

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

M. Antonius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

κεκτημένος γὰρ οὐ πολλὰ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν φιλαδέλφειαν
 χρῆσθαι κωλυόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ τις ἀφίκετο
 τῷ σκυθῶν πατρὸς αὐτὸν ἀργυρίου δέουτος, ἀργυρίου μὲν
 οὐκ εἶχε, παρδαίῳ δ' ὑπερέταξεν εἰς ἀργυρίου σκύφον ὑ-
 δωρὲ μβαλόντι χρύσεια καὶ χρυσοῦς, ὡς ξυρεῖσθαι μέλλον,
 κατέφερε καὶ ἄλλα. τῷ δ' ὑπερέταξεν καὶ ἑτέραν παρφα-
 σιν ἐκ ποδῶν ἡμορμού, τὸν μὲν σκύφον ἔδωκε τῷ φίλῳ,
 χρῆσθαι κελύσας ζήτησεως δὲ πολλῆς ἐν τοῖς οἰκέταις οὐ-
 σης, ὅταν χαλεπαίνουσαι τὴν γυναικα καὶ βουλομένη
 καὶ ἕκαστον ἐξετάζειν, ὡμολόγησε, συγγνώμην ἔχειν δευθεῖς.
 ἡ δ' αὐτῆ γυνή, Γουλία, τῶ Καισάρων οἴκου τῆς ἀρίστης
 τότε καὶ σωφρονεστάτης ἐνάμιλλος. ὑπὸ ταύτης ὁ υἱὸς Ἀν-
 τώνιος ἐτραφῆ μετὰ τὴν πατρὸς τελευτήν, Κορηλίῳ
 Λέντιῳ γαμηπίστῳ, ὃν Κικέρων ἀπέκτεινε, τῷ Καπίνα
 στωμοτῷ ἡμορμόν. αὐτὸς δὲ τῆς σφοδρᾶς ἔχθεος Ἀν-
 τώνιος πατρὸς Κικέρωνος παρφασις καὶ ἀρχὴν ἡμέρας. φησὶ
 γὰρ Ἀντώνιος ὅτι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἀποδοθῆναι τῷ Λέν-
 τῳ ὡς ἄλλοι, ἢ τῆς γυναικὸς τῶ Κικέρωνος τὴν μητέρα
 δευθεῖσθαι τοῦτο μὲν οἷον ὁμολογουμένως ψευδὸς ἔστιν. ὁ δὲ
 γὰρ εἰρηχθῆ ταφῆς τῷ τότε κραδέντων ὑπὸ τῶ Κικέρωνος.
 Ἀντώνιος δὲ λαμπρῶ καὶ ὡραῖν ἡμορμόν, τὴν Κουρίωνος
 φιλίαν καὶ συνθήκην, ὡς παρ' ἡλικίαν αὐτῆ, παρὰ πέντε
 σιναύτε τε παρ' ἡλικίαν αὐτῆ ἀπαγορεύου ἡμορμόν, καὶ τὸν
 Ἀντώνιον, ὡς μάλλον εἴη χειροῦς, εἰς πότιν καὶ γύνακα καὶ
 δαπνῆρας πολυτελεῖς καὶ ἀκράτους ἐμβαλόντος. ἔξ ὧν
 ὄφληκε βαρὺ καὶ παρ' ἡλικίαν αὐτῆ συνήχθη, πενήτην
 καὶ ἀφροσύνην ταλαίτων τῶτο πρὸ ἡμορμόν τοῦ Κου-
 ρίωνος, ὁ πατὴρ ἀδοξόμνος ἐξήλασε τὸν Ἀντώνιον ἐκ τῆς
 οἰκίας. ὃ βραχὺ μὲν πῖνα χρόνον τῆ Κλωδίᾳ τῶ δρα-
 τῆ καὶ βδελυρωτάτῳ τῷ τότε δημαγωγῶν φορᾶ πύματα
 τῶ παρὰ γὰρ τῶ παρὰ τῶ παρὰ τῶ παρὰ τῶ παρὰ τῶ παρὰ τῶ
 μύτης ἐκείνου μετὰ ἡμορμόν, καὶ φοβηθεῖς τοὺς συστα-
 μένους ἐπὶ τὸν Κλωδίον, ἀπῆρεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ διέτριβε, τό τε σῶμα γυμνάζων παρὰ τοὺς
 στρατιωτικὰς ἀγῶνας, καὶ λέγειν μελετῶν. ἐχρηστο δ' ἡ κα-
 λουμένη μὲν Ἀσιαῖ ἔζη τῶ λόγων, αἰδοῦντι μάλιστα
 κατ' ἐκείνην τὸν χρόνον, ἔχοντι δὲ πολλὰ ὁμοιότητα παρὰ
 τὸν βίον αὐτῆ, κομπῶν καὶ φρουραγματείῳ ὄντα, καὶ κενὸν
 γαυριάματος καὶ φιλοδομίας ἀνωμαλίου μετῶν. ἐπεὶ δ' Ἰτα-
 λίας αἰὲρ ὑπερῶν εἰς Συρίαν πλέων ἀπέπειθεν αὐτὸν
 ὁρμήσθαι παρὰ τὴν στρατείαν, ἰδιώτης μὲν οὐκ ἀφῆσιν ἑ-
 λθῆναι ἀποδειχθεῖς ἡ ἰσχυρῶν ἀρχῶν, συνεβράτευε καὶ παρ-
 τὸν μὲν ἐπὶ Ἀριστοβούλον Ἰουδαίους ἀφιστάσθαι πεμφθεῖς,
 αὐτὸς μὲν ἐπέβη τῶ μεγίστου τῶ ἐρυμῆ παρὰ τῶ παρὰ τῶ
 πύτων ἐξήλασεν εἴτα μάχην συνάψας, καὶ τρεφόμενος
 ὀλίγῳ τοῖς σιναύ τοῖς ἐκείνου πολλαπλασίους ὄντας,
 ἀπέκτεινε πλεὺ ὀλίγων ἀπομύτας αὐτὸς δὲ μὲν τῶ παρὰ τῶ
 Ἀριστοβούλου ἦλθ. μετὰ ταῦτα Γαβίνιον ἐπὶ μυρίοις τα-
 λάδοις Πτολεμαῖος πείθοντος εἰς Αἴγυπτον ἅμα συνε-
 βάλλειν αὐτῶ, καὶ τὴν βασιλείαν ἀναλαβεῖν, οἱ μὲν πλεί-
 σοι τῶ ἡγεμόνων ἡμερῶν, καὶ Γαβίνιον δὲ ὄκνος τις εἶχε τῶ
 πολέμου, καὶ παρ' ἑξυδραποδισμένον χρυσοῦ τοῖς μυρίοις
 ταλαίδοις. Ἀντώνιος δὲ, παρὰ τῶν μεγάλων ἐφίε-
 μένος, καὶ τῶ Πτολεμαῖου ἀφροσύνης δευθεῖσθαι, συνέπεισε μὲν καὶ συνέξωρμησεν ἐπὶ τὴν στρατείαν τὸν Γα-
 βίνιον. ἐπεὶ δὲ τῶ πολέμου μάχην ἐφοβουῖτο τὴν ἐπὶ τῶ Πηλοῦσιον ὁδὸν, ἅτε δὲ ἀφροσύνης βαθείας καὶ αἰδοῦντος

A Nam quum ei angustū patrimonium esset, atque
 ideo, ne declararet munificentia suam, contineretur
 ab vxore: familiaris autē eius quispiā difficulta
 tepecuniaria laborans eum adisset pecuniam ro-
 gatum: quia deficiebatur argēto, imperauit puero
 vt scyphū argenteum aqua impleret, & ad se fer-
 ret. quo allato, quasi barbā rasurus rigauit men-
 tum: ac puero ad aliud negotiū ablegato, dedit scy-
 phum amico suo vt eo vteretur. Quum esset autē
 magna inter seruos inuestigatio, vidēs exardescē-
 tē vxorē, atq; de singulis parantem querere, petita
 venia id quod erat cōfessus est. Vxor eius Iulia fuit
 ex Cēsariū familia, cum prāstantissimis & pudicissi-
 mis illius memoriæ matronis cōparanda. In huius
 contubernio filius Antonius eductus est, quum
 post patris eius fata nupisset Cornelio Lētulo, quē
 Cicero, vnum ex Catilinæ coniuratione, necauit.
 Hinc apparet acris illius cū Cicerone Antonio si-
 multatis occasio & fons exitisse. Iactat Antonius
 ne exanime quidē corpus Lētuli prius quam exo-
 rata à matre sua Ciceronis vxore, redditum. verū
 id apertum est mendacium. Nemo n. quisquam
 eorum in quos tunc fuit à Cicerone animadu-
 sum, fuit sepultura phibitus. Antonio forma infi-
 gni quasi pestem aliquam adhæsisse amicitiam &
 consuetudinem ferunt Curionis: qui sese effrāni-
 bus dederat voluptatibus: & Antonium, quo
 magis sibi foret obnoxius, in vinum, lustra, & gra-
 ues profusosque sumptus immerfit. Vnde hic æs
 alienum grande, & plus quam ætati suæ conuenie-
 bat, contraxit, sexagies II-S. Id omne intercessit
 pro eo Curio. Quod vbi rescituit pater eius, in-
 terdixit Antonio domo sua. Ita hic paulisper
 Clodii audacissimi & teterrimi illius seculi tri-
 bunorum furori rempublicam perturbanti ap-
 plicuit se. Cæterum cito insaniam Clodii per-
 tæsus, & timens illorum qui conspirabant in il-
 lum, nauigauit ex Italia in Græciam. Illic corpus
 ad labores militares exercuit, & dicendi faculta-
 tem excoluit. Sequutus est Asiaticum, quod vo-
 cant, dicendi genus, quod ea tempestate maximo
 florebat, oppidō moribus suis congruens inso-
 lentibus, elatis, inanisque iactantiæ & inconstan-
 tis ambitionis plenis. Quum autem Gabinius
 proconsul in Syriam nauigans inuitaret eum ad
 capeffendum militiam, abnuit priuatum sequu-
 turum se: sed delata sibi equitum præfectura, se-
 quutus est illum ad bellum. Primum in Aristobu-
 lum, qui ludæos ad rebellandum sollicitauerat,
 missus, princeps amplissimæ arcis muros tran-
 scendit, præfidiisq; illum omnibus exuit reliquis.
 Inde signis collatis ingentes copias eius parua ma-
 nu fudit, paucisque demptis has occidione oc-
 cidit. Ipse vna cum filio Aristobulus captus est.
 Hic quum Gabinium Ptolemæus decem milli-
 um talentum mercede impelleret ad reducen-
 dum se in Ægyptum, & regnum suum recipien-
 dum, plerique duces refragati sunt, & Gabinius
 bellum hoc dubitauit suscipere, quamuis vehemē-
 ter decem illis millib. talētum mancipatus. Anto-
 nius vero rerum auidus magnificari, & Ptolemæo
 cupiēs gratificari rogati, præsto ei fuit ad inducen-
 dum atq; incendendum ad suscipiendū hoc bellū
 Gabinium. Sed quia supra bellum iter ad Pelusiū
 formidabant, quod per altum & sitiens fabulam

faciendū ipfis erat circa eluviē & Serbonidis paludes, quas Typhonis quidem exhalationes vocant Aegyptii: videtur vero restagnatio sub terram & procolatio esse maris rubri, q̄ arctissima ceruice à mari interno dirimitur: missus cū equitatu Antonius nō modo angustias occupauit, sed Pelusium quoque cepit, amplā urbē: redactoq; in potestate praefidio eius, simul iter praestitit exercitui securum, & sp̄e imperatoris victoriae firmavit. Huius cupiditas glorię fuit hostib; quoq; salutaris. Nam quū Ptolemæus, simulatq; Pelusium iniit, ira & odio inflammatus instituisset Aegyptios trucidare, intercessit & prohibuit id. In praeliis & certaminibus, quę magna & crebra cōmissa fuerunt, multa virtutis & cōfiliū imperatoris facta edidit: liquidissime autem, quū circumdedit & circumuenit à tergo hostes. quare victoriam in frontē incurrentib; parauit. Horū causa eximiis donis honoratus est. Nec vero obscura ad vulgus humanitas eius aduersus Archelam defunctū extitit. Nā quū familiaritas ei cū illo & ius hospitii intercessisset, bellū cum viuente gessit necessario, corpus interfecti requisitū regio cultu funeravit. Hinc magnam sui memoriam Alexandrinis reliquit, & apud milites Romanos habitus est fortissimus. Formę quoq; ei ingenua dignitas fuit & barba p̄missa: frontisq; amplitudo & nasus ad uncus faciē virilē representare pictis & sculptis Herculis simulacris germanam videbatur. Fuit etiam vetus fama ducere ab Hercule Antonios genus, atq; esse ab Antone Herculis filio prognatos. Quē tumorē corporis specie, vti diximus, & vestitu confirmare existimabatur. quippe quum p̄diturus in multorum conspectum esset, semper tunicam ad coxam incinctam habebat, grandem gladium suspendebat ex cingulo, & rigido cilicio amiciebat se. At quæ etiam importuna aliis videbantur, iactantia, dicacitas, perpotatio, in publico federe intervescendum, & cibū sumere assistentē ex militari mensa: incredibile dictu quanti beneuolentiam ei & desiderū conciliauit militū. Iam nec amores eius veneribus carebant: verum & his allexit multos, dum amantes adiuuit, neq; a grege tulit in amores suos dicta. Liberalitas vero, & quod nihil pauca manu neq; astricta militib; & amicis largiretur, aditum praebuit ei ad potentiam amplum, eiusq; quum iam magnus euassisset, maiore in modū amplificauit opes: quas infinita alia euertebant vitia. Vnum munificentię eius exemplum cōmemorabo. Amico cuiquam decies 11. s iusserat dari. Obstupescente dispensatore, & quo summæ magnitudinē ei ostenderet, argentum in medio p̄ponente, transiens, quid hoc esset, rogauit. Vbi respondit dispensator, id quod donari iusserat: liuorem eius coniciens Antonius, Ego vero maiorem summam, inquit, esse decies putauī. hoc exiguum est. Itaq; alterum ei tantum adiuice. Cæterum hæc postea. In discordia Romanorū ciuili quum optimates praesentem Pompeium sequerentur, populares armatum ex Gallia excirent Cæsarem: Antonii amicus Curio mutata sententia à Cæsare stans, adiunxit Antonium, ac quum multū faciētia ad plebem posset, multaq; profunderet praebente Cæsare, tribunū plebis Antonium, mox augurē creauit.

A πάλιν τὸ ἐκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἔλη γινόμενης αὐτοῖς τῆς πορείας, ἀπὸ Τυφώνος μὲν ἐκ πνοῆς Αἰγύπτιοι καλοῦσι, τῆ δὲ ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὑποπόσησις ἐστὶ δοκεῖ καὶ διήγησις, ἢ βραχυτάτω διορίζεται πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἰσθμῶ, πεμφθῆς μετὰ τῆς ἰππέων Ἀντωνίου, ἕμονοι τὰ γενὰ κατέσχεν, ἀλλὰ καὶ Πηλῦσιον ἑλὼν, πόλιν μεγάλην, καὶ τῆς αὐτῆς φρουρᾶν κρατήσας, ἀμα καὶ τὴν ὁδὸν ἀσφαλῆ ὡς ἑρατειμαπι, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἐποίησε τῶν στρατηγῶν βέλβαιον. ἀπέλαυσαν ὅ τῆς φιλοτιμίας αὐτῶν καὶ οἱ πολέμιοι. Πολεμαίης γὰρ, ἀμα τῶν παρελθῆναι εἰς τὸ Πηλῦσιον, ὑπὸ ὀργῆς καὶ μίσους ὄρμη μῆδου φοιτῶν τὸς Αἰγύπτιους, ἐπέστη καὶ διεκώλυεν. οὗ ὅ τῆς μάχης καὶ τοῖς ἀγῶσι μεγάλοις καὶ συχνοῖς ἡμιονοῖς πολλὰ καὶ τόλμης ἔργα καὶ παρηγοίας ἡγεμονικῆς ἀποδείξασθαι, ἐμφανέστατα δὲ τῶν κυκλώσασθαι καὶ ἀεὶ βαλεῖν κατόπι τὸς πολέμιους, τὴν νίκην τοῖς κατὰ σῶμα πρὸς ἀσπῶν, ἀριτεία καὶ τιμᾶς ἔλαβε ἀρετῶστας. οὐδέλαθε δὲ τοὺς πολλοὺς οὐδὲ ἡ πρὸς Ἀρχέλαον αὐτῶν τεθνηκότα φιλαι, δεσπία, γερωνῶσ γὰρ αὐτῶν συνήθης καὶ ξείνος, ἐπολέμει μὲν ἀναγκάως ζῶντι, τὸ δὲ σῶμα πεσόντος ἐξελθῶν, καὶ χρυσήσας βασιλικῶσ, ἐκδέδυσεν. ὅπτι τούτοις Ἀλεξάνδρῶσι τε πλεῖστον αὐτῶν λόγον κατέλιπε, καὶ Ρωμαίων τοῖς στρατομαχοῖσ ἀπὸ ἐδοξε λαμπερῶστος ἐστὶ. πρὸς αὐτῶν ὅ καὶ μορφῆσ ἐλθῆστων ἀξίωμα, καὶ πῶγων τῆσ ἀγῆνης, καὶ πλατύσ μετώπου, καὶ γρυπότησ μυκτῆρος, ἐδοκεῖ τοῖς γραφομαχοῖσ καὶ πλαττομαχοῖσ Ἡρακλέουσ πρὸς ἀποῖσ ἐμπερές ἔχῆν τὸ ἀρρενωπὸν. αὐτῶν καὶ λόγῶσ παλαιῶσ, Ἡρακλίδασ ἐστὶ τὸς Ἀντωνίουσ, ἀπὸ Ἀντωνίουσ παιδῶσ Ἡρακλέουσ γερωνῶσ, καὶ τῶστων ὄρετο τὸν λόγον τῆσ τε μορφῆσ τῶσ σώματος (ὡσ ἀρ εἶρηται) καὶ τῆσ πολλῆσ βεβαίουσ. αἰεὶ γὰρ ὅτε μέλλοι πλεῖστον ἔσασθαι, χιτῶνα εἰσ μὲθῶν ἔζωσσο, καὶ μάχασ

B ἀμα καὶ τῶν ἀλλοῖσ φορικῶσ δοκίωτα, μεγαλαυχία, καὶ σκαμμάσ, καὶ κῶθων ἐμφαιήσ, καὶ καλίσσασ πρὸς τὸν ἐσθίουσ, καὶ φαγεῖν ὅπτισάντα βραπέτῆσ γαλιωπικῆσ, θαυμασόν ὅσσοι βυνοῖασ καὶ πότου πρὸς αὐτὸν ἐνεποιεῖ τοῖσ στρατιώταισ. αὐτῶν δὲ που καὶ ὅ ἐρωπικὸν σῶσ ἀναφροδῶτον, ἀλλὰ καὶ πύτω πολλοῖσ ἐδημαγῶγει, συμπεσῶστων τε τοῖσ ἐρωσσι, καὶ σκαπτόμαχοσ σῶσ ἀνδῶσ εἰσ τοὺσ ἰδίους ἐρωσασ. ἡ δὲ ἐλθῶσ δειότησ, καὶ τὸ μὴ δὲν ὀλίγῆσ χεῖρὶ μὴ δὲ φειδομένησ χεῖρὶ ἐσθαστραπῶταισ καὶ φίλοισ, ἀρχαῖῶ τε λαμπερῶσ ὅπτι τῶ

C ἰσχυρῶ αὐτῶν παρέσχε, καὶ μεγάλου ἡμιονοῦσ, τῶ δυνάμει ὅπτι πλεῖστον ἐπῆρῆσ, ἐκ μυεῖων ἀλλων ἀμαρτημῶσ ἀσπρεπομῆνῶσ. ἐν δὲ τῶ μεγαλοδῶρῶσ παρῶσ δειγμα διηγήσασσασ. τῶ φίλων πη μυσείαδασ ἐκέλδασε πέντε καὶ εἴκοσι δοθῆναι (ὅσσο Ρωμαῖοι δεκῆσ καλῶσ) τῶ δὲ ὅπτι ὅπου θαυμασάντοσ, καὶ ἵνα δείξῆσ ὅ πλεῖστοσ αὐτῶσ, καταβαλόντοσ ἐν μέσῶσ ὅ ἀργυρεῖον, ἡρώτῆσε παλαιῶσ, ὅ, πῶ δὲ τὸ εἶν. τῶ δὲ ὅπτι ὅπου φῆσαντοσ, ὡσ ὅ κελδῶσσειε δοθῆναι, συμβολῶσ αὐτῶσ τῶ κακῶσθησ ὅ Ἀντωνίουσ, ἔγῶ πλεῖστον ἀμῆνῶσ (ἔφη) τὸ δεκῆσ ἐστὶ. ὅσσο ὅ μὲν ἐστὶν ὡσ τε ἄλλοσ πρὸσ ἀσπῶσ αὐτῶσ ὅσσοστων. ταῦτα μὲν ἐν

D ὑσρεσθῶσ ἐπέτῶσ Ρωμαίων πρὸσ ἄσασσασ διέσση, τῶ μὲν ἀριστοκρατικῶσ Πομπηῖῶσ παρῶσσι πρὸσ ἀσπῶστων, τῶ δὲ δημοστικῶσ

κῶσ Κασσῶσ πρὸσ ἀσπῶστων ἐκ Γαλατίας ἐν τοῖσ ὄσλοισ ὄντα, Κερίων ὅ Ἀντωνίουσ φίλοσ ἐκ μεταβολῆσ δεσπῶστων τῶ Κασσῶσ, Ἀντωνίουσ πρὸσ ἀσπῶστων, καὶ μεγάλην μὲν ἀπὸ τῶ λέγῶσ ἐν τοῖσ πολλοῖσ ἔχων ἰσχυρῶσ, ἡ δὲ ἀσπῶστων ἀφῶσ, ἀπὸ ὡσ Κασσῶσ ἐχορήγῶσ, δὴ μαρχῶσ ἀπέδῶξε τῶ Ἀντωνίουσ. εἴτα, τῶ ἐπὶ οἰωνοῖσ ἱερέων, οὖσ ἀσπῶστων καλοῦστων

ὁ δὲ δῖος εἰς τὴν δρεχίω παρελθὼν, οὐ μακρὸν ἰὼ ὄφελος
 πῖς πολιτενομήοις ὑπὸ Καίσαρος· ἀλλὰ πρῶτον μὲν
 Μαρκέλλου τῆς ὑπάτου Πομπηίου τοῖς τε σωμαφλεγμένοις
 ἤδη στρατιώταις παρεγγυῶντος καὶ κατὰ λέγειν ἑτέροις δι-
 δόντος, ἐμποδῶν ἔση, δὲ γέτα μαζάφας, ἵπως ἢ μὲν ἡθροί-
 σμένη δυνάμεις εἰς Συρίαν πλέη, καὶ Βίβλου βοήθῃ πολε-
 μοῦντι Γάρρῳ, οὐδὲ Πομπηίος κατὰ λέγειν, μὴ πρὸς ἐ-
 χωσὶν αὐτῶν δόξω, καὶ τὰς Καίσαρος ὀπισθοκῆς οὐ πρὸς
 σιμένων, ὅσδε ἐόντων ἀναγινώσκουσαι τὴ συγκλητικῶν, αὐ-
 τὸ ἰσχύων ἀφ' ἧς τὸ ἄρχειν, ἀέγνω, καὶ πολλοὺς μετέστησε τῆ
 γνώμη, δίκαια καὶ μέτρια Καίσαρος ἀξιοῦν ἀφ' ὧν ἔγρα-
 ψε δόξαντος. τέλος δὲ, δυοῖν ἐρωτήσεων ἐν τῇ βελῆ ἡρο-
 μένῳ, τὸ μὲν, εἰ δοκεῖ Πομπηίον ἀφεῖναι τὰ στρατῶματῶν, τὸ
 δὲ, εἰ Καίσαρος καὶ Πομπηίον μὲν ὀλίγων τὰ ὄπλα κατὰ
 ἡσάδα, Καίσαρος δὲ παρ' ὀλίγου πλῆτων κελδύοντων, ἀίαςας
 Αἰτωλῶν ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ καὶ Πομπηίον ὁμοῦ καὶ Καίσα-
 ρα τὰ ὄπλα καταλεῖσαι καὶ τὰς δυνάμεις ἀφῆναι. ταῦτ' αὖ
 ἐδέξαντο λαμπρῶς τὴ γνώμην ἀπόλυτες, καὶ μὲν βοῆς ἐ-
 παγοῦντες τὸ Αἰτωλῶν, ἡξίωσαν ἵππῶν φέρεσθαι, μὴ βελο-
 μένων δὲ τῶν ὑπάτων, αὐτῶν ἑτέρας οἱ Καίσαρος φίλοι
 πρὸς τὴν ἀφῆναι (ἐπιφάσεις εἶ) δοκῶσας ἀξιώσεις, αἷς ὅ, τε Κάτων
 αἰτέτησε, καὶ Λείτλος ὑπάτων δὲ βεβαλε τὸ βελῆ τὸν
 Αἰτωλῶν, ὃ ἢ πολλὰ μὲν αὐτοῖς ἔξιόν ἐπηρεάσατο, λαβὼν δὲ
 θεράποντος ἐδήτη, καὶ μιῶσά μιν μετὰ Κασί' Ἐκοίτη
 ζῆλος, ἐξώρμησε πρὸς Καίσαρα. καὶ κατεβόων δῖος ὄ-
 φθόντες, ὡς ὁδοῖα χόσμον ἐπὶ τῶν ἐν Ρώμῃ στρατηγῶν
 ἐχόντων, ὅτε μὴ δὲ δημαρχοῖς παρρησίας μετέσιν, ἀλλ' ἐλαύ-
 νεται καὶ κινδυνώδῃ πᾶς ὁ φηγεῖσά μιν ὑπὸ τῶν δικασίων. ἐκ
 τούτου λαβὼν τὴν στρατείαν ὁ Καίσαρ, εἰς Ἰταλίαν ὀρέβαλε.
 διὸ καὶ Κικέρων ἐν τοῖς Φιλιππηϊκῶν ἔγραψε, τὸ μὲν Τρωί-
 κῶν πολέμου τὸν Ἐλένῳ, τὸ δὲ ἐμφυλίου τὸν Αἰτωλῶν δρ-
 χίω ἡμέσῳ παρῆναι ἡδύμῳ. οὐ γὰρ οὕτως ὄφθοντος
 ἰὼ ὅσδε ῥάδιος ὑπὸ ὀργῆς ἐκπεσεῖν τῶν λογισμῶν Γάιος
 Καίσαρ, ὥστε, εἰ μὴ ταῦτα πάλαι ἐγνώστο πρὸς τὴν, οὕτως
 αἰδῶντες τὸν ἔξ τῆς κατείδος ἔξενεγκεῖν πόλεμον· ὅτι
 φανερῶς ἡμφισμῶν εἶδεν Αἰτωλῶν καὶ Κασίον ὅτι ζεύ-
 γους μαθίου πεφθῶσάν πρὸς αὐτὸν· ἀλλὰ ταῦτα πάλαι
 δεομένη πρὸς φάσεως, γῆμα καὶ λόγον ὄφθοντος τὸ πολέ-
 μου παρῆσεν. ἦγε δὲ αὐτὸν ὅτι πρὸς αὐτὸν, αἰ καὶ
 πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πάλαι Κόρον, ἔρωσ ἀπαρη-
 γόρητος δρεχίης, καὶ πρὸς μακρῆς ὅτι θυμῶν τὸ πρῶτον εἶ)
 καὶ μέγιστον ὧν τυχεῖν ὄκλῳ, μὴ Πομπηίος καταλυθέντος.
 ὡς δὲ οὐκ ἐπελθὼν ἐκρέτησε τῆς Ρώμης, καὶ Πομπηίον
 ἔξῃ λασε τῆς Ἰταλίας, καὶ πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ Πομπηίος
 δυνάμεις ὅτι πρὸς ἐγνώ πρὸς τὸν· εἴτα ἔπως πρὸς σκευ-
 ασαμῶντος ὄκλῳ Πομπηίον ἀφῆναι, Λεπίδῳ μὲν
 στρατηγῶντι τὴν Ρώμην, Αἰτωλῶν δὲ δημαρχοῦντι, τὰ
 στρατῶματῶν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπέτρεψεν. ὁ δὲ τοῖς μὲν στρα-
 τῶνταις δῖος πρὸς φίλης ἰὼ, συγυμναζόμενος καὶ στω-
 διατῶντος τὰ πολλὰ, καὶ δωροῦντος ἐκ τῶν παρόντων· F
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἐπαχθῆς καὶ γὰρ ἀδικουμένων ὑπὸ ῥαθυμίας
 ὀλιγώρει, καὶ πρὸς ἰργλῶν ἡκροῦτο τῶν ἐπιτυχημένων, καὶ
 κακῶς ὅτι γυναιξὶν ἀλλοτριῶν ἠέκουε, καὶ ὅλως τὴν Καίσαρος δρεχίω,
 πρὸς μᾶλλον ἢ τυρανίδα δι' αὐτὸν
 ἐκείνοι φαιέσασιν, οἱ φίλοι διέβαλλον ὧν Αἰτωλῶν, ἀπ' ἔξοσις
 μεγίστης ἀμαρτάνειν μίγισα δόξας, τὴν πλείστην
 αἰτήσαι ἔλαβεν. οὐ μὲν δὲ ἐπὶ μελῶν ὁ Καίσαρ ἐκ τῆς Ἰβηρίας,
 τὰ μὲν ἐγκλήματα παρῆσεν αὐτῶν πρὸς δὲ τὸν

A Hic statim inito magistratu nō leue p̄sidium fuit
 partib. Iulianis. Primū cōsule Marcello Pōpeio ve-
 teres legiones mādante, & novos delect^o p̄mittē-
 te, intercessit, p̄mulgationē ferens vt cōscript^o ex-
 ercitus in Syriā mitteretur, & Bibulo subueniret
 bellū cū Parthis gerēti, ac ne quis delectū habēti
 Pōpeio nomē daret. Iterū Cēsaris literas nō recipi
 entib. patribus neq; recitari permittētibus, hic pro
 tribunitia potestate recitauit, multoq; a priore sē-
 tentia deduxit, quod viderētur equa & moderata
 Cēsaris postulata. Postremo duab. in senatu p̄po-
 fitis quēstionib^o: vna, an videretur vt exercitū di-
 mitteret Pōpeius: altera, an Cēsar: quū pauci, vt Pō-
 peius arma poneret, vt Cēsar, exceptis paucis o-
 mnes censerēt: exurgens Antonius rogauit place-
 retne vtrumq; Pōpeium & Cēsarē, arma ponere
 & exercitus dimittere: omnes hanc sententiā citra
 controuersiā cōprobauerunt, Antoniumq; cum
 assensione laudantes, postulauerunt vt discessiōē
 faceret. Repugnantib. consulis, p̄posuerunt de
 integro alias Cēsaris amici in speciē leues postula-
 tiones. quibus Cato obstrepuit, & consul Lentulus
 eiecit Antoniū curia. Ille dira iis inter exeundum
 imprecatus, sumptaueste famulari, curruq; cōdu-
 cto, cum Q. Cassio profectus ad Cēsarē est. Simul
 vt in conspectum exercitus venere, clamauerunt
 nihil iā Romæ recte vel ordine geri, quū ne tribu-
 nis plebis quidem libera vox permittatur, sed qui-
 cunque a quietate tueatur, hic exagitetur atque
 in periculum vocetur. Inde Cēsar cum exercitu
 irrupit in Italiam. Quare scripsit in Philippi-
 cis Cicero, vt bello Troiano Helenam, ita An-
 tonium causam ciuili dedisse. Sed aperte menti-
 tur. Neque enim tam prompte vel facile ira Cēs-
 ar a consilio esset ablatas, vt, nisi hęc iam pridem
 habuisset deliberata exequi, ita repēte bellum pa-
 triæ inferret, quod fordidatos vidisset Antonium
 & Cassium, atq; in vehiculo meritorio ad se re-
 fugientes. Verum hęc iam dudum occasionem
 quærenti, colorē & p̄textum p̄buerunt bel-
 lum faciendi speciosum: imo impulerunt illum
 ad laceffendos omnes mortales eadem quæ Ale-
 xandrium ante, & olim Cyrum, inexplebilis im-
 perandi amor atq; insana principatus summa-
 que potestatis cupiditas: quæ assequi nisi concul-
 cato non valebat Pompeio. Vt igitur repentino
 aduentu Roma potitus est, & Pompeium exegit
 Italia, atque Pompeii legiones Hispanienses pri-
 mum petere decreuit, ita inde parata classe perse-
 qui trans mare Pompeium: Lepidum p̄torem
 vrbi, Antonium tribunum plebis legionibus &
 Italia p̄fecit. Fuit hic mox militibus acceptus,
 quod vna cum iis plerunque exercebat se, vna ci-
 bum sumeret, atq; pro p̄sentibus facultatibus
 iis largiretur: aliis odio venit: siquidem lesorum
 p̄socordia nullam habebat rationem, cum sto-
 macho audiebat adeuntes, ob adulteria infamis
 erat. denique Cēsaris imperium, quod nihil mi-
 nus quam tyrannis ipsius quidem causa erat, red-
 debant inuisum amici eius. quorum in Antonium
 ex maxima potestate maxime peccare habitum,
 cōferebatur potissimum causa. Attamen reuerfus
 ex Hispania Cēsar conuiuit criminibus eius, &

quo ad bellum impigri, fortis, atque rei militaris periti opera utens haudquaquam est falsus. Ac quum paucis copiis ex Brundisio mare Ionium transmisisset, remisit naues retro, mandavitq; per literas Gabinio & Antonio, ut imponerent exercitum, eumque quam ocyssime transportarent in Macedoniam. Quum esset autem a nauigando Gabinus hyemis metu alienus, ac pedestri longinquo itinere exercitum circumduceret, Antonius versanti inter multos hostes timens Caesari, Libonem, qui pro faucibus portus stationem habens imminabat transituris, reiecit. cuius naues circumiecit multis paruis acatiis, impositisq; classis viginti millibus octingentis peditibus vela fecit. Postquam est ab hostibus conspectus, insequuti sunt illi eum: verum imminens ab his discrimen effugit, quod vis acrior austri magnis vndis & fluctuante mari naues eorum inuoluerit. Caeterum quod coniceretur classis eius in abruptos scopulos atque altos sinus maris, omnem spem salutis abiecit. Ut vero ex sinu increbuit Africus, & fluctus a terra expulsus in pelagus est, repetens altum, ac feliciter nauigans, cernit plenum naufragiorum litus. Eo enim confectantes eum naues eiecit ventus, & afflictæ sunt non pauca, multisque captiuis & præda potitus est Antonius, Lissum cepit, magnosque Caesari animos addidit opportunus eius tantis cum copiis aduentus. Commissæ fuerunt crebræ & assidua velitationes: in quibus ubique enituit eximia eius virtus. Bis effusum in fugam Caesaris exercitum occurrens conuertit, fugamq; repressit & repetere cogens suos pugnam, instantes profligauit. Maximum igitur eius erat secundum Caesarem in exercitu nomen. Quanti autem eum faceret, demonstrauit Caesar. nam quum postremam, qua de summa rerum decreuit, esset pugnam Pharsalicam initurus, dextrum cornu ipse tenuit, Antonium sinistro, ut omnium suorum bellicosissimum, præposuit. Post victoriam dictator dictus, mox insequutus est Pompeium: Antonium tribunum plebis fecit, misitque eum Romam. Hic magistratus præsentem dictatore secundum obtinet locum: quo absente primus & pene est solus. Manet enim tribunatus, quum alios magistratus dictatore dicto omnes abrogent. At Dolabella id temporis tribunus plebis, iuuenis & rerum nouarum cupidus, legem de nouis tabulis promulgabat, Antoniumque impellebat amicum suum, qui semper gratificari auebat plebi, ut adiutor & socius sibi in hac actione esset. Contra suadebant Asinius & Trebellius. Ibi forte grauis suspicio allata est Antonio, violasse nuptias suas Dolabellam. Quod factum iniquo animo ferens, nuntium remisit vxori, quæ patruelis sua erat, C. Antonii Ciceronis collegæ filia. Igitur Asinii partes sequutus, Dolabellam oppugnauit. nam forum occupauerat ille, legem intendens vi perferre. Antonius vero, quum etiam arma fenatus decreuisset in Dolabellam, irrumpens in forum prælio commisso nonnullos illius gregales occidit, & aliquot amisit de suis. Hinc in multitudinem incurrit. Bonis & sanis ob vitam reliquam (ut Cicero ait) non placebat, sed erat iis inuisus, execrantibus intempetius eius perpotationes & odiosos sumptus, volutationesque in lustris,

A πόλεμον ὡς ἐνεργῶν καὶ ἀδράκων καὶ ἡγεμονικῶν χειρῶν, οὐδαμῆ διήμαρτεν. αὐτὸς μὲν οὖν μετ' ὀλίγων ἀπὸ Βρεντησίου Ἀφροασίας τὸν Ἴόνιον, ἐπέμψεν ὀπίσω τὰ πλοῖα, Γαβινίῳ καὶ Ἀντωνίῳ τὰς διωάμεις ἐμβιβάζειν καὶ φρασιῶν κτ' ἄλλας εἰς Μακεδονίαν ὀπίσκειν. Γαβινίου δ' ἄλλως τὸν πλοῦν χαλεπὸν ἔντα, χειμῶνος ὡρα καταδειλιάσαντος, καὶ περὶ τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀειάζοντος τὸν στρατὸν, Ἀντωνίου ὑπερφύλαξ ἐν πολλοῖς ἀπειλημμένοις πολεμίοις φοβηθεὶς, Λίβωνα μὲν ἐφορμωσάτω τῶν σώματι τῶν λιμῶν ἀπεκρούσας, πολλὰ τῶν λεπτῶν ἀκατιῶν δ' ἐπίρρεσιν αὐτῶν ἀειστήσας. B ἐμβιβάζοντας δ' αὖτις ναυσὶν ἰπποῦς ὀκτακροῖους καὶ διεμυρίους ὀπίσκειν, ἀπὸ τῆς καὶ ἡρόδωτος καὶ φασὶν τοῖς πολεμίοις καὶ διωκόμενος, τὸ μὲν ἐκ τούτων κίνδυνον διέφυγε, λαμπαρῶ νότου κύμα μέγα καὶ κίλιον θαλάσσης τῆς τεύχεσιν αὐτῶν ἀειστήσαντος. ἐκφερόμενος δ' αὖτις ναυσὶ φρασιῶν καὶ φάραγγας ἀνχεαθεῖς, ὁδομῆσαι ἐλπίδα σωτηρίας εἶχεν. ἀφ' ὧν δ' ἔκλυον πολλῶν ἐκπνέσαντες λίβα, καὶ τῶν κλύδωνος ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸ πέλαγος Ἀφροασίας, μεταβαλλόμενος ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλέων σβαράς, ὁρᾷ ναυαγίων ἀειπλέον τ' ἀγλαδόν. ἐν ταῦτα γὰρ ἔξεβαλε τὸ πνέον τὰς διωκόμενους αὐτὸν τεύχεσιν καὶ διεφθάρησαν ὅσα ὀλίγα καὶ σωμάτων πολλῶν καὶ χρημάτων ἐκράτησεν Ἀντωνίου καὶ Λίβωνος εἶλε, καὶ μέγα Καίσαρι παρέχε θάρσος, ἐν καίρῳ μετὰ τηλικαύτης ἀφικόμενος διωάμειος. πολλῶν δὲ γινόμενων καὶ σιωπῶν ἀγώνων, ἐν πᾶσι μὲν ἴσως Ἀφροασίας: δις δὲ φάραγγας ἀφροασίας τοῖς Καίσαρος ἀπρητίσας ἀειπρῆψεν, καὶ εἶναι καὶ συμβαλεῖν αὐτῶν τοῖς διωκόμενοι ἀναγκάσας, ἐκίχησεν. ἴσως οὖν αὐτῶν μὲν Καίσαρα πλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ λόγος, ἐδήλωσε δὲ Καίσαρ ἴσως ἐπὶ αὐτῶν ὁδοῦν. ἐπεὶ γὰρ ἐμελλετὶ τελευτάμεν καὶ τὰ ὅλα κρίνασαν ἐν Φαρσάλῳ μάχῃ. D χίλιον μάχασιν, ὅ μὲν δεξιὸν αὐτὸς εἶχε κέρας, τῶν δὲ ὀπίσκειν τὴν ἡγεμονίαν Ἀντωνίῳ ὡς ἀδεδόκεν, ὡς πολεμικωτέρῳ τῷ ὄφ' ἑαυτῶν. μὲν δ' ἴσως νίκην δικαίωτα ἀναγροθεῖς, αὐτὸς μὲν ἐδίωκε Πομπηίου. Ἀντωνίου δ' ἡμῶν ἐλόμενος εἰς Ρώμην ἐπέμψεν. ἐστὶ δὲ ἡ δόξα, ὅτι δικαίωτα παρ' ἐνόου. αὐτῶν μὲν παρῆ, φρασιῶν καὶ μόνῃ σχεδόν. ἡ γὰρ δημῶν καὶ φρασιῶν, τὰς δ' ἄλλας καταλύοισι πᾶσας δικαίωτα ἀειπρῆψεν. οὐ μὲν ἀλλὰ τότε δημῶν Δολοβέλλας, νέος αἰὲρ καὶ νέων φρασιῶν ὀρεζόμενος, εἰσηγήτο φρασιῶν ἀειπρῆψεν, καὶ τὸ Ἀντωνίου αὐτῶν τε φίλον ὄντα καὶ βουλόμενον ἀειπρῆψεν ὡς ἀδικουμένῳ ἀπὸ τῶν γάμων ὑπὸ τῶν Δολοβέλλας. καὶ τὸ φρασιῶν βαρέως ἐνεγκῶν, πῶν τε γυναικῶν τῆς οἰκίας ἐδήλωσεν, ἀνεψιῶν οὖσαν αὐτῶν, (θυγάτηρ γὰρ ἴσως Γαίου Ἀντωνίου τῶν Κικέρωνι σιωπατῶντος) καὶ τοῖς ἀπὸ Ἀσίνου δεξάμενος, ἐπολέμει τῶν Δολοβέλλας. κατέλαβε γὰρ τῶν ἀφροασίας ἐκείνος, ὡς βία κυρώσων τὸν νόμον. Ἀντωνίου δὲ, καὶ τῆς βουλῆς ψηφισαμένης ὄπλων δεῖν ὅτι τὸν Δολοβέλλας, ἐπέλθων, καὶ μὲν χίλιον σιωάφας, ἀπεικτείνε τε πᾶσιν τῶν ἐκείνου, καὶ τῶν ἰδίων ἀπέβαλε. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἐκ τούτων ἀπηρτάνετο. τοῖς δὲ φρασιῶν καὶ σιωφρασιῶν ἀπὸ τὸν ἄλλον βίον ὅσα ἴσως φρασιῶν, (ὡς Κικέρων φησὶν) ἀπὸ τῶν βδελυτομένων αὐτῶν μέγας ἀώρεσι, καὶ δαπνῶν ἐπαρθεῖς, καὶ κυλινδῶν ἐν γυναικῶν.

καὶ μετ' ἡμέραν μὲν ὑπνοὺς καὶ παρὰ πύλας ἀλύοντες καὶ κραπα-
 λάντες, νύκτωρ δὲ καίμοις, καὶ θεάτρα καὶ ἀγροτείας ἐν γάμοις
 μίμων καὶ γελωτοποιῶν. λέγεται γὰρ ὡς ἐν Ἰππίου ποτὲ τῷ
 μίμου γάμοις ἐστάθης, καὶ πῶν ἀγροτείας, εἶτα παρὰ τὸ δῆ-
 μου καλουῦντες εἰς ἀγορὰν, παρελθὼν ἐπὶ τῷ φῆς μίμῳ, ἐμέ-
 σαιε, τὸ Φίλων πινὸς ὑποχρῶντος δὲ ἰμάτιον. ἡ δὲ καὶ Σέργιος ὁ
 μίμος τὸ μέγιστον παρ' αὐτῶν διωκόμενος, καὶ Κύθηρις δὲ πρὸ τῶν
 αὐτῶν παλαίστρας γυμνασίου ἀγαπώμενος. ὁ δὲ καὶ τὰς πόλεις
 ἔπιπνεν, ἐν Φορείῳ παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὸ Φορεῖον οὐκ ἐλάττει. ἡ δὲ τῆς
 μητρὸς αὐτῶν παρὰ τὸν ποταμὸν ἤκλυτον. ἐλύπουν δὲ καὶ χερσῶν
 ἐκπωμαίων, ὡς παρ' ἐν πομπαῖς, ταῖς δὲ ποδημίας ἀγροτείας
 μίμων ὕψις, καὶ γὰρ οἱ ἐνόδοι σκηνῶν, καὶ παρὰ τὸν ποταμὸν
 ταμοῖς δὲ τῶν πολυτελεῶν ἀγροτείας, καὶ λέοντες ὄρμασιν ὑ-
 πεζυγμένοι, καὶ σωφρονῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι χα-
 μαιτυπίας καὶ σαμυκιεῖας ἐπιταθρονοῦμαι. δεινὸν γὰρ ἐ-
 ποιούτω, Καίσαρ μὲν αὐτὸν ἔξω τῆς Ἰταλίας θυραυλεῖν, τὰ
 παρὰ τὸν ποταμὸν τοῦ μεγάλου πολέμου μεγάλοις πόνοις καὶ κινδύνοις
 ἀνακαταβύμενος, ἑτέροις δὲ ἐκείνῳ βυβλῶν πῶς πολίταις
 εἰς εὐδαιμονίαν. ταῦτα καὶ τὸ γὰρ αὐτῶν δοκεῖ, καὶ τὸ γραπτοπι-
 κῶν εἰς ὑβρίδας καὶ πλεονεξίας ἀνεῖναι, δὲ καὶ Καίσαρ ἐπανελ-
 θὼν Δολοβέλλα τε συγγνώμην ἔδωκε, καὶ τὸ τρέπον ἀφελθεῖς
 ὑπάτος, οὐκ Ἀντωνίου ἀλλὰ Λέπιδον εἴλετο συναρχεῖν. τὸ
 δὲ Πομπηίου παλαίστρας οἰκίαι ἀνήσαστο μὲν Ἀντωνίους, ἀ-
 παιτέμενος δὲ πῶς πῶς ἠγρόακται καὶ φησὶν αὐτὸς ἀγρο-
 τείας μὴ μεταχεῖν Καίσαρ τῆς εἰς Λιβύην στρατείας, ὅτι τοῖς
 παρὰ τὸν ποταμὸν κατὰ τὴν ἀμφοτέρωθεν. εἶπε μὲν τοῖς
 ὅτι πολὺ τῆς ἀβελτηρίας αὐτῶν καὶ ἀσωτίας ἀφελθεῖν ὁ Καίσαρ,
 οὐκ ἀνασθέντος τὰ πλημμελήματα δεξιόμορος. ἀπαλλα-
 γίς γὰρ ἐκείνου τῆς βίου, γάμῳ παρὰ τὸν Φουλβίαν ἀ-
 γάμος τῆς Κλωδίας τῆς δημαγωγῶν σιωπηλῶσαν, οὐ
 παλαίστρας, ὅσπερ οἰκίαι Φορονίῳ γυμνασίου, ὅσπερ ἀνδρῶν
 ἰδιώτης κατὰ τὴν ἀμφοτέρωθεν, ἀλλὰ ἀρχόντος ἀρχεῖν, καὶ στρατηγῶν
 τῶν στρατηγῶν βεβλήμενος. ὡς τε Κλεοπάτρα διδασκαλία
 Φουλβίας τῆς Ἀντωνίου γυμνασίου κατὰ τὴν ἀμφοτέρωθεν, πῶς χει-
 ρήθη καὶ πεπαδαγωγῶν μίμων ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἀκροῦσθαι γυ-
 ναικῶν, ὅσπερ ἀβουδοσαν αὐτὸν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ ἐ-
 πιεῖσθε παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ μετὰ τὸν ποταμὸν ἰλαρωτέρων ποι-
 εῖν ὁ Ἀντωνίος. ὅτι ὅτε Καίσαρ πολλὰ ἀπομνηστικῶν με-
 τὰ πῶς ἐν Ἰσθμῷ νίκην, καὶ αὐτὸς δὲ τῆς εἶτα ἀφῆκε
 φήμης εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐμπεσοῦσης, ὡς ὅτι αἰσάνοι πολέμοι
 Καίσαρος τεθνηκότος, ἀνέσχετο εἰς Ρώμην. λαβὼν δὲ
 θεράποντος ἐσθῆτα, νύκτωρ ὅτι τῆς οἰκίαι ἦλθε, καὶ φήσας
 ὅτι τὸν Φουλβίαν ἀγροτείας Ἀντωνίου χαμίζειν, εἰς τὴν παρὰ
 αὐτῶν ἐγκεκαλυμμένος. εἶτα ἡ μὲν ἐκπαθῆς οὐσα, παρὶν ἡ
 νὰ γράμματα λαβὼν, ἠρώτησεν εἰς τὴν Ἀντωνίους. ὁ δὲ τῆς
 τὸν ποταμὸν παρὰ τὸν ποταμὸν, δὲ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἀναγνώ-
 σκειν παρὰ τὸν ποταμὸν κατεφίλησεν. ταῦτα μὲν οὖν ὀλίγα, πολλῶν
 ὄντων, ἐνεκεν δείγματος ὅσπερ ἐκείνῳ χαμίζειν. οὐκ ὅτι Ἰσθμῶν ἐπα-
 νιόντι Καίσαρ πῶς μὲν οἱ παρὰ τὸν ποταμὸν πολλῶν ἡμερῶν ὄ-
 δον ἀπῆντων. ἐπιμῆθη δὲ Ἀντωνίους ἐκπαθῆς ὡς αὐτῶν.
 χαμίζομενος γὰρ ὅτι τῶν ἀγροτείας ἀγροτείας Ἰταλίας Ἀντωνίον
 εἶχε μετ' ἑαυτῶν σιωπηλῶν, ὅτι δὲ Βεβλήμενος Ἀλβί-
 νον καὶ τὴν ἀδελφίδος τῶν Οὐκατουσίαν, ὅς μετὰ ταῦτα
 Καίσαρ ἀναμῆθη, καὶ Ρωμαίων ἦρξε πλείστον χρόνον.

A fomnos diurnos, ambulationes nauseantis & vi-
 no merfi, comestationes nocturnas, ludos &
 commorations in mimorum & scurrarum nu-
 ptiis. Ac fertur, quum ad Hippia mimi nuptias
 inuitatus totam noctem perpotasset, mane autem
 à populo accitus in forum esset, adhuc cibo ple-
 nus progressus, vomuisse, excipiente amico quo-
 dam toga sua. Iam erat Sergius mimus vnus ex iis
 qui plurimum apud eum poterant, & Cytheris ex
 eadem palæstra, quam mulierculam adamabat.
 Hanc vrbes peragrans circumducebat lectica.
 Lecticam eius non minor comitatus quam ma-
 tris ipsius sequebatur. Mordebant etiam homi-
 nes poculorum aureorum in peregrinationibus
 eius tanquam in triumphali pompa translatorum
 spectacula, erectiones in itinere tentoriorum,
 prandiorum apud lucos & flumina exquisitorum
 apparatus, leonibus iuncti currus, pudicorum vi-
 rorum & matronarum domicilia scortis & sambu-
 cist- iis ad diuertendum attributa. Intolerandum
 enim videbatur, Cæsarem extra Italiam perno-
 ctare sub dio, dum magni illius belli magnis sudo-
 ribus & periculis reliquias persequitur, alios vero
 per illius auctoritatem luxu diffuere ciuibus insul-
 tantes. Hæc etiam intendisse videntur seditionem,
 militibusque frænum ad fœdissima fligitia
 atque rapinas relaxasse. Quapropter reuersus
 Cæsar ignouit Dolabellæ: ac creatus tertium
 consul, non Antonium, sed Lepidum cooptauit
 collegam. Pompeii domum subhastaram emit
 Antonius. At indignabatur quum exigeretur pre-
 tium. qua quidem de causa noluisse all. gat ipse
 se comitari Cæsarem ad bellum Africanum, quod
 præclaris factis suis prioribus non fuisset honos
 habitus. Apparet tamen multum de Antonii a-
 mentia & intemperantia Cæsarem, peccata eius
 non dissimulando, detraxisse. Siquidem expli-
 cuit se illa vita, animoque ad nuptias applicato
 Fuluiam Clodii, plebis concitatoris, viduam vxo-
 rem duxit, mulierem non ad lanificium aut ad rei
 familiaris administrationem factam, neque in vi-
 rum contentam dominari priuatim, sed quæ im-
 peranti imperare & ducem volebat ducere. vt
 mercedem Fuluiæ, quod ancillari Antonium do-
 cuisset fœminis, daberit Cleoparra, quæ plane
 cicurem atque à tyrocinio institutum ad obtem-
 perandum mulieribus accepit. Atqui illam quo-
 que alludendo & lasciuendo enitebatur Anto-
 nius reddere hilariorum. vt quum inter frequen-
 tiam Cæsari à victoria Hispaniensi obuiam pro-
 cedentem, ipse quoque prodiit ei obuiam. Mox
 allato in Italiam rumore hostes Cæsare facto fun-
 cto aduentare, Romam recurrit, sumptaq; veste
 famulari nocte domum venit. ac Fuluiæ ferens li-
 teras se ab Antonio portare, obuoluto capite est
 ad eam introductus, Tum illa magno percita mo-
 tu, ante quam acciperet literas, percunctata est vi-
 ueretne Antonius: Antonius vero epistolam ei ta-
 citus reddidit, soluere & legere aggressam com-
 plexus est & osculatus. Hæc nos ex multis pauca
 exempli causa retulimus. At regredienti ex Hispa-
 nia Cæsari quum omnes principes multorum die-
 rum itinere occurrerent, Antonius honoratus ab
 eo eximie est. Quippe rheda per Italiam vehens
 assidentem habuit Antonium, à tergo Brutum Al-
 binum & sororis suæ nepotem Octavianum, qui
 post Cæsar d.atus est, longoque tempore Romanum tenuit imperium.

Creatus Caesar quintum consul, ilico cooptavit collegam Antonium. Intendit autem abdicare se magistratu, & cedere Dolabellæ, idq; ad senatum retulit: verum repugnante asperere Antonio, multaque maledicta in Dolabellam congerente, nec pauciora audiente, illius indignitatis Caesar pudore rem in presentia omisit. Post ad renunciandum Dolabellam progressus, obnuntiante Antonio cessit, Dolabellamq; stomachantem destituit. Videtur autem illum non minus quam Antonium detestatus. Fertur enim, quum ambos simul quidam apud illum deferret, dixisse, non formidare se crassos illos & comatos, sed istos pallidos & macilentos: Brutum & Cassium designans, à quibus inde per insidias est interfectus. His Antonius speciosissimum velamentum præbuit imprudens. Luper calia Romæ agebantur. Caesar autem triumphali ornatus veste sedens pro rostris spectabat in foro discurrentes. Multi iuvenes ex nobilitate & magistratibus discurrent oleo uncti, atq; albis scuticis verberant ludibundi obuium quemq;. Inter hos discurrens Antonius, salute vetustis solennibus dicta diadema ferens lauri coronam circumiectum, accurrit ad rostra, sublatuq; ab sodalibus imposuit eam capiti Caesaris, quasi deferendum ei regnum esset. Simulanti illi reiicere diadema, lætus populus applausit. Antonio illud iterum ingerente, repulit Caesar denuo. Quum adhuc modum diu concertarent, pauci amici instanti Antonio, Caesari renuenti populus uniuersus plausum cum gratulatione dedit. Quod sane mirandum erat, eos qui re ipsa dominatum ferebant, regis nomen ut dissolutionem libertatis defugisse. Ac Caesar quidem offensus surrexit ex rostris, detractaq; à collo toga iugulum volenti percutere clamauit se offerre. Coronam vni ex statutis eius impositam detraherunt tribuni quidam, quos populus festis vocibus & plausu est profecutus. His abrogauit Caesar magistratum. Ea Cassium & Brutum confirmauerunt, delectisque ad illud facinus fidis amicis consultaerunt de Antonio. Quem cæteris admittentibus, reclamauit Trebonius. Docuit enim, quo tempore redeunti ex Hispania Caesari prodibant obuiam, Antonii se, qui eodem tecum tabernaculo utebatur, & vna faciebat iter, leniter sententiam & caute tentasse: percepit autem illum se, sed dissimulasse, nec Caesari prodidisse tamen, sed cum fide compressisse eum sermonem. Hinc denuo deliberauerunt vna cum Caesare interficere Antonium. Verum id Brutus impeduit. Volebat enim ut suscepta pro legibus & iure, sincera & pura maneret actio. Cæterum quod robur Antonii & imperii maiestatem timerent, assignauerunt ei de coniuratis certos, qui quum senatum ingrederetur Caesar, atque exequendum consilium esset, sermone de rebus seriis iniecto detinerent eum. His ut composita erant actis, ac Caesare in curia perempto, Antonius extemplo veste sumpta famulari abdidit sese. Ut vero illos neminem aduertit lædere, sed in Capitolium recepisse se, dato filio suo obside induxit illos ad descendendum, ac Cassium ad cœnam inuitauit, Brutum Lepidus:

A ἐπεὶ δὲ τὸ πέμπτον ἀπεδείξῃ Καῖσαρ ὕπατος, πρὸς εἰλετο μὴ διὸς σιωπῆσαι τὸν Ἀντώνιον, ἐβούλετο δὲ τὴν δόξαν ἀπειπάμηνος Δολοβέλλα παρεχόμενον· καὶ τὸ πρὸς τὴν σύγκλητον ἐξέλεγε. Ἀντωνίου δὲ βαχέως ἀπιπεσόντος, καὶ πολλὰ μὲν εἰπόντες καὶ Δολοβέλλαν, ὅτι ἐλάττωσα δὲ ἀκρίσαιος, τότε μὲν ἀσχυαίς τὴν ἀκρομαίαν ὁ Καῖσαρ ἀπημάγη. μετὰ δὲ ταῦτα παρελθὼν ἀναγρῶσαι Δολοβέλλαν, Ἀντωνίου δὲ τὴν σίωπὴν ἐναποδοσά βοάντες, εἶξε καὶ παρῆκατο Δολοβέλλα ἀρῶμαρον· ἐδοκεῖ δὲ κακείνον ὁδοῦν ἢ τὸν τῷ Ἀντωνίου βδελύττεισθαι. λέγεται γὰρ ὡς B ἀμφοτέροισιν πρὸς ὁμοῦ ἀφελῶλλοντος πρὸς αὐτὸν, εἰ ποὶ μὴ δεδιέναι τὴν παχέως πύτοις καὶ κρημῆας, ἀλλὰ τοὺς ὠχρῶς καὶ λεπτοὺς ἐκείνοισι· Βροῦτον καὶ Κάσιον ἀποδεικνύμενος, ὅφ' ὦν ἐμελλεν ἐπιβουλεύσει ἀναρῆσθαι. κακείνοισι δὲ τὴν ἀπορροπῆσιν πρὸς φασίν ἀκων παρέσθαι Ἀντωνίου. ἡ δὲ μὲν γὰρ ἡ τῷ Λυκαίων ἑορτῇ Ρωμαιοῖς, ἡ Λουδοκῆλια καλοῦσι· Καῖσαρ δὲ κεχρησθημένος ἐσθῆτι θριαμβικῇ, καὶ κρημῆας ὑπὸ βήμασιν ἐναγρῶ, τοὺς ἀφελῶντας ἐσθῆσιν ἀφελῶσι δὲ τῷ δὴ γηραίνοντοί πολλοί, καὶ τῷ δὲ χροῦντων, ἀληθιμῆνοι λίπα, σκύττει λαχρῆς κακηνούμνοισι C μὲν παιδίας τῷ ἐντυγχρόντων. ἐν τούτοις ὁ Ἀντώνιος ἀφελῶν, τὰ μὲν πάτρια χάρειν εἶασε, ἀφελῶμα δὲ δάφνης ἐφελῶν πρὸς εἰλίξας, πρὸς ἑδρα μετὰ βήμασιν, καὶ σιωπῆσαι πρὸς τῷ σιωπῆσαν, ἐπέθηκε τῇ κεφαλῇ τῷ Καίσαρος, ὡς δὲ βασιλεύειν αὐτῷ πρὸς ἔκειν. ἐκείνου δὲ θρυπτομένου καὶ ἀφελῶντος, ἡσθεῖς ὁ δῆμος ἀνεκρότησε· καὶ πάλιν ὁ Ἀντωνίου ἐπῆγε, καὶ πάλιν ἐκείνος ἀπετίετο. καὶ πολλὸν χρόνον οὕτω ἀφελῶντων, Ἀντωνίου μὲν ὀλίγοι τῷ φίλων βιαζομένων, Καίσαρι δὲ θρυπτομένου πᾶς ὁ δῆμος ἀνεκρότει μὲν ἑοῖς. ὁ καὶ θαυμάσων ἡ, ὅτι πῶς ἐργῆς τὰ τῷ βασιλευD ὄντων ὑπομῶντες, τὴν ὁμοίαν τῷ βασιλέως, ὡς κατὰ λισιν, τῆς ἐλδοθείας, ἐφελῶν. ἀέση μὲν οὖν ὁ Καῖσαρ ἀρῶσθαι ἀπὸ τῷ βήμασιν, καὶ τὸ ἰμάτιον ἀπάγων ἀπὸ τῷ βαχίλου, τὰ βουλομένων παρέχειν τὸ σφαγῆν ἐβόα. τὸ δὲ φεφαιον ἐν τῷ ἀδριανῶν αὐτῷ πρὸς ἐτέντα δὴ μὲν χροῖ πινὲς κατὰ πρῶσιν, οὗς ὁ δῆμος ἀφελῶν μετὰ κρότου παρέπετο, Καίσαρα δὲ τῆς ἀρχῆς ἀπέσθαι. ταῦτα τοὺς πρὸ Βροῦτον καὶ Κάσιον ἐπέρωσε· καὶ τῷ φίλων τοὺς πιστοὺς καταλέγωντες ἐπὶ τὴν πρῶσιν ἐσκέπτοντο πρὸς Ἀντωνίου. τῷ δὲ ἄλλων πρὸς ἐμῶν τὸν ἀδρα, Τρεβόνιος ἀντίπειν· ἐφελῶν γὰρ ὅφ' ὄν χρόνον E ἀπῆντων ἐξ Ἰσπερίας ἐπῆμιοντὶ Καίσαρι, τῷ Ἀντωνίου σιωπῆσαν αὐτῷ καὶ σιωπῆσαν, ἀφελῶν τῆς γνώμης ἀφελῶσας, καὶ μετὰ διελθείας· τὸν δὲ νοῆσαι μὲν, οὐ δὲ ξασθαι δὲ τὴν πρῶσιν, οὐ μὲν ὁδοῦ πρὸς Καίσαρα κακίπειν, ἀλλὰ πρὸς κακίπειν τὸν λόγον. ἐκ τούτου πάλιν ἐβουλεύοντο, Καίσαρα κτείναστες, ἐπισφάθειν Ἀντωνίου· ἐκάλυσε δὲ Βροῦτος, ἀξίαν τὴν ὑπὸ τῷ νόμον καὶ τῷ δικαίων πολυμῶντων πρῶσιν, εἰλικρινῆ καὶ κακίπειν ἀδικίας εἶναι. φοβούμενοι δὲ τὴν πρῶσιν τῷ Ἀντωνίου καὶ τῷ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, τὰ ποιοῦσιν ἐπὶ αὐτὸν ἐπίσθαι τῷ ἐκ τῷ F σιωπῆσαν, ὅπως ὁδοῦ εἰσὶν Καίσαρ εἰς τὴν βουλῆν, καὶ μέλλη δρᾶσθαι τὸ ἐργῆν, ἐξῶ ἀφελῶντων πρὸς καὶ σιωπῆσαν κακίπειν αὐτὸν. τούτων δὲ πρὸς ἐμῶν ὡς σιωπῆσαι, καὶ πρὸς τὸν τῷ βουλῇ τῷ Καίσαρος, διὸς μὲν ὁ Ἀντώνιος, ἐσθῆσιν πρὸς μετὰ λαβῶν, ἐκρυψεν αὐτὸν· ὡς δὲ ἔγνω τοὺς ἀδρας ἐπιχειροῦσθαι μὲν ὁδοῦν, σιωπῆσαν, θροισμένους δὲ εἰς τὸ Καπιτώλιον, ὅπως κακίπειν, λαβόντας ὁμοῦ παρ' αὐτῶν τὸν γόν· καὶ Κάσιον μὲν αὐτὸς ἐδείπνισε, Βροῦτον δὲ Λεπίδου.

συναγαγόν δὲ βελίω, αὐτὸς μὲν ὑπὸ ἀμνηστίας εἶπε καὶ
 διαφομῆς ἐπαρχῶν τοῖς πατρὶ Κασίον καὶ Βερότον. ἡ δὲ σύγ-
 κλητος ἐκύρωσε ταῦτα, καὶ τὸ ὑπο Κασίος γεγενηθέν ἐ-
 ψήφισατο μηδὲν ἀλλάττειν. ἐξήκει δὲ τὸ βελίω λαμπερῶτατος
 ἀνδρῶπων ὁ Ἀντώνιος, ἀνήρηκεν αἰδοκῶν ἐμφύλιον πόλεμον,
 καὶ παρὰ μασι δυσκολίας ἔχουσι καὶ παρὰ οὐκ ἐπι-
 χρούσας, ἐμφανέστατα κεχρησάσθαι καὶ πολιτικώτατα. πύτων
 μὲντοι παχὺ τῷ λογισμῶν ἐξέσφεν αὐτὸν ἢ τῷ ὄχλων
 δόξαι, παρὰ τὸν ἐλπίσαντα βεβαίως ἐσεσθαι Βερότου κατα-
 λυθέντος. ἔτυχε μὲν οὖν, ἐκχερμίζοντος Κασίος, ὡς παρ' ἔθος
 ἦν, ἐν ἀγροῦ διεξιῶν ἐγκώμιον ὄραν ἢ τὸ δῆμον ὑπὸ φωνῶν
 ἀγροῦ καὶ κηλοῦδρον, ἐπέμιξε τοῖς ἐπαίνοις οἶκτον ἄμα
 καὶ δὲ ἰωσὴν ἐπὶ τῷ πατρὶ καὶ τῷ λόγῳ. τελευτῶν τε τὸς χι-
 τανίσους τὸ τε δεικνύσας ἡμαρμένους καὶ διαφοκερμμένους
 τοῖς ξίφουσιν αἰασίων, καὶ τὸς εἰργασμένους ταῦτα καλῶν
 παλαμνῶν καὶ ἀιδροφόνους, ποσούτων ὀργῆς ἐπέβαλε τοῖς
 ἀνδρῶποις, ὥστε τὸ μὲν σῶμα τὸ Κασίος ἐν ἀγροῦ κα-
 θήσεται, στυγεργεμῶν τὰ βάρβαρα καὶ τὰς ἄπειρας ἀρ-
 παζόντας ἢ τοῖς δὲ τῆς πυρῆς δαλοῖς, ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆν
 τῷ ἀπεκτόντων, καὶ παρὰ μαχάσθαι. ἀφ' αὐτῶν τῷ πατρὶ
 Βερότον ἐκ τῆς πόλεως ἀπελθόντων, οἱ τε φίλοι δὲ Κασίος
 σπύσαντο παρὰ τὸν Ἀντώνιον, ἢ τε γυνὴ Καλπουρῖα πιπεύ-
 σατα τῷ χρημάτων τὰ πλείστα κατέτετο παρὰ αὐτὸν ἐκ τῆ
 οἰκίας, εἰς λόγον τὰ συμπόσια τε βασιλικῶν ταλάντων.
 ἔλαβε δὲ καὶ τὰ βιβλία τὰ Κασίος, ἐν οἷς ὑπομνήματα
 τῷ κεκρυμμένων καὶ δεδωγμένων ἦν ἀναγεγραμμένα. καὶ
 πύτοις παρεγγράφουσι ἐβούλετο, πολλοῖς μὲν, ἀρχόντας ἀ-
 πεδείκνυε, πολλοῖς δὲ, βουλοῦσθαι, οἷοις δὲ καὶ κατῆγε τεφυ-
 ραδευμένοις, καὶ κειτηρμένους ἔλυσεν, ὡς δὲ τῶν τῶν Κασί-
 σαρ ἐδοξασα. δὲ πύτοις ἀπὸ τῶν ἑπισκώπων οἱ
 Ῥωμαῖοι, Χαρωνίτας ἐκάλεσαν, ἐλεγχοῦντο γὰρ εἰς τὸς ἑνε-
 κροῦ κατέφθον ὑπομνηματισμοῖς. καὶ τὰλλα δὲ ἔπειτα
 τὴν ἀνδραπερικῶν ὁ Ἀντώνιος, αὐτὸς μὲν ὑπατεύων, τὸς
 δὲ ἀδελφοῖς ἔχων συναρχόντας. Γάϊον μὲν, στρατηγὸν, Λόκιον
 δὲ, δὴ μὲν. ἐν ταῦτα δὲ τῷ παρὰ μαχάτων ὄντων, ὁ νέος
 ἀφικνεῖται Κασίος εἰς Ῥώμην, ἀδελφῆς μὲν ἂν τῆς τεθνη-
 χότος ἦτος, (ὡς εἴρηται) κληρονόμος δὲ τῆς οἰκίας ἀπολελειμ-
 μένος. ἐν Ἀπολλωνίᾳ δὲ ἀφαιρῶν ὑφ' ὃν χρόνον αἰρηῖ-
 το Κασίος. ἐπὶ δὲ τῶν Ἀντωνίων, ὡς δὲ παρὰ φίλον, ἀ-
 σπασάμενος, τῷ πατρὶ κατὰ δεικνύων ἐμέμνητο. καὶ γὰρ ἀφει-
 λε Ῥωμαίων εἰς τὸ δραχμῶν ἐβδομήκοντα πέντε δοῦναι,
 Κασίος ἐν ταῖς ἀφαιρῶν ἀφαιρῶν. Ἀντώνιος δὲ, τὸ
 μὲν παρὰ τὸν ὡς μισοῦσθαι καταφρονῶν, ἐλεγε μὲν οὐχ ὑμῶν
 αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ φρονῶν ἀγαθῶν καὶ φίλων ἔρημον ὄντα,
 φορτίον ἀβάστακτον ἀφαιρῶν τῶν Κασίος ἀφαιρῶν.
 μὴ πειθομένου δὲ πύτοις, ἀλλ' ἀπαμύωτος τὰ χρεῖμα-
 τα, πολλὰ καὶ λέγων παρὰ ὑβριν αὐτῶν καὶ παρὰ τῶν διε-
 τέλει. δὴ μὲν τὰ γὰρ ἐπέση μετόντι, καὶ δὴ φρονῶν χρεουῶν
 τῶν παρὰ τῶν, ὡς περὲς φησισ, γέντος, ἢ πείλησιν εἰς φυλακῶν
 ἀπάξειν, εἰ μὴ παύσασθαι δειμαγῶν. ἐπεὶ μὲντοι Κασίος
 νιδος αὐτὸν ὁ νεαίας, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι τὸν Ἀντώνιον ἐ-
 μίσουσι, δὲ ἐκείνων μὲν ἀκείνοιο τῆ βουλή, αὐτὸς δὲ τὸν δῆμον ἀελεῖσθαι, καὶ τοῖς στρατιώταις δὲ τῷ κατὰ
 κίων στυγῆ, δεήσας ὁ Ἀντώνιος εἰς λόγους αὐτῶν στυγῆσθαι ἐν Καπιτωλίῳ, καὶ διπλάγησαν. εἶτα κριμῶντος
 ἐκείνης τῆς νυκτὸς ὅταν εἶδεν ἄστρον ὁ Ἀντώνιος. ἐδοκεῖ γὰρ αὐτῷ τῶν δεξιῶν χεῖρα βεβλησθαι κεραυνῶ. καὶ
 μεθ' ἡμέρας ὀλίγας ἐπέπεσε λόγος ὡς ἐπιβουλόιοι Κασίος αὐτῶν. Κασίος δὲ ἀπελοχρεῖτο μὲν, ὡς ἐπέπεσε δὲ,

A senatuque coacto retulit de præteritorum obli-
 uione & prouinciis Cassio & Bruto decernendis,
 Antonius. Hæc comprobauerunt patres, decreue-
 runtq; vt acta Cæsaris rata essent. Ita egressus curia
 est omnium hominum Antonius clarissim⁹, quod
 sustulisse bellum ciuile, magnaq; tenebras & tur-
 bationes putaretur prudentissime & peritissime
 composuisse. Cæterum hæc consilia ei breui po-
 pularis gloria excussit, speranti oppresso Bruto
 principatum se citra controuersiam assequuturū.
 Atq; elatum Cæsarem in foro de more laudauit,
 populumq; cernens mirifice duci & mulceri ora-
 tione sua, laudibus commiserationem pariter &
 exaggerationem intexuit cædis, atque in perora-
 tione vestes interfecti sanguinolentas gladiisque
 traiectas explicans, patratoreq; sicarios vocans &
 homicidas, vsque adeo inflammauit populum vt
 corpus Cæsaris in foro cremauerint scalis & men-
 sis congestis, raptisq; ex rogo titionibus currerent
 ad ædes interfectorum, easque oppugnarent. Ita-
 que coniuratis urbem relinquentibus, Cæsaris a-
 mici coniunxerunt se Antonio, vxorque eius Cal-
 purnia huic fidens pecuniam magna ex parte, cu-
 ius fuit summa milles II-S, domo sua exportauit,
 deposuitq; apud eum. Accepit etiam commenta-
 rios Cæsaris in quibus perscripta acta eius erant.
 His interferens quos ei visum est multis magistra-
 tus dedit, multos in senatum allegit, aliquos etiam
 reduxit exules, & custodias soluit, tanquam ea de-
 creuisset Cæsar. Vnde omnes hos populus Roma-
 nus per ludibrium Charonitas appellabat: quan-
 doquidem vbi arguebantur, ad mortui confugie-
 bant commentarios. Iam cætera quoq; pro domi-
 no agebat Antonius, ipse consul & fratres habens
 in magistratibus positos, Caium prætorem, tribu-
 num plebis Lucium. Hoc rerum statu Octavius
 Cæsar appulit Romam, defuncti fororis, vt dixi-
 mus, filius, & hæres patrimonii relictus, qui Apol-
 loniæ sub tempus cædis Cæsaris agebat. Is statim
 vt paternum amicum salutans Antonium, fecit
 depositi mentionem: siquidem populo Romano
 ex testamento Cæsaris trecentos sestertios viritum
 debebat. Antonius primum, vt adolescentem de-
 spiciens, insanire dixit eum, bonoque consilio &
 amicis catere, qui onus importabile subiret Cæ-
 saris hæreditatem. His verbis quum non sedaretur
 adolescens, sed repeteret argentum, multa
 in contumeliam eius assidue dixit & egit. nam
 ambienti tribunatum obstetit, & sellam auream
 patris ex plebiscito ponenti minitatus est, nisi
 populum desisteret sollicitare, in carcerem se eum
 ducturum. Vt vero Ciceroni se adolescens &
 aliis, qui oderant Antonium, dedit, illorum o-
 pera commendatus senatui est, gratiam popula-
 rem ipse institit colligere, & veteranos ex coloniis
 cogere. Tum pauefactus Antonius, venit cum
 eo in colloquium in Capitolio, vbi reconeiliati
 sunt. Illa nocte somnium oblatum Antonio di-
 rû est. Dextera manus ei fulmine visa est icta, pau-
 cisq; diebus delatum ad eum est Cæsarem infidias
 sibi parare. Purganti se non credidit Cæsari.

F

Unde simulas exarsit de integro inter eos vehemens, percurſitauitq; uterq; Italiam ad veteranos ex coloniis magnis propoſitis præmiis excitandos, milites vero qui adhuc ſub ſignis erant, certatim ſolicitauere. In vrbē Cicero plurimum pollens, omneſq; homines concitans in Antonium, tandem ſenatum perpulit vt hoſtem illum iudicaret, Cæſari liſtores & inſignia prætoria decerneret, Panſamq; & Hirſium, qui tunc conſules erant, mitteret ad pellendum Italia Antonium. Hi commiſſo ad Mutinam oppidum cum Antonio prælio, Cæſar præſente & loco, fuderunt Antonium, ſed ipſi occubuere. Fugientem multæ exceperunt Antonium difficultates, difficillima vero fames. Sed natura erat aſperis in rebus longe ſolito præſtantior, ac fortuna improſpera preſſus germaniſſimus reddebatur bono viro. Eſt quidem commune virtutem intelligere illis qui anguſtiis preſſi ſunt: non omnes tamen quæ laudant & mirantur, exprimere & fugere à quibus abhorrent, & quæ improbant, valent in rerum viciffitudinibus: ſed quidam magis etiam ex inertia concedunt moribus priſtinis, & rationes agitatæ repudiant. Erat igitur tunc notabile militibus exemplum Antonius. qui ex tantis deliciis & luxu facile aquam putridam potabat, fructibusque agreſtibus & radicibus veſcebatur. Vorauerunt etiam, vt fama eſt, corticem, nec ab animalibus nunquam antea guſtatis in ſuperandis Alpibus abſtinuere. Contendebat ad legiones tranſalpinas, quibus præerat Lepidus. Hunc numerabat Antonius amicum, qui multa putabatur eius opera conſequutus à Cæſare. Eo profectus, caſtris prope locatis, vbi nihil ei benigne oblatum eſt, ſtatuit vltimam aleam ſubire. Coma eius incompta erat, & barba prolixa, quam mox ab aduerſo prælio habebat promiſſam: ſumptaque toga pulla ſub vallum Lepidi acceſſit; atque orationem exorſus eſt habere. Multi ad eam ſpeciem infringebantur & ducebantur oratione eius. Quare timens Lepidus, ad interpellandum Antonii orationem tubas iuſſit canere. At milites inde miſericordiam maiorem eius ceperunt, & colloquia ſecreta cum Antonio habuerunt per Lælium & Clodium, quos veſtitu meretricio miſerunt ad eum. Hi Antonium hortati ſunt vt vallum adouitetur audacter: multos eſſe qui eum recepturi, & Lepidum, ſi vellent, eſſent interfecturi. verum non permittit Antonius manus vt Lepido inferrent. Poſtero die tentauit cum exercitu flumen, ac primus ingreſſus ad vltiorem ripam contendit, frequentesque iam Lepidi milites conſpexit manus ſibi porrigentes & vallum diſſipantes. Ingreſſus caſtra, & potitus omnium, egit cum Lepido humaniſſime. nam in ſalutando appellauit eum patrem. æquamuis reuera omnia in poteſtate ſua haberet, nomen illi tamen & honorem non deſtitit conſeruare imperatoris. Eares adiunxit ei quoque Munatium Plancum, qui non procul cum magnis copiis conſidebat. Iam præpotens iterum redditus, Alpes traiecit, duxitque in Italiam ſecum peditum ſeptemdecim integras legiones, & decem millia equitum. Præter hos reliquit ad præſidium Galliarum ſex legiones ſub Vario quodam familiari & compotore ſuo, quem Corylonem appellabant. At Cæſar Ciceroni iam, quem inhxerere videbat libertati,

A καὶ πάλιν ἰὼ ἐνεργῆς ἢ ἔθρα, καὶ παρῆκτοντες ἀμφοτέρω τῶν Ἰταλίας, ὃ μὴ ἰδρυμένον ἐν ταῖς καπιτώσις ἢ δὴ τῆς γραπτικῆς μεγάλοις αἰσασανμοδοῖς, ὃ δὲ ἐν ὄπλοις ἐπιτετραχμένον, ὑποφθάνοντες ἀλλήλους, πρὸς ἄλληλους τῶν δὲ ἐν τῇ πόλει Κικέρων μέγιστον δυνάμειος, καὶ παρῆκτων ὅτι τὸν Ἀντωνίου ἀπώλεσε ἀδελφοῖς, τέλος ἐπέσει τῶν βουλιῶν ἐκείνων μὴ πολέμιον ψηφισαῖται, Καίσαρι δὲ ῥαβδῶ χίας πέμψαι, καὶ γραπτικῆς χόσμια, Πάσαν δὲ καὶ ἱρπτον ἀποπέλλειν, ὄξελευῖτας Ἀντωνίου τῆς Ἰταλίας. οὗτοι δὲ ἦσαν ὕπατοι τότε, καὶ συμβαλόντες Ἀντωνίῳ παρὶ πόλιν

B Μυτίνῳ, Καίσαρος παρὸντες καὶ συμμαχολοῦ, τοῖς μὲν πολέμοις ἐνίκων, αὐτοὶ δὲ ἀπέθανον. Φθῆρηντι δὲ Ἀντωνίῳ πολλά σωῆ ἐπιπέσει τῶν ἀπορῶν· ὁ δὲ λιμός, ἀπορῶντων. ἀλλὰ φύσει πῶς τῆς κακοπραγίας ἐγγύετο βελπίστος εἶναι, καὶ δις τυχῶν, ομοιοπατος ἰὼ ἀγαθῶ, κρινουδὲ ὄντος τῆς ἀγαθῆσθαι τὴν ἀρετῆς ποῖς δι' ἀπορῶν πινὰ σφαλλομύοις, οὐ μὲν ἀπόμτων ἀζηλοδομιμείσθαι, καὶ φθῆρην ἀδισχερῶν οἰσιν, ἐρρωμύων ἐν ταῖς μετὰ βολαῖς. ἀλλὰ καὶ μάλλον ἐνίαν ποῖς ἔθεσιν ἐνιδδόντων ὑπο ἀδενείας καὶ δραυομύων τὸν λοχισμόν. ὁ δὲ οὖν Ἀντωνίος ποτε γαμμασὸν ἰὼ

C πῶς ἀδείγμα τοῖς γραπτικῆς ἀπὸ βυφῆς ποσαυτῆ καὶ πολυτελείας, ὕδαρ τε πινῶν διεφθαρμένον δὲ κελῶς, καὶ κερποῖς ἀρῆσις καὶ ρίζας πρὸς φερῶμυος. ἐβρωῆ δὲ καὶ φλοῖος (ὡς λεγεται) καὶ ζῶων ἀγθῆσθαι πρὸς τερον ἢ φαντο, τῆς Ἀλπεῖς ὑποβάλλοντες. ἰὼ δὲ ὄρη ποῖς ἐπέκεινα γρατευμασιν ἐτυχεῖν, ὡν Λέπιδος ἦρχε, φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου καὶ πολλά τῆς Καίσαρος φιλίας ἀπολελαίκεναι δι' αὐτόν. ἐλθῶν δὲ καὶ γραποπεδέυσας πλησίον, ὡς οὐδὲν ἀπῆντα φιλῶν ἀπορῶν, ἐγὼ πῶς ἀβάλλεσθαι. καὶ κόμη μὲν ἀτημελής, καὶ βαθῶς πωγων μὲ τῶν ἦπαι ἀθῆς ἰὼ αὐτῶ καθεμῆς,

D μύος· λαβῶν δὲ φασὸν ἰμάτιον, ἐγγὺς πρὸς ἑγὼ τῶν χείρας τῆς Λεπίδου, καὶ λέγειν ἦρξατο. πολλῶν δὲ καὶ πρὸς τῶν ὄψιν ὅπικλωμύων καὶ τοῖς λόγους ἀρῆμένων, δέισας ὁ Λέπιδος, τῆς σάλπιγγας ἐκέλευε συνηρῶσας ἀφαιρεῖσθαι ὃ καπακούεσθαι τὸν Ἀντωνίου. οἱ δὲ γραπτικῆς μάλλον ὄκτειρον καὶ διελθῶντο κρύφα, Λαίλιον καὶ Κλώδιον ἀποπέλλαντες πρὸς αὐτόν, ἐαθῆσθαι λαβῶντας ἐπαρῶμυων γυμνακῶν, οἱ τὸν Ἀντωνίου ἐκέλευον ὅτι χεῖρῶν γαρρῶν ἰσθαι τῶν χείρας. πολλοὶς γὰρ ἐπὶ δέξομύοις, καὶ τὸν Λέπιδον, εἰ βουλοῖτο, κτινωῖσθαι. Ἀντωνίος δὲ Λεπίδου μὴ οἶκ εἶασεν ἀφασθαι, μεθ' ἡμέραν

E δὲ τὸν γραπτικῆς ἔχων, ἀπεπειρῶτο τῆς πῶσθαι. καὶ πρὸς αὐτὸς ἐμβῶς ἐπὸρῶετο πρὸς τῶν ἀντιπέρας ὄψιν, ὅραν ἢ δὴ πολλοὶς τῶν Λεπίδου γραπτικῆς τῆς τε χείρας ὄρεζνσθαι αὐτῶ καὶ τὸν χείρας ἀφασθαι. εἰσελθῶν δὲ καὶ κροτήσας ἀπῆρτων, ἡμερῶτα τῆς Λεπίδου πρὸς ἐνέχθη. πατέσθαι γὰρ πρὸς ἡρῶσθαι αὐτὸν ἀπασάμυος· καὶ τῶ μὲν ἔργῶ, πῶρτων αὐτὸς ἰὼ κύριος, ἐκείνῳ δὲ ὄνομα καὶ πμῶν ἀδθεκῶσθαι διετέλει φυλάτῆων· πῶσθαι καὶ φλάκκων αὐτῶ Μουνάτιον ἐπέσει πρὸς ἰσθαι, καὶ τῆ μύον οὐ πρὸς

F σω μετὰ συγγῆς δυνάμειος. οὕτω δὲ μερῶς ἀρετῆς, αὐτῆς ὑποβῶσθαι τῆς Ἀλπεῖς εἰς τῶν Ἰταλίας, ἀγων ἐπῶσθαι καὶ δέκα τέλη πῶσθαι σὺ αὐτῶ, καὶ μυεῖοις ἰπασῆς χείρας δὲ, φερῶσθαι Γαλατίας, ἐξ ταγματῶν λελοῖπει μὲ Οὐαρίου πῶσθαι τῶν σμῆθων καὶ συμποτῶν ἐν Κοτυλωνῶ πρὸς ἡρῶσθαι. Καίσαρ δὲ Κικέρωνι μὴ οἶκ ἐπὶ πρὸς ἰσθαι,

ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων ἔργων ὁμοῦ δὲ παισίων τε καὶ γυναικῶ-
 των. εἰς γὰρ Ἐφεσον εἰσιόντες αὐτῶν, γυναικῶν μὲν εἰς βάκχας,
 ἀνδρῶν δὲ καὶ παίδων εἰς Σατύρων καὶ Πάνων ἡρώων ποδισκιδά-
 σμενοι· κίθον δὲ καὶ θύρσων καὶ ψαλτηρίων καὶ σείφων καὶ αὐλῶν
 ἢ πόλις ἢ πλῆρα, Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλεσμένων χειροδότην
 καὶ μελίχρον. ἢ γὰρ ἀμέλει τοιοῦτος ἐπίοις, τοῖς δὲ πολλοῖς ὠ-
 μῆσις καὶ ἀγριώσις. ἀφῆρειτο γὰρ ἀγριώσις ἀφ' ἑσθ' ἡμετέρας τὰ ὄν-
 τα, μαστιγίας καὶ κλάξι χειροδότης· πολλὰ δὲ καὶ ζώντων,
 ὡς τιθῆσκων, ἀπὸ τῶν μὲν πινέσι οἰσίας ἔλαβον. ἀνδρῶν δὲ
 Μάγνητος οἶκον ἐδαρήσατο μαγείρῳ, ὡς ἐν (ὡς λέγεται) δεῖ-
 πνον δὲ δόκιμῆσαν. τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δούτερον ὅτι βάλ-
 λαντος Φόρον, ἐπόλησεν Ἰβηρίας ἕως Ἰσθμίου λόγον εἰ-
 πεῖν, ἀγριώσις μὲν οὐκ εἶνα, καὶ πρὸς τὴν Ἀντωνίου ζήλον οὐκ
 ἀνδρῶν, εἰ δὲ διώσασθαι δις λαβεῖν ἐνὸς ἐνιαυτοῦ Φόρον, διώσασθαι καὶ
 δις ἡμῖν ποιήσασθαι ἕτερον, καὶ δις ὁπώρην. ὡς ἀκριβῶς δὲ καὶ
 ὡς ἀβόλως σιωπαζῶν, ὅτε μυριάδας εἴκοσι παλάντων ἢ
 Ἀσία δέδωκε, ταῦτα εἶπεν, εἰ μὲν οὐκ εἴληφας, ἀπαίτει
 ὡς τὰ λαβόντων εἰς λαβῶν, οὐκ ἔχεις, ἀπολώλας μὲν ἔ-
 βεβαῖο τὴν δεινῶς τὴν Ἀντωνίου. ἡγούμενος γὰρ τὰ πολλὰ τῶν
 γηγενῶν, οὐχ οὕτω ῥα θυμῶν ὡς δι' ἀπλότησιν πεισῶν
 πῶς ὡς αὐτὸν. εἰ μὲν γὰρ ἀπλότης τῶν ἡγεῖται, καὶ βραδεία μὲν
 ἀδελφῶν ἀδελφότητος τῶν ἀμφοτέρωθεν, ἰσχυρὰ μετα-
 νοία, καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐξομολόγησις τῶν ἀγνωμονηθέντων, μέ-
 γεθος δὲ καὶ τῶν ἀμοιβῶν καὶ τῶν ἡμετέρας. μάλιστα γὰρ
 μὴ ἐδοκεῖ χειροδότης, ἢ καὶ λαβῶν, ἕως ἀλλοίωσις ὁ μέδριον.
 ἢ δὲ τῶν παιδῶν καὶ τῶν ὀπισθῶν ἡγεῖται ἐν αὐτῇ δὲ
 φάρμακον εἶχεν. ἀποκαταστῆναι γὰρ ἔβη καὶ ἀγριώσις
 καὶ γυναικῶν οὐχ ἡπτόν ἢ γυνῶν ἔχαρτο. καὶ τῆτο διελυμῆ-
 νατο πολλὰ τῶν ποταμῶν. τὸς γὰρ ἐπὶ τῶν παῖσιν παρ-
 ῤησιαζομένοις οὐκ ἀν' οἴησις ἀποδοῦναι καὶ λαχεῖν αὐ-
 τῶν, ἡλίσκετο ῥαδίως ἕως τῶν ἐπαίνων ἀγνοῶν ὅτι τίς
 παρρησίαν πινέσι ὡς ἕως ἡμετέρας ἡδύσμα τῆ καλακεία πα-
 ρρησιῶντες, ἀφῆρτο δὲ πλήρη τῆ ὡς τῶν κύλι-
 κα δρασυτήν καὶ λαλιῶν, ἀφῆρτο μὲν τῶν ἐπὶ τῶν
 ποταμῶν ἵφρον καὶ συγκατάθεσιν, μὴ πρὸς χάριν
 ὁμιλιώτες, ἀλλὰ τῶν φρονεῖν ἡπτόμενοι φάμεσθα. ποιού-
 τῳ δὲ οὐκ ὄντι τίς φύσιν Ἀντωνίου τελευτῶν κακῶν ὁ
 Κλεοπάτρας ἔρωσις ἐπιγυμνῶν, καὶ πολλὰ τῶν ἐπὶ κρυ-
 πτομένων ἐν αὐτῶν καὶ ἀφῆρτο παθῶν ἐγείρας καὶ
 ἀναβακχίσις, εἰ μὲν γὰρ καὶ σωτήριον ὄμμε δὲ τῆσιν,
 ἡφάσις καὶ πρὸς διέφθειραν. ἀλίσκεται δὲ τῆσιν τὸν ἔσπον.
 ἀπὸ μὲν τῶν Παρθηκῶν πόλεμος, ἐπεμψε πρὸς αὐ-
 τῶν, καλῶν εἰς Κιλικίαν ἀποδρῆσαι, λόγον ἰφέξουσιν
 ὡν ἐνεχλεῖτο πῶς τῶν Κάσιον δουῶνι πολλὰ καὶ συμβα-
 λέσθαι πρὸς τὸν πόλεμον. ὁ δὲ πεμφθεὶς Δέλλιος, ὡς εἶ-
 δε τῶν ὄψιν, καὶ κατέμαθε τῶν ἐν τοῖς λόγοις δεινότησιν
 καὶ πηρουργίας, ἀπὸς ἀφῆρτο ὅτι κακῶν μὲν οὐδὲ μελ-
 λήσει τί ποιῆν γυναικῶν ποιῶντι Ἀντωνίου, ἔσαι δὲ μεγίστη
 παρ' αὐτῶν, βέβαια πρὸς τὸν ἕσπονδον καὶ πρὸς βέβαια
 τῶν Ἀιγυπτίων. τῆτο δὲ ὁμηρικῶν, ἐλθεῖν εἰς Κιλικίαν,
 δὲ ἐπιπασσῶν, καὶ μὴ φοβεῖσθαι τὸν Ἀντωνίου, ἡδύσιν ἡγε-
 μόνων ὄντων καὶ φιλοῦν δεσποτάων ἢ δὲ καὶ Δελλίῳ πειθεῖσθαι,
 καὶ τοῖς πρὸς Κάσιον καὶ Γναῶν τὸν Πομπηίου παῖδα
 πρὸς τῶν αὐτῶν γυμνῶν ἀφ' ὧν συμβολαῖσι τεκμη-
 ρηθῆναι ἢ λατρεῖν ἕως ἀφῆρτο τὸν Ἀντωνίου. οὐκ εἶνοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπὶ κέρῳ καὶ ποταμῶν ἀπῆρτο ἔγνωσαν,

A *Gratis simul suffutibus refertaerat,
 Et cantilenis & simul quoq; stribus.*
 Ingredientem Ephesum foeminae Baccharum vi-
 ri puerique Satyrorum & Panum habitu praecel-
 ferunt. Hedera, thyrsis, psalteriis, fistulis, tibiis
 personabat vrbis, appellabantque eum Bacchum
 benignum ac blandum. Et erat sane nonnullis
 talis, multis tamen immanis & trux. expoliabat
 enim homines nobiles facultatibus, quas verbe-
 ronibus & adulatoribus largiebatur. Multorum
 fortunas viuentium periebant accipiebantque ali-
 qui quasi mortuorum. Cuius Magnetis bona co-
 quo, qui vnam cenam, vt fertur, parauerat scite,
 B donauit. Postremò, quum ciuitates altero tribu-
 to oneraret, ausus est Hybreas, qui pro Asia age-
 bat, quiddam dicere, vrbani illud quidem at-
 que ad Antonii aures non illepidum. Si bis anno
 tributū vales exigere, vales bis etiam astatem no-
 bis & bis fructus efficere. Sed cum acrimonia &
 confidentia adiecit, vbi ducenta millia talentūm
 intulit Asia, Haec, inquit, si non accepisti, ab illis,
 qui acceperunt, repete : sin quae accepisti, haec
 non habes, perimus. Eo dicto vehementer pu-
 pugit Antonium. nam pleraque quae agebantur,
 C ignorabat, non quod ita foret scors, sed quia
 ex simplicitate credebat suis. inerat enim mori-
 bus eius simplicitas & tardus sensus. Verūm si
 quando sensisset peccata, mirè angebatur, eaque
 apud laesos fatebatur. Effatus erat ad praemia &
 supplicia, beneficiis magis tamen quam pœnis re-
 praesentandis excedebat modum. Contumelia
 eius in iocis & dieteriis afferebat secum medi-
 cinam. Siquidem reponere licebat dicta & conui-
 tia. Nec minus hilaris erat quum derideretur,
 quam quum derideret alium: quod quidem multa
 D negotia labefactauit. Quippe liberos in iocando
 quia non arbitrabatur sibi in rebus seriis assentari,
 capiebatur quum ab eis laudaretur, facile, igno-
 rans liberam linguam nonnullos sicut condimen-
 tum subastringens adulationi admiscere, quò de-
 traherent satietatem audaciz & loquacitati, qua
 utebantur inter pocula, machinantes ne cedere
 in seriis & assentiri adulatoriè viderentur, sed quia
 vincerentur prudentia. Eo praeditum ingenio
 Antonium nouissimum malum excipiens Cleo-
 patrae amor, qui multa etiamnum latentia in eo
 & quiescentia vitia excitauit atque inflammauit,
 E siquid repugnaret adhuc in eo boni & virtutis, id
 oppressit in super & corruptit. Capitur autem hoc
 modo: Accinctus ad bellum Parthicum, misit ad
 eam, imperans in Ciliciam vt sibi occurreret ad
 causam dicendam, quòd Cassio diceretur multum
 ad bellum subministrasse opis & subsidii. Qui
 missus fuit Dellius, vt formam eius aspexit, in ver-
 bisq; acrimoniam & astutiam animaduertit, quòd
 protinus senturet nihil in talem foeminae Anto-
 nium consulturum grauius, sed fore illam apud
 eum maximam, conuertit se ad colendam exci-
 tandamque Aegyptiam, iret (vt ait Homerus) in
 F Ciliciam egregiè adornata, neque iucundissimum
 imperatorem humanissimumque formidaret An-
 tonium. Illa hinc ab Dellio inducta, hinc con-
 iecturam ducens ex prioribus suis formae cum
 Caesare & Cneo Pompeii filio commerciis, faci-
 le Antonium sperauit se subacturam : quando
 puellam adhuc illi & rerum rudem cognouerant,

ad hunc verò ventura erat quo maximè tempore A
speciem habent fœminæ florentissimam & inge-
nio vigent. Itaque magnam vim donorum & pec-
uniæ parat, ornamentaque, qualia verisimile sit
potuisse eam ex ingenti opulentia & regno felici
afferre. Maximam verò spem in semetipsa suisque
ponens præstigiis & veneribus, dat se in iter. Quò
verò multas ab illo atq; ab inuitantibus ipsam a-
micis illius acciperet literas, vsque adeò despexit
& derisit Antonium, vt subueheretur Cydno flu-
uio in nauigio aurata puppi, velis passis purpu-
reis, remigio argenteis ducto remis ad tiliarum,
fistularum & cithararum modos. Recumbe-
bat illa sub tabernaculo auro intexto eleganter ex-
culta, vt pingitur Venus. Pueri piæti Cupidinibus
affimiles hinc inde stabant, & ventulum ei facie-
bant. Ancillæ itidem, quæ forma præcellabant,
Nereidum & Gratiarum modo amictæ partim af-
sistebant gubernaculis, partim rudentibus. Com-
puebant ripas odores ex suffituû copia fragrantissi-
mi. Homines autem alii statim à fluuio ex vtraque
ripa comitabantur eam, alii ad spectaculum descē-
debant ex vrbe. Effusa forensi turba, ipse denique
pro tribunali sedens Antonius relictus est solus.
Manauit autem per omnes rumor, Venerem ad
salutem Asiæ venire ad Bacchum comestatum.
Antonius ergo misit certos qui eam ad cœnam in-
uitarent. Illa verò Antonium potius venire cen-
sebat ad se debere. Qui vt sub aduentum illius
facilitatem aliquam & comitatem ostenderet,
morem gessit ei ac venit. Apparatum quum of-
fendisset incredibilem, imprimis frequentiam
obstupuit luminum. Tam crebra enim vndique
simul demissa & exorta perhibentur fuisse, iisque
inter se posituris & sedibus distincta, & composi-
ta in quadrum & orbiculatim, vt illud inter ce-
lebrata literis & eximia spectacula fuerit vnum.
Postero die illam inuitans vicissim, splendorem
illum & accuratum paratum enifus est superare.
Vtrobique inferior, & victus in his ipsis, primus de-
risit cœnæ suæ sordes & rusticitatem. Vbi iam di-
cteria Cleopatra Antonii admodum castra & vul-
gus animaduertit respiscere, vsa est eodē genere
in eum effusè & intrepidè. Neque enim erat, vt per-
hibent, figura eius per se vsque adeò incomparabi-
lis, neque vt obstupesceret spectatores, sed habebat
aculeos consuetudo ineuitabiles, formaque cum
sermonis illecebris & morum simul circumfusæ
consuetudinem veneres stimulum aliquem inflige-
bant. Adhæc loquentis voci inerat suauitas, ac
linguam sicut multarū organum fidium promptè
ad quemlibet sermonem vertens, per paucis sanè
barbaris per interpretem, plerisque dabat per semet-
ipsa respōsa, vt Æthiopicis, Troglodytis, Hebræis,
Arabibus, Syris, Medis, Parthis. Multarum insu-
per linguas aliarum gentiū dicitur tenuisse, quum
antecessores eius reges ne Ægyptiam quidem per-
cipere sustinuisent, nonnulli etiam desissent Ma-
cedonicam. Ita ergo cepit Antonium, vt quum
Romæ vxor illius Fulvia pro rebus eius digla-
diaretur cum Cæsare, & Parthorum essent cir-
ca Mesopotamiam suspensæ copix, quarum

αὐτὸς ὁ ποταμὸς ἐμελλε φοιτήσῃν, ἐν ᾧ μάλιστα κρησὺ γυ-
ναῖκες ὥρασι τε λαμπροτάτῃ ἐχρῆστον καὶ τῷ φρονεῖν ἀκμά-
ζουσι. δὲ πολλὰ μὲν στυγερὰ δῶρα καὶ χρῆματα,
καὶ κρῆνον οἶον εἰχὼς ἡ δὲ ἀπὸ παραγμάτων μεγάλων καὶ
βασιλείας ἑδαιμόνος κρημίζῃν. τὰς δὲ πλείστας ἐν ἑαυτῇ καὶ
τοῖς παρὲν αὐτῷ μακροθύμοι καὶ φίλοις ἐλπίδας θεμέ-
νη, παρεγγύετο. πολλὰ δὲ καὶ παρ' αὐτῆς καὶ παρὰ τῶν φίλων
δεχομένη χρῆματα καλουμένων, οὕτω κατεφρόνησε καὶ κα-
τηγάλασε τῆ ἀιδρόσ, ὥστε πλεῖν αὐτῇ τὸ Κύδνον ποταμὸν
ἐν πορθμίῳ χρυσοπύρρον, τῷ μὲν ἰστίῳ ἀλουργῶν ἐκπε-
περασμένων, τῆς δὲ εἰρεσίας ἐργασίας κάπαις ἀναφροσύμη-
νης παρὲς αὐτὸν ἀμα σύεινξῃ καὶ κηρύφαις στυγερῶσ κηρύφαις.
αὐτῇ δὲ κατέκειτο μὲν ὑπὸ σκιάδι χρυσοπύρρον, κεκροσμη-
μένη γραφικῶσ ὡσ παρ' Ἀφροδίτῃ παιδες δὲ τοῖς γραφικῶσ
Ἐρωσιν εἰκασμένοι, παρ' ἐκάτερον ἐστῶτες ἐρρίπτουσ. ὁμοίως
δὲ καὶ θεσπαινίδες αἱ καλλιγεύουσαι, Νηρηίδων ἐχρῆστον
καὶ χρῆστων σολάσ, αἱ μὲν παρὲς οἰάζειν, αἱ δὲ παρὲς κέλευσ
ἦσαν. ὁ δὲ μὲν δὲ θαυμασάι τὰς ὄψας ἀπὸ θυμιαμάτων
πολλῶν κατέχον. τῷ δὲ ἀδρόστων οἱ μὲν δῖος ἀπὸ τῆ πο-
ταμῶσ παρὰ μύρρον, ἐκατέρωθεν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆσ πόλεωσ κα-
πέσων ὅτι τῷ θεῶσ. ἐκ χρῆστων δὲ τῆ καὶ τῷ ἀδρόστων
ὄχλου τέλος αὐτὸς ὁ Ἀντωνίος ὅτι βήμασ κατέκρηστος,
ἀπελείφθη μόνος. καὶ πῆσ λόγος ἐχρῆσθαι ἀφ' ἑσ πάντων, ὡσ ἡ
Ἀφροδίτῃ καμάσσι παρὰ τὸ Διόνουσ ἐπ' ἀγαθῷ τῆσ Ἀ-
σίας. ἐπεμψε μὲν οὖν καλῶν αὐτῷ ὅτι δὲ δειπνον. ἡ δὲ μάλ-
λον ἐκείνον ἡξίου παρὲς ἑαυτῷ ἡκείν. δῖος οὖν πινὰ βουλό-
μνος δὲ κηρύφαι ὅτι δεικνυοσ καὶ φιλοφροσύνη, ὑπὸ ἡ-
χρῆσθαι καὶ ἡλθεν. ἐν τυχῶν δὲ παρὰ σκιάδι λόγος κρησὺσ, μάλι-
στα τῷ φῶστων δὲ πλῆθος ἐξεπλάγη. ποσῶτα γὰ λέγεται
κατέκρησ καὶ ἀναφαινεσθαι πηροσθῶσθαι ἀμα, καὶ τοιαύταισ παρὲς
D ἀλλῆλα κηρύφαι καὶ θεσπαινίδες ἀφ' ἐκροσμημάτων καὶ στυγερῶσ
ζήμενα πλαισίων καὶ παρὰ φερειῶν ἔσπα, ὡσ τε τῷ ἐν λόγος
ἀξιοθεάτων καὶ καλῶν ἐκείνων γηρύφαι τῷ ὄψιν. τῇ δὲ ὑπε-
ρβία πάλιν ἀηστων αὐτῷ, ἐφιλοθυμήθη μὲν ὑπὸ σκιάδι
τῷ λαμπροσθῶσ καὶ τῷ ὅτι μείλειν ἀμφοῖν δὲ λει-
πόμνος, καὶ κρησὺσ ἐν αὐτῶσ ἐκείνοισ, παρὲς ἑσκα-
σθῆν εἰσ αὐχμῶν καὶ ἀρρηκίδων τὰ παρ' αὐτῶ. πολὺν δὲ ἡ
Κλεοπάτρα καὶ τοῖσ σκώμμασι τοῦ Ἀντωνίου, τὸ γραπῶσ τῷ
ἐνορῶσα καὶ βαίανσ, ἐχρῆσθαι καὶ τῶσ παρὲς αὐτὸν ἀνείμε-
νωσ ἡδῆ, καὶ κατέκρηστος. καὶ γὰρ ἡ (ὡσ λέγεισιν)
E αὐτὸ μὲν καθ' αὐτὸ δὲ καλλος αὐτῆσ οὐ πῶσ δὲ σκιάδι
τον, ὡσ δὲ οἱ ἐκπληξῆσ τῶσ ἰδόνσ. ἀφ' ἡ δὲ εἰχῆν ὡσ
ἀφ' αἰτίσ, ἀφ' ἡσ, ἡ τε μορφή, καὶ τῆσ ἐν τῷ ἀφ' ἡσ
πιθανότησ, καὶ τῆσ παρὲς ἡσ ἀμα πῶσ παρὲς τῷ ὁμιλίαν
ἡσ, ἀνέφερε πηρύφαι. ἡδὸν δὲ καὶ φησὶ κηρύφαι, ἐσ τῷ τῷ
ἡσ, καὶ τῷ γλαφίαν, ὡσ παρ' ὄψιν ἡ πολὺ κρησὺσ, δὲ πε-
τῶσ βέπουσα καθ' ἡ βούλοσ ἀφ' ἡσ, ὀλίγισ πη-
τάσσι δὲ ἐρμυλέωσ ἐνετύγχεσ βαρῶσ τοῖσ δὲ πλεί-
στισ, αὐτῇ δὲ αὐτῆσ ἀπεδίδου τῶσ ἀποκρίσισ, οἱ Αἰθιοψῆ,
F Τρωγλοδύταισ, Ἐβραίοισ, Ἀραβῆσ, Σύροισ, Μήδοισ, Παρ-
θησῶισ. πολλῶν δὲ λέγεται καὶ ἄλλων ἐκ μαθεῖν γλώσσασ τῷ
παρὲς αὐτῆσ βασιλείων, ὡσ τῷ Αἰγυπτῶσ ἀνακροσθῶσ
μεσῶσ μὲν ἐν Ρώμῃ Κασσῆσ Φουλβίας τῆσ γυναικῶσ ὑπὸ τῷ
ἐκείνου παραγμάτων, ἀνακροσθῶσ δὲ Παρθη-
κῆσ γραμμάσ παρὲς τῷ Μεσποταμίαν, ἡσ Λαβιδῶν οἱ βασιλέωσ
γραπῶσ Παρθηκῶσ ἀνακροσθῶσ αὐτῶσ παρῶσ.

Συρίας ἔπιβατέδωσιν ἔμελλον, οἷχεσθαι φερόμενον ἕως
αὐτῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ἐκεῖ δὲ μισθακίου χρυσοῦ ἀργύρου
διὰ τελευτῆς καὶ παιδαγωγίας χροῦ μόνον, ἀγαλίσκειν καὶ κερδη-
δύπαθαι τὸ πολυτέλειον (ὡς Ἀνιφάν εἶπεν) ἀνάλωμα, τὸ
χρόνον. ἡ γὰρ πρὸς αὐτοῖς στυγερὰ ἀμύμητος βίωσι λεγόμενη
καὶ καθ' ἡμέραν εἰσίων ἀλλήλους, ἀπίστον πῖνα ποιούμενοι
τῶν ἀγαλίσκων ἀμετρία διηγείτο γυνὴ ἡμῶν τῶν πά-
τω Λαμπρία Φιλώτα ὁ Ἀμφισσιεὺς ἰατρός, εἶ) μὲν ἐν Ἀ-
λεξάνδρεια τότε μεθύσαν τὸ τέχνη. γυμνασίου δὲ πρὸ τῶν
βασιλικῶν ὄψεσθαι στυγερῆς, ἀναπειδύμενος ὡν ἕως
αὐτῆς τὸ πολυτέλειον καὶ τὸ πρὸς ἀπὸ τῶν δειπνῶν πρὸς ἄλλοις.
παρεῖσα γὰρ οὐκ εἰς τὴν αἰεὶον, ὡς πᾶσι τε ἄλλα πᾶσι πολλα
ἔωσεν καὶ οὐκ ἀγέοις ὁπωμῶν οὐκ ἔτι, θαυμάσια δὲ πλη-
θος τῶν δειπνῶν τῶν ὄψεσθαι γυμνασίου, καὶ εἶπεν ὅτι πολλοὶ
μὲν οὐκ εἰσὶν οἱ δειπνῶν, ἀλλὰ πρὸς δώδεκα δὲ τὸ ἀκμῶν
ἔχειν τῶν πρὸς ἀγαλίσκων ἔκαστον, ἡ ἀκμῶν ὡς μὲν ἀνεί-
γδ' αὐτίκα γυμνασίου ἂν Ἀντωνίου δειπνῶν δειπνῶν, καὶ μὲν μι-
κρόν, ἀντὶ οὗτω τύχη, πρὸς ἀγαλίσκων, ἀγέοις ποτήριον, ἢ
λόγῳ ἡνὸς ἐμπεσόντος. ὅθεν, οὐκ ἔν, ἀλλὰ πολλὰ (φαίαι)
δειπνῶν στυγερῶν. δυσόχαστος γὰρ ὁ χροῦς. ταῦτα οὖν ὁ Φι-
λάτα ἔλεγε, καὶ χροῦς πρὸς ἰόντος ἐν τοῖς πρὸς ἀγαλίσκων γυμνασίου
τὸ πρὸς ἀγαλίσκων τῶν Ἀντωνίου παιδῶν, ὃν ἐκ Φελβίας εἶχε καὶ
στυγερῶν πρὸς αὐτῶν μὲν τῶν ἄλλων ἐταίρων ὁπωμῶν,
ὁπότε μὴ δειπνῶν μὲν τῶν πρὸς ἰατρῶν. ἰατρῶν οὖν ποτὲ δρασιμῶ-
μῶν, καὶ πρὸς ἀγαλίσκων. πολλὰ παρέχοντα δειπνῶν αὐτοῖς,
ἔπινομία τοῖς τῶν σοφισματι, τῶν πρὸς πυρέτων δόσιον ψυ-
χρῶν πρὸς τὸ πυρέτων, πρὸς πυρέτων πρὸς ἀγαλίσκων πυρέτων,
δοτέον ψυχρῶν. πληθύντος δὲ τῶν ἀγαλίσκων καὶ στυγερῶν,
ἢ ἀγαλίσκων τὸ παῖδα, γυμνασίου, καὶ εἶπεν, Ταῦτα, ὦ Φιλῶτα, χα-
εἰζομῶν πρὸς σοὶ δειπνῶν πολλῶν πινῶν καὶ μεγάλων ἐκ-
παμῶν μεσθῆν ἔραπεσαι· αὐτῆς δὲ πῶν μὲν πρὸς ἀγαλίσκων ἀπο-
δεδωμένου, πόρρω δὲ ὄντος τοῦ νομίζεσθαι ἔξοσιαι εἶ) παιδί
τηλικύτῳ δωρεῖσθαι ποσῶντα, μὲν μικρόν ἀγαλίσκων πῶν τὸ
παιδῶν, ἐν ἀγέοις τῶν ἐκ πρὸς ἀγαλίσκων πρὸς ἀγαλίσκων καὶ στυγερῶν
ἀγαλίσκων οὐκ εἶπεν, αὐτῆς καὶ δεδωκότις λαβεῖν.
Τί ὦ πόνηρε (φύλαξ τῶν ἀγαλίσκων) ὀκνεῖς; οὐκ οἶδας ὡς ὁ δι-
δοῖς, Ἀντωνίου παῖς ὄστιν, ὃ ποσῶντα πρὸς ἀγαλίσκων χροῦς ἀγαλίσκων
σαοσθαι; ἐμοὶ μὲν πρὸς ἀγαλίσκων, πρὸς ἀγαλίσκων πρὸς ἀγαλίσκων
ἀγαλίσκων ἡμῶν ἴσως γὰρ αὐτῶν καὶ ποτὲ πρὸς ἀγαλίσκων ὁ πατὴρ ἔναι τῶν
παλαιῶν ὄντων καὶ ἀποδοσθαι μὲν τῶν ἀγαλίσκων ἔργων. ταῦτα
μὲν οὖν ἡμῶν ἔλεγε ὁ πάππος ἕκαστος διηγείσθαι τὸ Φιλῶ-
τον. ἢ Κλεοπάτρα τὸ χροῦς ἀγαλίσκων, οὐκ ὡς πρὸς ὁ Πλάτων φη-
σὶ, τετραχῆ, πολλαχῆ ἢ διελευσθαι, καὶ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι καὶ
παιδαγωγίας αἰεὶ πῖνα χροῦς ἡδονῶν ἔπι φέρουσα καὶ χροῦς, ἢ
διεπαιδαγωγῆσαι τὸ Ἀντωνίου, οὐτε νυκτὸς οὐτε ἡμέρας αἰεῖσα.
καὶ γὰρ στυγερῶν, καὶ στυγερῶν, καὶ στυγερῶν, καὶ γυ-
μνασίου μόνον ἐν ὄψεσθαι ἔραπεσαι· καὶ νύκτωρ πρὸς ἀγαλίσκων
θύρας καὶ θυεῖσι δημοτῶν, καὶ στυγερῶν τῶν ἐνδον, στυγερῶν
ναὶ ποτὲ στυγερῶν, πρὸς ἀγαλίσκων γυμνασίου λαμβάνουσα. καὶ γὰρ
ἐκείνος οὕτως ἐπειρεῖτο στυγερῶν ἐαυτὸν. ὅθεν αἰεὶ στυγερῶν
των, πολλάκις δὲ καὶ πληθύντος ἀποδοῦναι ἐπὶ μὲν χροῦς τοῖς
δὲ πλείστοις ἡμῶν δὲ ἕσποσιαι. οὐ μὲν ἀλλὰ πρὸς ἀγαλίσκων
ἐσθαι αὐτῶν τῆ βωμολοχία καὶ στυγερῶν οὐκ ἀρρυθμῶς
ὁσθαι ἀμούσως οἱ Ἀλεξάνδρειαι, ἀγαπῶντες καὶ λέγον-
τες ὡς πᾶσι τρεσθαι πρὸς Ῥωμαῖοις χροῦς πρὸς ἀγαλίσκων,

A adorituri regii duces erant Syriam, abduceretur
ab ea Alexandriam, ibique, dum in adolescentis
otiosi se oblectamenta & ludos abiicit, absumeret
& per luxum profunderet pretiosissimum, ut ait
Antipho, *impendium, tempus*. erat enim congres-
sus quidem illis vitæ quam inimitabilem voca-
bant, inuitabantque indies se inuicem incredibili
sumptuum profusione. Exposuit auo nostro Lam-
prias Philotas Amphissenis medicus, fuisse id
temporis se Alexandriæ studiorum causa. Cui
quod consuetudo cum vno ex coquis regis inter-
cederet, impulsus se iuuenem ab illo ut splendo-
rem & paratum cenæ vnus contempleretur. In-
ductus igitur in culinam, ut inter alia multa vidit
apros octo assari, numerum se miratum fuisse
conuiuatarum. Ibi risisse coquum, ac dixisse non
esse frequentes conuiuas, sed circa duodecim: ve-
rum quodque ferculum ponendum in vigore,
qui momento deflorescat. Etenim fieri posse,
euestigiò ut cenare Antonius velit, vel paulò
post, vel fortè traducat tempus poculo poscendo
vel sermone aliquo illato. Vnde non vna, inquit,
sed multæ parandæ sunt cenæ. Siquidem difficile
coniectu tempus est. Hoc Philotas memorauit
præterea, temporis progressu inter clientes se fuisse
filii Antonii natu maximi, quem ex Fulvia ha-
bebat, ac subinde apud eum cum aliis familiarib.
cenatum, quum non cenaret ille apud paren-
tem: ac medicum aliquando insolentem, qui multa
negotia cenantibus ipsis exhibebat, hac cauilla-
tione fuisse ab se repressum: Febricitanti aliqua-
tenus frigida propinanda est. omnis autem febrici-
tans aliquatenus febricitat. omni ergo febrici-
tanti propinanda frigida. Icto homine atque ob-
mutescente, oblectatum Antonii filium risisse, ac
dixisse, Hæc tibi, Philota, cuncta dono: ostendens
multis & grandibus poculis cumulatam mensam.
D Cuius quum amplexus esset benignitatem, &
quiduis tamen potius quàm potestatem esse pu-
taret tantillo puero tam multa donandi, paulò
post arripuisse pocula vnum ex pueris, atque in
vase apportasse, sibiq; dixisse ut vas signaret. Recu-
sante ac timente Philota accipere, Quid malum,
dixisse hominẽ, dubitas? Nescis eum qui dat, An-
tonii filium esse, cui facultas est tantundem auri
largiendi? Si tamen mihi credis, permuta nobis
pecunia omnia. fortassis enim desiderabit quæ-
dam pater operis antiqui atque ob artem nobilis.
E Hæc nobis exposuit auus semper solitum narrare
Philotam. At Cleopatra blandiendi artem non,
sicut Plato ait, quadrifariam, sed multifariam par-
tita, & seriis intento & ludo semper nouã aliquam
obiiciebat voluptatem & oblectamentum, quo
lactabat Antonium neque noctu neque interdium
ab eo discedens. Etenim ludebat cum eo alca, po-
tabat, venabatur, in armis exercentem se specta-
bat, noctu assistentem ianuis & fenestris popu-
larium, atque in eos qui intus erant dicta iaci-
entem, per plateas comitabatur, ac cum eo va-
gabatur veste ancillari tecta. namque eiusmodi
cultu ornare se ille elaborabat. Vnde frequen-
ter dictis, frequenter etiam verberibus multa-
tus regrediebatur. Quauis esset autem suspectus
plerisque, gaudebant tamen illius ludo & ver-
nilitate Alexandrini, atque alludebant, lætiq; dice-
bant non infcitè neque inconcinnè tragi-
cam personam eum aduersus Romanos sumere,

της ὅσιν κληῖται δόγματι τὸ χρόνον ἐκείνης ἀνίστησι· Σέξτου
 ὁ Πομπηῖος Σικελίαν μὲν ἔχοντες, Ἰταλίαν ὅσιν πορθηῖται, λη-
 στροῖσι ὅσιν ναυσὶ πολλαῖς, ὡν Μένας ὁ πειρατὴς καὶ Μενεκρά-
 τῆς ἤρξαν, ἀπλοῦ τὸ θαλάσσιον πεποικητός· Ἀντωνίου ὅσιν
 κειρῶσαι δοκῶντος Φιλανδρόπῳ, (ὡς εἰδὲξαι γὰρ αὐτὸν
 τὸ μητρεῖα, τῆ Φουλίᾳ σιωκπεσοῦσαι) ἔδδξε καὶ πρὸς
 τῆτον Διγλυθῶναι. καὶ σιωῆλλον εἰς ταῦτα καὶ τὸν Μι-
 σιωῖς ἀκεαν καὶ τὸ χῶμα, Πομπηῖον μὲν τῶ σόλου παερ-
 μουῦτος, Ἀντωνίου ὅσιν καὶ Καίσαρι τὸ περὶ τῶν ὄρακεριμῶν.
 ἐπεὶ ὅσιν σιωῆλλον, Πομπηῖον ἔρθη Σαρδονα καὶ Σικελίαν,
 καθεστῶν τε ληστειῶν παρὶχεν τὸ θαλάσσιον, καὶ οἴτου τὸ
 πῶσιν ἀποπέλειν εἰς Ῥώμην, ἐκάλειν ὅσιν δειπνον
 ἀλλήλους. κληρομῶν ὅσιν, πρὸς ἐστὶ αὐτοῖς ἔλαχε Πομ-
 πηῖος. ἐρμῶν ὅσιν αὐτὸν Ἀντωνίου ποῦ δειπνήσειν, Ἐν ταῖς
 ἡμέραις (ἔφη, εἰδὲξαι τὸν φρατηρίδα ναυνοῦσαι ἔξῃρη) παρῶσιν γὰρ
 οἴχος αὐτῆ Πομπηῖον λέλειπται. ταῦτα ὅσιν τὸ Ἀντωνίου
 οἰκίδιον ἔλεγε, ἐπεὶ τὸ Πομπηῖου ποῦ παρῶσιν ἡρομῶν οἰ-
 κίδιον ἐκείνος εἶχεν. ὁρμήσας ὅσιν τὸ ναυνοῦσαι ἀγκυρῶν, καὶ ἀφ-
 εασιν πινὰ γερύσας ἀπὸ τῆς ἀκεας, ἀνελάμψαν αὐτοῖς
 πρὸς ὄψεσιν. ἀκμαζῶσιν ὅσιν σιωῆσας, καὶ τῶν εἰς Κλεο-
 πάτρα καὶ Ἀντωνίου αἰσώτων σιωμμάτων, Μένας ὁ πειρα-
 τῆς, Πομπηῖον πρὸς ἔχων, ὡς μὴ κειρακεῖν ἐκείνου,
 „Βούλει (φησὶ) τὰ ἀγκυρῶν τὸ νεὸς ὑποτέμψω, καὶ ποιῶσιν σε
 „μὴ Σικελίας καὶ Σαρδονίας, ἀλλὰ τὸ Ῥωμαίων κύριον ἡγεμο-
 „νίας ὅσιν Πομπηῖος ἀκρῶσας, καὶ πρὸς αὐτῶν ἡρομῶν βρα-
 „χίω χρόνον, Ἐδεῖ σε (φησὶν) ὡς Μένας τῆτον ἐμοὶ μὴ πρὸς
 „πρὸς ποιῶσιν νυκτὶ τὰ παρῶσιν ἐργαζομῶν ὅσιν πορκεῖν γὰρ οὐκ
 „ἐμὸν. Ἐπεὶ μὲν οὖν πάλιν ἀνίστασθαι ὑπὸ ἀμφοτέρων, εἰς
 „τὸ Σικελίαν ἀπέπλευσεν. Ἀντωνίου ὅσιν μὲν τὰς ἀφελῶσιν,
 „Οὐεντίδιον μὲν εἰς Ἀσίαν πρὸς ὑπέμπε, Ἐρῶσιν ἐμποδῶν
 „ἐσομῶν τῶ πρὸς ὄψιν χρεῖν, αὐτὸς ὅσιν Καίσαρι χρεῖζομῶν,
 „ἡρῶσιν ἀπεδίδη τῶ πρὸς ὄψιν Καίσαρος· καὶ τὰλλα κρινῶσιν
 „καὶ φιλικῶσιν οἰσὶν πολιτικῶσιν καὶ μεγίστοισιν ἔπρατον. αἰτὸ πρὸς
 „τὰ παιδῶσιν ἀμιλλὰ τὸ Ἀντωνίου ἐλύπειν, αἰτὸ τῶ Καίσα-
 „ρος ἔλαπτον φερόμῶν. ἡ γὰρ ἡσὶν αὐτῶ σιω αὐτῶ μῶν καὶ
 „ἀπὸ Αἰγυπτοῦ, τῶν τὰς ἡμέσιν ὅσιν πρὸς ὄψιν, ὅσιν εἴτε
 „Κλεοπάτρα χρεῖζομῶν, εἴτε χρεῖζομῶν δῆλῃα, πρὸς τὸν
 „Ἀντωνίου ἐπαρρησιάζετο, λέγων τὸ τῶ αὐτῶ, λαμπερῶσιν
 „τῶ οὐσιν καὶ μεγίστω, ὑπὸ τῶ Καίσαρος ἀμπεροῦσαι. καὶ
 „σιωβούλῶσιν πορρωτάτω τῶ νεαῖσιν πρὸς ὄψιν. ὅσιν ὅσιν
 „(ἔφη) δαίμῶν τὸ τῶ φοβεῖται καὶ γὰρ ὡσὶν ὡσὶν ὅσιν
 „ἡ καὶ αὐτὸν, ὑπὸ ἐκείνου γίνεται τῶ πρὸς ὄψιν ἐγγίσαι-
 „τος, καὶ ἀνῆρετος. καὶ μὲν πρὸς τὸν γινόμενα τῶ Αἰγυπτοῦ μῶν
 „τυρεῖν ἔδοκει. λέγεται γὰρ ὅσιν κληρομῶν μὲν παιδῶσιν
 „ἐφ’ ὅσιν τῶ εἰς ὄψιν καὶ κερδόντων, ἔλαπτον ἔχων Ἀντω-
 „νίου ἀπῆει. πολλὰ καὶ ὅσιν σιωβούλῶσιν ἀλεξυόντας, πολλὰ καὶ
 „ὅσιν μαχίμοισιν ὄψιν, οἰκωνοῖ Καίσαρος. ἐφ’ οἰσὶν αὐτῶ μῶν
 „ἀδῆλως ὅσιν Ἀντωνίου, καὶ μῶν ἡσὶν Αἰγυπτοῦ πρὸς ὄψιν
 „χων, ἀπῆρῶν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἐγγειεῖται Καίσαρι τὰ οἰκεία·
 „τῶ δὲ ὅσιν ἔλαπτον τῶ Ἑλλάδος ἐπῆγε, θυρατείου
 „γεγονότος αὐτοῖς. ἀφελῶσιν ὅσιν αὐτῶ πρὸς ὄψιν Ἀθῶν, ἀ-
 „παγγίεται τὰ πρὸς ὄψιν τῶ Οὐεντιδίου κερδῶσιν, ὅσιν
 „μαχῆ τῶσιν Παρθοῖς κερδῶσιν Λαβιῶν ἀπεκτόνοι, καὶ Φαρ-
 „ναπατῶν ἡγεμονικῶσιν ὡσὶν Ἡρώδης βασιλέως φρατηρῶν.
 „ὅσιν τῶσιν εἰσὶν τῶ Ἑλλάδος, ἐγμυρασιάζετ’ ὅσιν Ἀθῶναις·

A tempus est ei senatusconsulto remissum. Tenebat
 autem Sextus Pompeius Siciliam, qui Italiam va-
 stabat, nauibusque frequentibus prædatoriis, su-
 per quas Menas pirata & Menecrates positi e-
 rant, infestum mare faciebant. Hic humanum
 se visus est præstitisse Antonio. nam profugien-
 tem cum Fulvia exceperat matrem eius. Igitur
 cum eo quoque visum iis pacem iungere. Con-
 gressi sunt apud promontorium Misenum &
 proiectum in mare aggerem. Cinctus erat Pom-
 peius classe, Antonius & Cæsar pedestres copias
 ei ex aduerso habebant. Postquam conuenit,
 ut Sardiniam cum Sicilia teneret Pompeius, hac
 lege, ut tutum à prædonibus præstaret mare, ac
 certum numerum frumenti Romam mitteret:
 inuitauerunt se inuicem ad cœnam. Sors au-
 tem euenit Pompeio ut primus præberet illis e-
 pulum. Rogante eum Antonio ubi cœnaturi es-
 sent, Hic, inquit: monstrata nau prætoria hexere.
 domus enim Pompeio hæc relicta paterna est. Id
 Antonio exprobrandi gratia dixit, quoniam ille
 tenebat Pompeii patris eius domum. Stante in
 ancoris nau, ac ponte ex promontorio constru-
 cto, accepit eos comiter. Medio conuiuio, &
 quum maximè dicteria in Cleopatram & Anto-
 nium iacerentur, adiit Menas pirata Pompeium,
 atque ut illi non exaudirent, Vis, inquit, ancoras
 nauis incidam, efficiamque te non Sicilia modò
 & Sardinia, sed imperii Romani dominum? Pom-
 peius ut eum audiuit, & rem perpendit secum pau-
 lisper, Facere, Menas, inquit, oportebat id, nec mihi
 prænuntiare. Nunc quidem rebus presentibus ac-
 quiescamus. neque enim meum est peierare. Hic
 vicissim ab utroque exceptus conuiuio: atque in-
 de in Siciliam est reuersus. Porro Antonius pace
 composita Ventidium præmisit in Asiam, ut pro-
 gressum Parthorum sustineret. Ipse in Cæsaris O-
 ctavii gratiam Cæsaris Dictatoris sacerdos crea-
 tus est, reliquaque communi consilio & amicè in
 urbanis atque imperii negotiis transigere. At An-
 tonium concertationes ludicra, in quibus semper
 fuit Cæsar inferior, mordebant. erat enim in
 contubernio eius fatiloquus quidam Ægyptius
 ex natalibus prædicere futura doctus: qui vel
 Cleopatras gratia, vel expromens veritatem, aper-
 tè demonstrauit Antonio auspiciatissimam eius &
 summam fortunam à Cæsaribus fortuna offuscari,
 suafitque ut ab illo adolescente remoueret se quam-
 longissimè. Huius enim genium, inquit, formi-
 dat genius tuus. qui erectus & celsus, ubi solus est,
 illo appropinquante demissior redditur & igna-
 uior. Et sanè suffragari rem ipsam apparebat Æ-
 gyptio. namque ferunt, quum per lusum quacunque
 in re mitterent quotidie sortem, vel alea luderent,
 victum discessisse Antonium. Crebrò commissis
 gallis gallinaceis, crebrò bellatricibus coturnici-
 bus, superauerunt emissi à Cæsaribus. Vnde confi-
 ctus in animo Antonius, magisque ad Ægy-
 ptiam se applicans, re familiari sua Cæsari man-
 data excessit Italia. Octauiam in Græciam usque
 duxit secum, ex qua iam filiam sustulerat. Hyber-
 nanti Athenis primæ Ventidii res prosperè gestæ
 nuntiantur, Parthis fufis Labienum & summum
 regis Herodis ducem Pharnapatem ab eo inter-
 fectos. Huius victoriæ gratia præbuit Græcis epu-
 lum, ludos gymnicos populo Atheniensi edi-
 dit: in quibus esse ipse voluit gymnasiarches.

relictisque domi insignibus imperatoris, cum virgis gymnasiarchicis in pallio & phœcasiis processit, correpto que iuvenes, ubi satis certassent, diremit. Profecturus ad bellum coronam sumpsit ex sacra olea, atque excepto oraculo vasculum aqua ex clepsydra impletum tulit secum. Interea Pacorum Parthorum regis filium ingenti exercitu Parthico iterum Syriam inuadentē Ventidius signis collatis in Cyrrhestica fudit, multosque cecidit. Inter primos, cecidit Pacorus. Hoc factum, quod in celebratissimis fuit, abundē vindicauit populi Romani acceptas sub Crasso clades, Parthosque denuò intra Mediam & Mesopotamiam redegit tribus ordine certaminibus profligatos. Ventidius infectari vltteriùs Parthos, veritus Antonii inuidiam dubitauit, at in illos qui defecerāt, suscepta expeditione, subiugauit eos, & Commagenum Antiochum in vrbe Samofatis obsedit. Hunc supplicem mille talentum offerentem pendere & facere imperata, ad Antonium iussit mittere legatos. iam enim propè aderat, neque pacem Antiocho dare permittebat Ventidium: quò hoc vnum certè factum sibi adscriberetur, neque omnia prospera gererentur Ventidii ductu. Dum verò protrahitur obsidio, & obsessis desperatio pacis vertit in audaciam: nulla re gesta, ductus poenitentia, turpiter contentus trecentis talentis dedit pacem Antiocho, ac parum rebus Syriæ compositis Athenas regressus est. Ventidium pro meritis honoratum ad triumphum misit. Hic de Parthis ad hanc memoriam triumphauit solus, vir obscuro natus loco, sed per amicitiam Antonii magnarum rerum gerendarum accepit materiam. qua pulcherrimè vñs, dictum de Antonio & Casare confirmavit, felicius res eos per alios quam per se gerere. Quippe Antonii legatus Sossius multa in Syria patrauit, Canidiusque ab eo in finibus Armeniæ relictus hanc domuit, Iberorumque & Albanorum regibus subiugatis vsq; ad Caucasum progressus est. quibus rebus nomen & fama inter barbaros Antonii potentia est amplificata. Antonius denuò, ex delationib. quibusdam incensus in Casarem, nauigauit trecentis nauibus versus Italiam. Non recipientibus classem eius Brundusinis, Tarentum nauibus decurrit. Inde Octauiam, quæ comitata eum fuerat ex Græcia, orantem dimittit ad fratrem. Pregnans tum erat, atq; altera ex eo iam filiam genuerat. Hæc occurrens Casari in itinere, adiunctis illius amicis Agrippa & Mecenate, conuenit eum. Multis autem orauit questibus ne permitteret ex fortunatissima fœmina miserissimam se euadere. Nunc enim omnes mortales ait suspicere se duorum imperatorum alterius coniugem, alterius sororem. Quòd si deteriora consilia, inquit, valuerunt, & extiterit bellum: vtri vestrum, incertum est, in factis sit vincere an vinci. mea verò fors vtrinque erit misera. His fractus Casar venit pacatus Tarentum. Pulcherrimum spectaculum qui adfuerunt videre, ingentem terra exercitum quietum, ingentem ad litora tranquillam classem, illorum amicorumque occurfus & complexus. Prior cenam præbuit Antonius, quod etiam tribuit Casar forori suæ. Pacti sunt inter se, vt duas legiones Antonio Casar

A καὶ τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν ῥωμαίων καὶ ἀλιπῶν οἴκῳ, μὲν τῶν γυμνασιαρχῶν ῥάβδων ἐν ἰματίῳ καὶ φαλακροῖς περὶ, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τὰς νεαίους ἐβαχίλιζεν. ἔξιναι δὲ μέλλων ὅτι τὸ πόλεμον, ἀπὸ τῆς ἰερέως ἐλαίας ἐφάρμον ἐλασε, καὶ κατὰ τὸν λόγον ἀπὸ τῆς κλεψύδρας ὑδατος ἐμπλησάμενος ἀγγεῖον, ἐκόμιζεν. ἐν τούτῳ δὲ Παύρου τὸ βασιλέως παῖδα μεγάλῳ στρατῷ Περσῶν αὐτὸς ὅτι Συρίαν ἐλάουνοίσα, συμπεσῶν Οὐεντίδος ἐν τῇ Κυρρήστηκῃ βέπεται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ παμπόλλοις, ἐν περὶ τοῖς Παύρου πεσόντες. τῶν πέρων ἐν τοῖς αἰοιδιμοτάτοις γυρόμενον, Ρωμαίοις τε τῶν καὶ B Κρέσσον ἀτυχημάτων, ἐκπλεῶ πινυῶ παρήχε, καὶ Περσῶν αὐτὸς εἶσα Μηδείας καὶ Μεσοποταμίας σιωπεῖλε, τεισὶ μάχης ἐφεξῆς καὶ κράτος ἠτήμενος. Οὐεντίδος ὁ Περσῶν μὲν περὶ τὴν διώκειν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντωνίου δεισας, τὸς ὁ ἀφεσῶτα ὅτιων κατεσφραξε, καὶ τὸν Κομμαζιῶν Ἀντιόχον ἐν πόλει Σαμωσάτοις ἐπολιόρκει. θεομύου δὲ χιλία ταλασίσα δουῶαι, καὶ ποιεῖν Ἀντωνίῳ τὸ περὶ τῶν ἰσθμῶν, ἐκέλευε πέμπειν πρὸς Ἀντωνίον. ἦδη γὰρ ἐγγύς τῷ ἐπιάν, καὶ τὸν Οὐεντίδον ἐκ εἰς ἀπένδεσθαι τῷ Ἀντιόχῳ βασιλέμενος ἐν γὰρ τῶν ἔργων, ἐπῶνυμον αὐτῷ γυρόμενος, καὶ μὴ C πύματα ἀφ' Οὐεντίδος καὶ ῥοῦδα. τῆς ὁ πολιορκίας μήκας λαμβανούσης, καὶ τῶν ἐνδον, ὡς ἀπέγνωσαν τὰς ἀφ' αὐτοῦ, πρὸς ἀλκίῳ βασιλέων, περὶ τῶν ἐσθῆν, ἐν αἰσχυρῇ δὲ καὶ μελαγχολίῳ γυρόμενος, ἀγαπητῶς ὅτι τριακισίοις ἀπένδεσθαι ταλασίτοις πρὸς τὸν Ἀντιόχον καὶ μικρὰ τὸ ἐν Συρίαν καὶ ἀφ' αὐτοῦ, εἰς Ἀθῆνας ἐποδηῖλε, καὶ τὸν Οὐεντίδον οἷς ἐπεπε ἡμῆσας, ἐπέμψεν ὅτι τὸν θρίαμβον. εἰς ἀπὸ Περσῶν ἀρεῖ δεῦρο τε θρίαμβοῦ κεμόνος, αἰὴρ γυρόμενος μὲν ἀφ' αὐτοῦ, ἀπολαύσας ὁ τὸ Ἀντωνίου φιλίας, τὸ λαβεῖν ἀφορμὰς περὶ τῶν μεγάλων αἰς καλλιςα χροσάμενος, ἐ D δεσάωσε τὸν πρὸ Ἀντωνίου λεγόμενον Καίσαρος λόγον, ὡς ὅτι χερεσι δὲ ἐτέρων ἦσαν ἢ δὲ αὐτῶν στρατηγεῖν. καὶ γὰρ Σόσιος Ἀντωνίῳ στρατηγὸς ἐν Συρίαν πολλὰ διεσφραξέθε. καὶ Καίδιος ἀπολειφθεῖς ὡς αὐτῷ πρὸ Ἀρμενίας, πύτοις τε νικῶν καὶ τὰς Ἰβήρων καὶ Ἀλδαμῶν βασιλέας, ἀρεῖ τῷ Καυκάσου περὶ τῶν. ἀφ' ὧν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ὄνομα καὶ κλέος ἦν τῶν Ἀντωνίου διωμέως αὐτὸς ὁ πάλιν ἐκ Ἰνιαν ἀφ' αὐτοῦ παρξωτῆς πρὸς Καίσαρα, ναοὶ τριακισίαις ἐπλεῖ πρὸς τῷ Ἰταλίαν. οὐ δὲ ἀμελῶν δὲ τῶν Βρεντισίων τὸν σῶλον, εἰς Τάραντα πειώρμησεν. ἐν τούτῳ E τῷ Ὀκταβίαν. (σιωπέλει γὰρ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ) δεηθεῖσαν ἀποπέμπει πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἔγκυον μὲν οὐσαν, ἦδη ὁ καὶ δούτερον εἰς αὐτῷ θυγάτριον ἐχρυσαν. ἡ δὲ ἀπληθῆσας καὶ ὁδὸν Καίσαρι, καὶ τῶν ἀφ' αὐτοῦ τῶν ἐκείνου φίλων Ἀγρίωπῳ καὶ Μακρίῳ ἐνετύγχευε, πολλὰ ποτινωμένη καὶ πολλὰ θεομύη μὴ πρὸς αὐτῷ ἐκ μακροκωπῆς γυμνασῆς ἀθλιωπῆτι γυρόμενον. νῦν μὲν γὰρ ἀπληθῆσας ἀφ' αὐτοῦ εἰς αὐτῷ ἀποβλέπειν, ἀλκεροτόρων δυοῖν, τῶ μὲν γυναικα, τῶ ὁ ἀδελφῶ οὐσαν. Εἰ ὁ πρὸ χεῖρω κρατήσεν, (εἶφη) καὶ γυροῖ πόλεμος, ἡμῶν μὲν ἀδῆ F λον ὅταν κρατεῖν ἢ κρατεῖσθαι πέσεται, τὰ ἐμὰ δὲ ἀμ. φότερας ἀθλια. τῶ τοῖς ὅτι κλαθεῖς ὁ Καίσαρ, ἦκεν εἶρη

πρὸς τὸν Παρθικὸν πόλεμον, Ἀντώνιον ἢ Κάϊσαρι χαλκε-
 βόλοις ἑκατὸν, Οὐαβία τὴν ὠμολογημένων χειρῶν, ἠτήσατο δὲ
 μὴ ἀδελφῶν τῶν αὐτοῦ εἶκοσι μυοπαρώνας, τῶν δὲ αὐτῶν
 τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν φραυάνας χιλίους. ἔπειθ' ἠλλήλων ὄψεαι-
 φητες, ὁ μὲν δὴ εἶχε τὸ πρὸς Πομπηϊὸν πόλεμον, Σικε-
 λίας ἐφιεῖντος, Ἀντώνιος δὲ Οὐαβίαν μὲν τῆν δὲ σκείνης, καὶ
 τὴν σκ. Φουλίας παῖδας αὐτῶν, τῶν κατὰ τὸν εἰς τὴν
 Ἀσίαν, ἀπέπερασαν. Ὀδύσεια δὲ ἡ δεινὴ συμφορὰ χε-
 ρὸν πολὺν, Κλεοπάτρας ἔρωσ' ἰδοῦν καὶ θανάτου καὶ κατακε-
 κληῖσθαι τοῖς βελτίστοις λογιμοῖς, αὐτῆς ἀνέλαμπε καὶ ἀε-
 θάρρει, Συρία πλησιάζοντος αὐτῆς. καὶ τέλος, ὡς τῶν Φησὶν ὁ
 Πλάτων, ὁ δισπειθὴς καὶ ἀκράτους τὴν ψυχῆς ὑποζύγιον,
 ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια πρῶτα, Καπίτωνα Φον-
 τηϊὸν ἐπεμψεν Ἀλεξάνδρῳ Κλεοπάτραν εἰς Συρίαν. ἐλθούσῃ δὲ
 ἤρξει τὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν μικρὸν ὄσον ὄσον ὄσον, ἀλλὰ Φοι-
 νικίῳ, καὶ τὴν Συρίαν, Κύπρον, Κιλικίας πολλὴν ἐπὶ τὴν τε
 Ἰουδαίαν τὴν βόρην φέρουσα, καὶ τὴν Ναβαθαίων Ἀραβίας ἔση
 πρὸς τὴν σκίον ἀποκλίνουσα ἰαλασθῆναι, αὐτὰ μάλιστα Ρωμαί-
 οισι νῆασαν αἱ δωρεαί. καὶ τοῖς πολλοῖς ἐξ ἡμετέρας τε βασιλείας καὶ
 βασιλείας ἑθνῶν μεγάλων, ἰδιώταις ἔση, πολλοῖς δὲ ἀφαιρεῖτο
 βασιλείας ὡς Ἀντιγονοῦ τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τῶν ἄλλων ἐπελέει
 σεν, ὄσοντος πρὸς τὴν ἐτέρην βασιλείαν ἔπειθ' ἠλασθέντος.
 ἀλλὰ ὁ ἀρχὸν αὐτῆς Κλεοπάτρας ἡμῶν αἰαρώτατον. ἠύξισε
 δὲ τὴν ἀφαιρέσει, παῖδας δὲ αὐτῆς διδύμους ἀνδρῶν, καὶ
 τῶν ἄλλων ἄλλων τῶν αὐτῶν, Ἀλέξανδρον, τὸν Κλεοπάτρας ὄπι-
 κησον δὲ τὸν μὲν ἡλίον, τὸν δὲ σελιούλιον. ἔμιν δὲ ἀρχὸς ὡν
 εἶχε ἀλλωπίσας τοῖς ἀρχοῖς, ἔλεγε, τὸ μὲν Ρωμαίων ἡγεμο-
 νίας, ἔδιν ὡν λαμβανούσιν, ἀλλ' ἐν οἷς ἠρξίζονται, φάμεθα δὲ
 μεγάλους, ἀφαιρέσει δὲ καὶ τεκνώσει πολλῶν βασιλέων πλα-
 τυνάσας τῆς ἡμετέρας. ἔπειθ' ἠν ὕψ' Ἡρακλέους τεκνώσει
 τὴν αὐτῆς πρὸς τὸν, ὅτι ἐν αὐτῇ γὰρ τῆν τῆν ἀφαιρέσει
 ὄσοντος νόμοις Σολωνέοις καὶ κησέως δὴ ἡμετέρας δεδικέτος, ἀλλὰ
 τῆ φύσει πολλὰς ἡμετέρας ἀρχὰς καὶ ἀφαιρέσει ἀπολιπεῖν ἐ-
 φιέντος. ἐπεὶ δὲ Φερόρτις κτείναντος Ἡρώδης τὴν πατέρα, καὶ
 τὴν βασιλείαν ἀφαιρέσει, ἄλλοι τε Πάρθων ἀπέδιδρασκον
 ὅτι ὄσοντος καὶ Μοναῖσι, αὐτῶν ὄσοντος καὶ διωατὸς ἦκε φά-
 γων πρὸς Ἀντώνιον, καὶ μὲν σκείνης τύχας τὴν Δεμισοκλέους
 εἰκαστας, πρὸς τὴν αὐτῆς καὶ μεγαλοφροσύνην τοῖς Περ-
 σῶν βασιλέωσι τῶν ἀφαιρέσει, ἐδωρήσατο βεῖς πόλεις αὐτῶν,
 Λάεισθον, καὶ Ἀρέθουσαν, καὶ Γερεν πόλιν, καὶ Βορβύ-
 κλιον πρὸς τὸν ὄσοντος. τῶν δὲ Πάρθων βασιλέως τῶν Μο-
 ναῖσι δὲ καὶ ἀφαιρέσει, ἀσμενος αὐτὸν ἀπέπειλεν ὁ Ἀν-
 τώνιος, ἔπειθ' ἠν μὲν ἐγνωκῶς τὴν Φερόρτιν, ὡς εἰρήνης
 ἐσομένης ἀξίων τῶν ἀφαιρέσει ὄσοντος Κεράσου σημεῖας, καὶ τῶν
 αὐτῶν ἀφαιρέσει τῶν ἀφαιρέσει. αὐτὸς δὲ Κλεοπάτραν εἰς
 Αἴγυπτον ἀπέπεμψας, ἔχουσα δὲ Ἀραβίας καὶ Ἀρμενίας,
 ὅπου σιωπῆτος αὐτῶν τὴν διωαμείως, καὶ τῶν συμμάχων βα-
 σιλέων, (πᾶσιν πολλοῖς δὲ ἦσαν οὗτοι, μέγιστος δὲ πρῶτων ὁ τὸν Ἀρ-
 μενίας Ἀρταξάσθης) ἔξακιχίλους ἰππεῖς καὶ πεζοὺς ἐπὶ ἡ-
 χιλίους παρέχων, ἔξῆτασε τὴν στρατὸν. ἦσαν δὲ Ρωμαίων μὲν
 αὐτῶν, ἔξακιμύριοι πεζοὶ, καὶ ὁ Ρωμαῖοι σιωπῆτος ἡμετέρας
 ἰππικὸν, Ἰβήρων καὶ Κρήτων μύριοι τῶν ἄλλων ἑθνῶν ἐξήκοντος
 βεῖς μυριάδες, σιωπῆτος ἰππεῖσιν ὄσοντος καὶ ἡμετέρας. ποσάτιν
 μὲν τοῖς ἀφαιρέσει καὶ διωαμείων, ἡ καὶ τοῖς πέραν Βακτρῶν
 Ἰνδοῖς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἀφαιρέσει τὴν Ἀσίαν,

A ad bellum Parthicum daret, Antonius Casari
 naues rostratas centum. Octavia verò extra con-
 uenta fratri obtinuit à viro viginti myoparonas,
 viro à fratre mille milites. Ita digressi, Casar Si-
 ciliae potiundae ardore confestim bello Pompeio
 moliendo intendit: Antonius, Octavia cum suis
 ex illa & ex Fulvia liberis Casari commendata,
 transmisit in Asiam. At ingens calamitas diu dor-
 mitans Cleopatrae amor, qui sopitus melioribus
 consiliis atque extinctus videbatur, eluxit ex in-
 tegro & excitatus est appropinquante Syriae An-
 tonio, ac postremo sicut contumax, ut ait Plato,
 atque lascivum animi iumentum calcibus repel-
 lens omnia honesta & salubria consilia, Fonteium
 Capitonem ad Cleopatram in Syriam adducen-
 dam misit. Ut venit, non mediocria neque exi-
 gua donat & adiicit ei, sed Phoeniciam, Coelen,
 Syriam, Cyprum, magnam Ciliciae partem, ad-
 haec Iudaeae regionem quae balsamum gignit, &
 Arabiae Nabathaeae quantum ad Oceanum ver-
 git. Haec potissimum momorderunt populum
 Romanum munera, quamvis multis hominibus
 priuatis magnarum gentium tetrarchias & re-
 gna condonaret, multis regna auferret: ut Anti-
 gono Iudaeo, quem productum securi percussit.
 C qua poena in regem nullum fuerat ante animad-
 uersum alium. Caeterum turpitudine fuit Cleopa-
 trae honorum Romanis molestissima. Exaggera-
 uit probum quod geminos ex illa sustulisset,
 appellassetque vnum Alexandrum, alteram Cleo-
 patram, cognomento hanc Lunam, illum Solem.
 Atqui doctus in rebus turpibus ostentare se,
 iactabat Romani imperii non ex his quae cape-
 rent, sed quae donarent, conspici magnitudinem:
 successioneibus autem & sobole multorum re-
 gum, propagatam nobilitatem. Ita prognatum
 genitorem tuum ab Hercule: qui non vni vtero
 progeniem comendauerit suam, neque Soloni-
 nis leges vel iudicia de liberis tollendis timue-
 rit: verum naturae cupierit complura familia-
 rum semina & fontes relinquere. Postquam ve-
 rò occiso Herode à filio Phraorte qui regnum
 occupauit, cum alii complures Parthi fugam ce-
 pere, tum Monefes, vir illustris & potens, contu-
 lit se ad Antonium: illius fortunam Themisto-
 clis assimilans fortunae, suam verò opulentiam
 magnificentiamque comparans regibus Persa-
 rum, tres vrbes donauit ei, Larissam, Arethusam,
 & Hieran polim. quam antè Bambycen nuncu-
 pauerunt. Caeterum quum Parthorum rex per
 nuntios Monefi fidem dedisset: dimisit eum li-
 benter Antonius, imponere statuens Phraorti
 quasi pacem facturum: postulauitque ut capta
 Crassana clade signa militaria & captiuos, qui su-
 perstites essent, redderet. Inde remissa in Aegyptum
 Cleopatra iter fecit per Arabiam & Armeniam.
 vbi coactis copiis & sociis regibus (multi erant hi.
 maximus autem omnium Armeniae rex Artasua-
 des, qui sex millia equitum & septem peditum de-
 dit) lustrauit exercitum. Erant peditum Romano-
 rum lxx. millia, Hispanorum Gallorumque inter
 equitatum Romanum recensitorum decem mil-
 lia, caeterarum nationum cum equitibus simul &
 leui armatura xxx. millia. Tantum tamen ap-
 paratum atque vires, quae Indos ultra Bactros
 tremefecerunt, omnemque concusserunt Asiam,

Nulli ei vsui Cleopatrae causa ferunt fuisse. Prope-
 rantem enim cum illa hybernare, bellum ante
 tempus mouisse, cunctaq; administrasse abrupte:
 quod mente sua alienatus, atque ex medicamen-
 tis aut praestigiis illam perpetuo respectans, plus ad
 maturius reuertendum quam ad superandos in-
 tentus esset hostes. Primum enim quum hyber-
 nandum ei esset in Armenia, & exercitus ex itinere
 octo millium stadiorum reficiendus, ac prius
 quam mouerent ex hybernis Parthi, occupanda
 veris initio Media: haud sustinuit hanc moram,
 sed confestim mouit signa, tenens ad sinistram
 Armeniam, atque vbi Atropatena attigit, fines
 est populatus. Deinde quum sequerentur eum
 trecentis plaustris necessariae ad oppugnandas vr-
 bes machinae, inter quas octoginta pedum longi-
 tudine aries erat, neque posset earum quicquam
 labefactatum tempestiuè reparari, quod superior
 regio omnem materiam pulillam & eduram gi-
 gnat: properans, has vt accelerationis vincula re-
 liquit. Praesidium aliquod adiunxit plaustris, cuius
 constituit Tatianum ducem. Mox Phraata, am-
 plam urbem, in qualibet & coniuges erant regis
 Medorum, circumfedit. vbi protinus quantum
 peccati admisisset relictis machinis, ostendit vsus.
 Itaque quò milites sui possent cum hostibus ma-
 nus conferere, duxit ad urbem aggerem: quem
 lentè & magnis excitauit sudoribus. Interea ma-
 gnis copiis aduenit Phraortes. Qui vbi relicta ac-
 cepit machinamentorum plaustra, misit in ea ma-
 gnam equitatus partem. à qua Tatianus circum-
 uentus cadit ipse, cadunt etiam decem millia ex
 copiis quas secum habebat. Barbari machinas
 captas corruperunt. Permultos ceperunt, in qui-
 bus fuit rex Polemon. Id haud immeritò omnes
 Antonii milites praeter spem in limine ictos per-
 culit: Armenius Artasuaades, rebus Romano-
 rum depositis, licet author fuit belli praecipuus,
 discessit cum copiis suis. Porro obsidentibus
 quum alacres ostenderent se Parthi, & contume-
 liosas iacerent minas: Antonius, ne cedenti exer-
 citui desperatio & pavor inhæreret increfceret-
 que, eduxit frumentatum decem legiones, tres
 cohortes praetorias grauis armaturæ & totum e-
 quitatum: ita potissimum eliciturum se expe-
 ctans hostem, ac signis collatis dimicaturum.
 Progressus vnus diei iter, vt Parthos vidit vndi-
 que circumfusos, & irrumpere in ipsum quæren-
 tes, ex via proposuit in castris signum pugnae. De-
 tractis tentoriis tanquam non pugnaturus, sed
 reducturus retrò exercitum, praeteriuit barbaro-
 rum aciem forma lunati instructam: impera-
 uitque, quum prope antesignanos viderentur le-
 gionarii venisse, vt infestos equos in hostem ad-
 mitterent. At Parthis in procinctu ex aduerso
 consistentibus stupenda acies visa Romanorum,
 spectabantque praetereuntes paribus interuallis
 sine confusione ordinum & silentio pila vibran-
 tes. Vt signum datum est pugnae, circumagen-
 tes se equites cum clamore intulerunt se. quos
 exceperunt Parthi & defenderunt se aduersus
 eos, quamuis statim intra teli iactum venissent.
 At vbi legionarii cum clamore & crepitu atmo-
 rum incurerunt, cum equi Parthorum pauore
 sunt percussis, tum ipsi priusquam ad manus ven-
 tum est, in fugam effuderunt se. quorum tergis
 inhæsit Antonius, atque in magnam spem venit,

A αὐτὸν αὐτὰ Κλεοπάτρα ἡμέρας λέγουσι. αὐτὸν δὲ γὰρ
 ἐκείνη οὐκ ἐχρημάσατο, τὸν πόλεμον ἐξενεχθῆναι πρὸς ἑαυτὴν
 καὶ πᾶσι χρῆσασθαι τετραγωνίῳ, οὐκ ὄντα τῆς ἐαυτῆς λο-
 γισμῶν, ἀλλὰ ὑπὸ φαρμάκων ἰνῶν ἢ ῥητιῶν πασι-
 νῶν πρὸς ἐκείνην αἰεὶ, καὶ πρὸς τῷ πύχον ἐπιδύσειν μαλ-
 λον ἢ πρὸς τῷ κρατῶσι τῆς πολέμιων ἡρώδου. πρῶτον
 μὲν αὐτὸν εἶναι Ἐρμιόνα Διεχρημάσατο, καὶ θάνατον αὐτῆς
 φράσον, οὐκ ἀκριβῆσαν ἐαδῶν ἀποτεροχρημῶν πορεία, καὶ
 πρὶν ἢ κινεῖν ἐκ τῆς χημάδιον Παρθοῖς, ἕαρος ἀρχῆς Μή-
 δειαν καὶ λαβεῖν, οὐκ ἠνέχετο τὸ χέρον, ἀλλὰ διῆυς ἤχη, ὅ-
B σφι τετραβῶν Ἀρμιόνα καὶ τῆς Ἀσπατηνῆς ἀφαιδῶν,
 ἐπὶ ῥῆς τῆς χέρον. ἐπειτα μηχρημάτων αὐτὰ πρὸς πολιορ-
 κίδην ἀγαγῶν τετραχυσίας ἀμάξας τετραπεποῦδων,
 (ὅς οἱ καὶ χριὸς ἰὼ ὄγδοῦν πῶν μῆκος) ὡς ὅσον ἐνεχῶ-
 ρει ἀφῶθεν ὅτι πρὸς πάλιν ἡμέρας, ἀφῶ τὸ πύχον ἄνω
 χέρον πύχον ἀγῶν εἰς μῆκος καὶ μαλθακὸν ἐκφέρειν.
 ἐπειρῶντος, ὡς ἐμπὸς ἀφῶ τῆς τετραχυσίας ἀπέλιπε, φυλακί-
 ῶνα καὶ Ταπαιὸν ἡγεμόνα τῆς ἀμάξων ἐπιπέσας. αὐτὸς δὲ
 Φραορτὸς μεγάλῳ πόλιν, ἐν ἧς τέκνα καὶ γυναῖκες ἦσαν τῆς
 τῆς Μηδίας βασιλέως, ἐπολιόρκει. τὸ δὲ χέρον διῆυς ὅσον ἢ
C μῶρτε τῆς μηχρημάς ἀπολιπῶν ἐξελεγχύσας, ὁμοσε χωρῶν
 ἔχου πρὸς τὴν πόλιν χῶμα γορῆ καὶ πολυπόως αἰετῶν. ἐν
 τῆς τῆς τετραβῶν φρατῆς μεγάλη Φραορτῆς, ὡς ἤκουσε τῆς
 ἀπολιπῶν τῆς μηχρημάτων ἀμάξων, ἐπεμψῆς τῆς ἰππέων
 πολλοὺς ἐπὶ αὐτῶν ὡς ὡς ἐπιληφθῆς ὁ Ταδῶντος, ἀποθνήσκῶν
 μὲν αὐτὸς, ἀποθνήσκουσι δὲ μύριοι τῆς μετ' αὐτῶν. τῆς δὲ μη-
 χρημάς ἐλόντες οἱ βαρβάροι διέφθασαν εἶλον δὲ παμπόλ-
 λου, ἐν οἷς καὶ Πολέμων ἰὼ ὁ βασιλεὺς. τῆς πύχου μὲν
 (ὡς εἰχῆς) ἠνίασε τῆς πρὸς Ἀντώνιον, ἀελλίως ἐν ἀρχῆς
 πληγῆς. ὁ δὲ Ἀρμιόνα Ἀρξασάδης, ἀπογνοῦς τὰ Ρω-
D μῶν, ὡς ἔχου τῆς αὐτῆς φρατῆς ἀμαβῶν, καὶ πρὸς αἰπῶτος
 τῆς πολέμου ἡρώδου. ἐπιφθῶντων δὲ λαμπερῶν τοῖς πολιορ-
 κῶν τῆς Παρθῶν, καὶ χρωμῶν ἀπειλαῖς πρὸς ὕβριν,
 οὐ βαλῶντος Ἀντωνίου ἡσυχάζοντι τῶν φρατῶν τῶν δευτέρων
 καὶ τετραπεπληγῶν ἐμυθῶν καὶ αὐξῶν, δεκά τῶν μαλθα-
 βῶν, καὶ βίαις φρατῆς ἀπείρας ὀπλιτῶν, τῆς δὲ ἰππέως
 ἀπύχου, ἐξήγαγε πρὸς σιλοργίαν οἰόμενος οὕτως αἰ-
 ἐπιπασθέντων μάλιστα τῆς πολέμιων, ἐκ τῶν παύσεως
 μάχης ἡμέρας. πρῶτον δὲ μίας ὁδοῦ ἡμέρας, ὡς ἐώ-
E ρα τῆς Παρθῶν κύκλω πρὸς χρωμῶν, καὶ πρὸς αἰπῶτος
 ὁδοῦ αὐτῆς ζητιῶντος, ἐξέθηκε μὲν δὲ τῆς μάχης σύμβολον
 ἐν τῶν φρατῶν καὶ πύχου τῆς σκηνῶν, ὡς οὐ μαχρημά-
 τῶν, ἀλλὰ ἀπῶντος, παραρμῆτες τῆς βαρβάρων πύχου
 πύχου, οὐσαν μύχου καὶ χρωμῶν, ὅταν οἱ πρῶτοι τοῖς
 ὀπλιταῖς ἐνέφικτῶν δεκῶν εἶναι, τῆς ἰππέως ἐπαιτίους εἰς-
 ελαύνειν. τοῖς δὲ Παρθοῖς τετραπεπληγῶν λόγῳ κρείτ-
 τῶν ἢ πύχου ἐφάνετο τῆς Ρωμαίων, καὶ κατεπύχου πρὸς
 ζιόντες ἐν ἀφῶντος ἰππέως ἀπορῶντος καὶ σιπῆ τῆς ὑπῶντος
 κρωμῶντος. ὡς δὲ τῶν σημείων ἤρθη, καὶ πρὸς ἐφεροῦντος
F μῶντος δεκῶντος, καὶ πρὸς διῆυς ἐπὶ τῶν πύχου ἡρώ-
 δῶντος τῆς ὀπλιτῶν σιπῶντος ἀμαβῶν καὶ πρὸς πρὸς
 γῶντος ὀπλῶν, οἱ τε ἰπποὶ τοῖς Παρθοῖς ἐξῆσαν τῶν
 βουῶντος, καὶ αὐτοῖς, πρὶν εἰς χέρας ἐλθεῖν, ἐφῶντος. ὁ δὲ
 Ἀντώνιος ἐνέκει τῆς διῶντος, καὶ μεγάλας εἶχεν ἐλπίδας,

ως το πολέμω δ' σύμπω η δ' πλείον εκείνη τη μάχη
 εχεπεπραγμένω. επει δ' διώξεωσ γηρομύησ τοις μη πε-
 ζοις επι πενήκοντα εαδω, τοις δ' ιππεδον ετι ζις ποσάυτα,
 τες πεπιωχέσ τ' πολεμίων η τες ηλωκέσ επιπροσπαύ-
 τεσ, ερεν αιχμαλώτεσ μη τελακόντα, νεκρεσ δ' οδδωκόντα
 μόνεσ, απορία η διεθυμία πασι παρεση, δεινον εη λογχο-
 μύοισ, ει νικωντεσ μη ετωσ ολίγησ κτεινοεισιν, η τωμύοι δ'
 ερησονται ποσάτων οσασ απεβαλον παει τασ αμάξασ. τη δ'
 υφραία συσκαασάμυοι, ετι φραόρτεσ η εσραβπέδου
 ερεσηρον. ετυχόντεσ δ' εη ε οδον ερεσηρον μη ολίγησ τω
 πολεμίων, επίτα πλείοσιν, τελοσ δ' πασι, ωσ ερεσ ανηήτοισ η
 νεδηεσι ερεσκαλεμύοισ η ερεσδαήοισι πεμλαχόντεσ, μαθη-
 ρώσ η πολυπόνωσ απεσώησαν εισ δ' ερατόπεδον. εη Μήδων
 εκδρομύω πινα ποιησαμύοιν ετι εχωμα, η τες ερεσμα-
 χωμύεσ φοβησάντων, εργιαεισ ο Αντωνιοσ εχρησατο τη λε-
 γομύη δεκαπια ερεσ τες αποδειλιάσαντασ. διελών γδ εισ
 δεκαδάσ δ' πληθωσ, αφ' εασησ ενα ε λαχόντα κληρω διε-
 φηρε, τοις δ' άλλοισ αιτι πυραη εκελεθε κριτασ μεφειδαμ.
 χαλεποσ δ' ηω αμφοτέροισ ο πολέμωσ, η δ' μέλλαν αυτ' φο-
 βερωτερον. Αντωνίω μη, ερεσδακωνη λιμόν (οικεπι γδ
 ηω αυτ' εαυμύη η νεκρων πολλων ετισιπιασ) φραόρτεσ
 εη τες Παρθοισ ετισιαμύοσ πεμτα μαλλον η χειμύοσ εζω
 ερεσθαλαππερειν η θυραυλειν δυναμύεσ εφοβεετο μη τω
 Ρωμαίων ετκαρτεροντων η ερεσδακωντων, απολιπωσιν αυ-
 τον, ηδη εη αερεσ στωισαμύοσ μη φηνοπωλεινω ισημεριασ.
 δδων οτω τιδησαι τοιονδε: Παρθων οι γεωμύωταπει εει τα
 σιτολογιασ η τασ άλλασ απορηήσεισ μαλακώτερον πεισ Ρω-
 μαίοισ ερεσεφεροντο, λαμβανειν τε παειντεσ αυτοισ ενια, η
 εη ερετω επαινωωτεσ ωσ πολεμικατάτων αυδρων η θαμ-
 μαζομύων ετω εσφετερεσ βασιλέωσ δικαιασ. εκ εη τετα
 ερεσελαμύοντεσ εετυτερω η τες ιπποισ αφεμα ερεσδακω-
 λοντεσ, ελσιδωρον ε Αντωνιον, οπι βαλομύω φραόρτη εχελ-
 λαγύωσ η φεισασ τοιστων αυδρων η ποσάτων, αφορμύω ε
 εηδωσιν, άλλα εησ χαλεπεσ η μεγαλεσ κέσηται πολεμιασ
 αυαμένων, λιμόν η χειμύοσ, εη αν εργον εη η ερεπεμπο-
 μένοισ ετω Παρθων επεφύγειν. πολλων εη ετωτα ερεσ
 ε Αντωνιον αυαφερότων, μαλαασόμυοσ ετω εελπίδοσ,
 εμωσ ου ερετερον επεκηρυκδισατο ερεσ εη Παρθων, η πυ-
 θεδαμ τω φιλοφρονημένων εκεινων βαρεδωων, ει εη βα-
 σιλέωσ ετωτα φρονοώντεσ ελαλέγησιντο. φασκόντων εη πα-
 ερακαλεωτων μη δεδιέναι μηδε απισειν, επεμλε λινασ τω
 εταρων, παλιν τασ σημηασ αξιαν επολαβειν ησ τοις
 αιχμαλώτεσ, ωσ εη μη πορητάπασιν αγαπηη δ' σωθλωσ
 η εραφυγειν νομαθειν. τοδ Παρθου ετωτα μη εδω κε-
 λδοντοσ, απιον η εη εησ ειρμύω η ασφαλειασ εη φη-
 σαντοσ, ολίγησ ημερασ συσκαασάμυοσ απεδωημεν. αν εη
 η εημω πιθανοσ ετυχειν, ερατον αγειν ελα λόγων παρ
 οηνωω τω ποτε πεφυκωσ, εεελιπει αυτοσ αιχμύη η κερη-
 φεια ε εραθαρμύωσ ο πληθωσ, Δομίπιν εη Αινόβαρβον
 εκελεθε ποτο ποιησαι. ησ λινεσ μη εηδρακθησαν ωσ
 εαφορεμύοι, εη πλείον επεκλαεση, ησ στωεφρονησε
 τιω αιτιαν εησ ησ μαλλον εοντο δειν αιτιμειδαμ ησ πει-
 θεδαμ τα ερατηγω. μέλλοντεσ εη αυτ' τιω αυτω
 οδον αγειν ιπισω, πεδινω ησ αδενδρον οωσιν, ανηρ τα
 γηωι Μεδωσ, πολλα τοισ Παρθων ηησιν εραμυηκωσ,

A vniuersum se bellum aut maiore ex parte illo
 patrasse die. Vbi confectati hostem pedites ad
 quinquaginta stadia, equites ad ter totidem, re-
 censuerunt eos qui ceciderant aut in potestatem
 venerant, atque inuenerunt captos triginta, ca-
 fos octoginta tantum : tum verò perplexitas &
 desperatio omnium animos incessit, durum esse
 reputantes, si victores tam paucos occiderent,
 victi verò amitterent tam multos quam deside-
 rauerant apud plauftra. Insequenti die vasis col-
 lectis mouerunt ad Phraata & castra sua. Vbi
 inciderunt in via primùm in paucos hostes, de-
 inde in plures, denique in cunctos tanquam
 non antè fusos & recentes, qui lacefebant eos &
 irrumpabant vndique: receperunt se ægrè & la-
 boriose in castra. Quia verò excursionem Medi
 in aggerem fecerant, & propugnatores conster-
 nauerant terrore : inflammatus Antonius a-
 nimaduertit in eos qui loco cesserant, decimatio-
 ne. Diuisis enim per denos legionibus, decimum
 quemque forte ducta interfecit, cæteris pro tri-
 tico admensus est hordeum. Erat bellum vtrique
 graue, atque id quod instabat, eo formidabilius,
 Antonio quidem famem expectanti. Non vltra
 enim sine vulneribus & ingenti cæde licebat ei
 frumentari : Phraortes verò Parthos cognos-
 cens quiduis prius quàm hyemem extra tecta
 tolerare vel in statiuis posse contineri, metue-
 bat ne perdurantibus in obsidione & persistenti-
 bus Romanis ipsum desererent, cælo iam post
 æquinoctium autumnale nubibus obducto. Ergo
 dolum fabricat huiuscemodi : Parthorum no-
 bilissimi in frumentationibus & aliis concursi-
 bus lentius fatigabant Romanos, permittebantq;
 iis quædam capere, & virtutem laudabant eo-
 rum vt fortissimorum virorum, qui meritò in ad-
 miratione apud regem suum haberentur. Hinc
 propiùs aduecti atque sensim admouentes equos,
 Antonium conuitiis profcindebant, quod cupi-
 enti pacem Phraorti & tot talibusque viris par-
 cere, non præberet ad id occasionem: sed duros
 ac graues desideret hostes opperens famem &
 hyemem. per quas arduum ipsis sit vel profe-
 quentibus effugere Parthis. Multis hæc ad An-
 tonium referentibus spe emollitus, non antè ta-
 men misit ad Parthum legatos, quàm blandos
 illos rogasset barbaros eâne ex regis sententia re-
 ferrent. Affirmantibus id illis, hortantibusque ne
 formidaret vel diffideret : misit certos ex amicis
 iterum postulatum, ne omninò acquiescere exi-
 stimaretur, modò saluus esset & elaboretur, vt
 sibi signa militaria & captiui redderentur. Re-
 spondit Parthus vt mitteret hæc: sed si ilicò dece-
 deret, ostendit se præstaturum ei pacem & fidem
 publicam. Igitur paucis diebus vasis collectis re-
 duxit retrò exercitum. Hic ille, qui facundus ad
 populum erat, atque ad exercitum dicendo mul-
 cendum supra omnes comparatus æquales, ru-
 bore & mærore ipse vulgus militum confirmare
 prætermisit, delegauitque id muneris Domitio
 Enobarbo. Ibi aliqui stomachati sunt, quasi
 despicerentur. Maxima pars tamen infracta est,
 causamque perspexit : atque ideo magis reue-
 rendum vicissim imperatorem, eique duxit pa-
 rendum. Quum recipere se retrò eadem via
 campestri & nuda institueret, quidam Mardos ge-
 nere, morum Parthicorum ex diutino vsu peritus,

cuius in Romanos fides in praelio ad machinas fuerat probata, adit Antonium, monetque ita fugiat ut montes teneat ad dextram, neque gravem armis exercitum in planicie nuda aperta- que tanto equitatu & sagittariis obiciat: quod sane fabricantem Phraortem benignis pollicitis reduxisset ipsum ab obsidione: duces se viae compendiosioris magisque necessariis abundantis fore. His perceptis deliberavit Antonius. Parthis volebat diffidere post inducias videri, compendium tamen viae atque iter per vicus frequentatos laudans, pignus fidei postulavit a Mardo. Ille vinciri iussit se, quoad exercitum reduxisset in Armeniam. Duxit eum vincetus duos dies pacate. Tertio die, quum nihil minus Antonius quam Parthos expectaret, atque ex securitate progrediretur dissolutè, advertens Mardus aggerem, quo arcebatur amnis, recens dissipatum, vindasque late in viam, qua pergendum erat, effusas: Parthorum id coniecit factum esse ad ipsos implicandos & morandos fluminis impedimentum obicientium, monuitque Antonium prouideret & esset intentus. nam propè esse hostes. Dum aciem legionum instruit, ac per ordines iaculatoribus & funditoribus excursiones parat in hostes, superueniunt Parthi, circumuehunturque ad circumueniendum & conturbandum vndique exercitum. Procurrente in illos leui armatura, ac multis illatis per missilia, nec patioribus glandium & iaculorum iactu acceptis vulneribus, pedem retulere, mox ex integro irruere: quousque equites Galli globo facto impressionem dederunt disiceruntque eos, ut eo die non ultra ostenderint se. Ex eo quid faciendum esset Antonius doctus, magna manu iaculatorum & funditorum non nouissimum modò agmen, sed utramque etiam alam pratexens processit quadrato agmine. Equitibus imperatum ut incurfu facto propellerent hostes, propulsos non longè confectarentur. Itaque quum Parthi proximis quatuor diebus nihilo plus intulissent mali quam acceperant, redditi sunt segniores, causataque hyeme deliberauerunt discedere. Quinto die Flavius Gallus, vir fortis & strenuus, qui praefecturam obinebat, adit Antonium, petitque maiorem manum leuis armaturae à postremo agmine, & à fronte aliquot equites dari sibi, rem magnificam se ostendens editurum. Quibus ab Antonio datis, propulsauit inuehentem se hostem, non ut ante pedem referens sensim & recipiens se ad gravem armaturam: sed substans & configans cum hostibus animosius. Hunc quum viderent nouissimi agminis duces auulsum à reliquis, missis certis reuocauerunt eum: ceterum non obtemperavit ille. Titium quaestorem aiunt etiam signa arripuisse ac retrò conuertisse, Gallumque increpasse, quòd multos & fortes milites perditum iret. Increpante eum vicissim illo, ac praecipiente his qui circa ipsum erant, ut consisterent: recepit se Titius. Gallum impressionem in frontem hostium facientem incurrentes multi à tergo incautum circumdedere. Quum vndique peteretur, missio nuntio flagitavit opem. Legionum autem ductores, in quibus erat Canidius, qui summa apud Antonium gratia valebat, non parum videntur hinc offendisse. Nam quum conuertenda confertim signa essent, dum ceteruatim mittunt subsidia.

A ἤδη δὲ Ῥωμαίοις πιστὸς ἐστὶν τῆ μάχῃ τῆ πρὸς τοὺς μηδὲν ἔχοντες ἄνδρας, Ἀντωνίου πρὸς ἐλθῶν, ἐκέλευε φέρειν ἐν δόξῃ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλαβόμενον, καὶ μὴ στρατὸν ὀπίσσω καὶ βαρῶν ἐν δρόμοις γυμνοῖς καὶ ἀναπεπλημένοις ὑποδοχεῖν ἰσχυρῶς ἑσπέρῃ καὶ ἐξέδυσαν. ὁ δὲ τεχνάμενον τὸ φερόμενον, ἀναστῆσαι τῆς πολιορκίας αὐτὸν ὁμολογίαις φίλων ἀφροσύνης. ἔπειτα δὲ αὐτὸς ἠγεμῶν ὁδοῦ βραχυτέρας, καὶ μάλλον ἐπιπέρας τὸ ἐπιτηδείων ἐγγύς. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀντωνίου ἐβελβέλο, καὶ Πάρθοις μὲν οὐκ ἐβελβέλο δοκεῖν ἀπίστευ μὲν ἀπονοίας, τὴν δὲ σιωπῆσαι τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸ πρὸς κάμας οἰκουμένης ἔσεσθαι ἢ τὸ πορείαι ἐπαινῶν, ὡς ἦν τῆ Μάρδο. ὁ δὲ ἠῆσαι παρῆεν αὐτὸν, ἀλλὰ οὐ κατέστη τὸ στρατὸν εἰς Ἀρμενίας καὶ διὰ τὴν ἠγεῖτο δύο ἡμέρας καὶ ἡσυχίαν. τῆ δὲ τρίτῃ πρῶτα πασι τῆς Παρθοῖς ἀπεγνωκὸς τῶ Ἀντωνίου, καὶ βαδίζοντες ἀειμνήσας ἀφ᾽ ὅθεν ἔρχονται, ἰδὼν ὁ Μάρδος ἀπὸ τῆς ἐμβολῆς ποταμοῦ νεωστὶ διεσπασμένῳ, καὶ ὁ ῥόμα παλὺ πρὸς τὸ ὄδον ἢ πορφυρῶν καὶ ἐκχεόμενον, σιωπῆκεν ὅτι τὸ Πάρθων ἔργον εἴη τῆτο, διεσπασίας ἐνεκα καὶ ἀφ᾽ ὅθεν ἐμποδῶν αὐτοῖς τὸ ποταμὸν πηλῶν καὶ τὸ Ἀντωνίου ὄρεον ἐκέλευε καὶ πρὸς ἐλθῶν, ὡς τῶν πολεμίων ἐγγύς ὄντων. ἀπὸ τῆ αὐτῆ κατ᾽ ἄνδρος εἰς τῆ ξὶν τὰ ὄπλα, καὶ δι᾽ αὐτῶν τοῖς ἀκονίταις καὶ σφενδονήταις ἐκδρομῶν ἐπὶ τῆς πολεμίας πρὸς ἀσθενέστερος, ἐπεφάνησαν οἱ Πάρθοι, καὶ πρὸς ἑλθῶν ὡς κωκυλλοῦντο καὶ σιωπῆσαι ἔχοντες πρὸς ἄλλοι τὸ στρατὸν. ἐκδρομῶν τῶν τῶν ἡμερῶν ἐπὶ αὐτοῖς, πολλὰς μὲν διδόντες ἀπὸ τῶν, οὐκ ἐλατῆσας τῆς μολυβδίου καὶ τοῖς ἀκονίταις πληγὰς λαμβάνοντες ἀεχέου. εἶτα ἐπῆρξεν αὐτοῖς, ἀλλὰ οὐ συσφραντες οἱ Κελτοὶ τῶν ἵππων, ἐβέβαλον καὶ διεσπείδασαν αὐτοῖς, οὐκ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑποδείγμα ἡμιόμοις. ἐκ τῆς μεθ᾽ Ἀντωνίου ὁ ποιεῖν ἔδει, πολλοῖς ἀκονίταις καὶ σφενδονήταις οὐκ ἠμῶν τὴν οὐρανίαν, ἀλλὰ καὶ τῶν πλεονέστερος ἐκείνης σφίμσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε, καὶ τοῖς ἵπποταῖς εἰρήθε πρὸς ἐλθῶν ἔπεισας, βεβαλόμενος δὲ, μὴ πόρρω διώκειν. ὡς τε τῆς Πάρθοις ἐξέφθης τέσσαρας ἡμέρας, οὐδὲν πλέον δράσαντες ἢ παθόντες, ἀμβλυτέρας γερνῆσαι, καὶ τὸν χειμῶνα ποιουμένης πρὸς φασιν, ἀπέναι ἀφροσύνας τῆ δὲ πέμπτῃ Φλαυίου Γάλλος, αἰὲρ πολεμικὸς καὶ δραστήσιος, ἐφ᾽ ἠγεμονίας τετραχόμενος, ἤτησεν Ἀντωνίου πρὸς ἐλθῶν πλείονας φίλους ἀπὸ οὐραῖς, καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ῥόματος ἵππων ἄνδρας, ὡς μέγα κατόρθωμα ποιήσων. δόντες δὲ, πρὸς ἐλθῶν ἄνευ ἀνέστω τῆς πολεμίας οὐχ, ὡς πρὸς πρὸς ἐλθῶν, ὑπάρων ἅμα πρὸς τοῖς ὀπίσθας καὶ ἀναχωρῶν, ἀλλὰ ὑφ᾽ ἑλθῶν καὶ συμπλεχόμενος πρὸς ἐλθῶν. ὀφάντες δὲ αὐτὸν οἱ τῆς οὐραῖας ἠγεμόνες ἀπορήγησόμενον, ἐκάλουον πέμποντες: ὁ δὲ οὐκ ἐπέθετο. Τίπον δὲ φασὶ τὸν παρῆεν, καὶ τῶν σημανῶν ἐπιλαβόμενον, ἐρέφειν ὀπίσσω, καὶ λαιδορεῖν τὸ Γάλλον, ὡς ἀπολλυῖται πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρας. ἀπὸ λαιδορεῖν τῆς ἐκείνου, καὶ ἀφροσύνας ποῖς πρὸς αὐτὸν μῦθον, ὁ μὲν Τίπος ἀπεχώρει, τὸ δὲ Γάλλον ἄπορῶν εἰς τοῖς κῆ ῥόμα λαυθάνοισι πολλοὶ πρὸς ἐλθῶν. βολυόμενος δὲ πρὸς ἐλθῶν ἐκάλει πέμπων ἀρωγῶν. οἱ δὲ τοῖς ὀπίσθας ἀρῆτες (ὡν καὶ Καίδιος μὲν, αἰὲρ πρὸς Ἀντωνίου διυάμενος μέγιστον) ἔμικρα δοχῶσι ἀφροσύνας. δέον γὰρ ἀφροσύνας ἐπιτρέψαι τὴν φάλαγγα, πέμποντες καὶ ὀλίγους ἐπιδοκῶντες.

καὶ πάλιν ἠτήμων τῶν ἐτέρων ἀποπέλλοντες, ἔλαθον
 ὁ ἴσθου δὲ ἠτήμων καὶ φυγῆς ὅλον ἀπαπλήσαντες ὁ στρατό-
 πεδον. εἰ μὴ ταχὺ μὲν αὐτὸς Ἀντώνιος μὲν τῶν ὀπλων ἀπὸ
 τῆς σόματος ἤκεν ὑποσπάζων, ταχὺ δὲ τρεῖς τὰ γύμνα δὲ
 τῶν φθόνων ὅτι τὸς πολέμιους ὡσαύτως, ἔργον πρὸς
 διώκειν. ἀπέθανον δὲ τριηκοντῶν ὅσα ἐλάττω, ὁκομιδῆσαν
 δὲ ὅτι σκίωαίς φασματῶν περὶ ἀκίχλιοι καὶ Γάλλος ἰω
 εὖ τῆς τοῖς, τέτταρον ἐιδυτοῖς ἀφαιπαραμῆτος τοῦ δῆμα-
 σιν. ἀλλ' οὐδ' αὖ μὲν ὅσα τῶν φασματῶν ὅσα δὲ ἰω ἔλα-
 λους παρὲν Ἀντώνιος ἐπεσχεύει καὶ παρετάρρυνε, δεδακρυ-
 μῆτος καὶ παρὰ θῶν. οἱ δὲ φαιδροὶ τὸ δόξιας αὐτῶν λαμβανό-
 μῆτοι, παρὰ κέλευσιν ἀπὸ τῆς στρατοῦ αὐτῶν, καὶ μὴ κακῶ-
 παθεῖν, ἀλλ' ἐκείνους καλοῦντες, καὶ σάξια λέγοντες, αὐτῶν εἶ-
 νος ὑγίαινη. καὶ ὅλα μὲν γὰρ ἔτε δὲ ἔργον, ἔτε ὑπομοναίς, ἔτε
 ἠλικία λαμπερότερον ἄλλος ἀλλοκράτωρ στρατῶν ἐκείνου
 δοκεῖ στυαγαγεῖν ἐν τοῖς τότε χρόνοις. ἢ δὲ πρὸς αὐτὸν αἰδώς
 τὴν ἠγεμόνα, καὶ πειθαρχία μετ' ἰσχύος, καὶ ὁ πῶν ὅσα ὁμαλῶς,
 ἐιδυτοῖς, ἀδύτοις, δέχοντες, ἰδιώτας, τὴν πῶν Ἀντώνιος π-
 μῆτος καὶ χάριν μάλλον ἀφ' ὅσων τῶν σωτηρίας καὶ τῶν ἀσφαλείας,
 ὅσα δὲ τοῖς παλαιῶν Ρωμαίοις ἀπέλιπεν ὑποβολῶν. τῶν δὲ
 αἰτίαι πλείονες ἦσαν, ὡς παρὰ τὴν ἠλικίαν δὲ ἠγία, λόγῳ δὲ
 ναμῆτος, ἀπλότης, ὁ φιλοδωροῦν καὶ μεγαλόδωρον, ἢ παρὰ τῶν
 παιδείας καὶ τῶν ὁμιλίας δὲ βασιλείας. τότε δὲ καὶ συμποναὶ καὶ
 στυαγαγῶν τοῖς κακῶ παθεῖν, καὶ μετὰ διδύς ἢ πῶν δεητή, παρ-
 θυμοτεροῖς τῶν ἔργων μὲν τῶν νοσητῶν καὶ τῶν ἰω ἐποίη-
 σε. τοῖς μὲν τοῖς πολέμοις ἀπαρρῶν ἢ δὲ καὶ κέμνον-
 τας, οὕτως ἐπῆρεν ἠνίκη, καὶ τοσούτων τῶν Ρωμαίων κατε-
 φρονησαν, ὡς τε καὶ νυκτὸς ἐπαυλίσασθαι τῶν στρατοῦ
 παρὰ δὲ κῶντες, αὐτῶν καὶ λαοκίνας ἐρήμους καὶ χεῖμα-
 τα ἀφαιρῶν ἀποδιδρασκόντων. ἄμα δὲ ἠμέρα πολὺ
 πλείονες ἐπῆ δεξιῶν καὶ λέγονται τετρακισμυρίων ὅσα
 ἐλάττω ἰπποταὶ ἠγίασθαι, βασιλέως καὶ τοῖς παρὰ αὐτὸν
 αὐτῶν τῶν ἠγίασθαι ὡς ὅτι σαφεῖ καὶ βεβαίῳ κερδῶματι
 πέμψαντες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὅσα δὲ μάχῃ παρὰ τῶν. Ἀν-
 τώνιος δὲ βουλόμῆτος παρὰ τῶν ἠγίασθαι, ἠγία-
 σε φαιδονίματιον, ὡς οἰκῶν τεροῖς ὁφείη. τῶν δὲ φίλων ἐπῆ-
 ἠγίασθαι, ἐν τῇ στρατηγικῇ φαιδονίματι παρὰ τῶν ἐδὲ ἠγία-
 ρησε, τῶν μὲν νενικηκῶν ἐπῆ ἠγίασθαι, ὅσα δὲ τῶν φθόνων.
 τῶν δὲ οἱ μὲν παρὰ κέλευσιν ἠγίασθαι, οἱ δὲ, ἀπολοζῶ μῆτοι,
 σφῶν αὐτῶν παρὰ τῶν, εἴτε βουλόμῆτος δεκατεῦν, εἴτε ἄλλῳ
 ἔργῳ κερδῶν μόνον παύσασθαι δεσφοροῦντα καὶ λυπού-
 μῆτος ἐδέοντο. παρὰ τῶν τῶν χεῖρας ἀσπίνας, ἠδὲ ἔλα-
 τοῖς τοῖς, εἴ πῶν δὲ νενικηκῶν παρὰ τῶν δὲ τυχίας αὐτῶν
 μέτεσιν, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῶν δὲ ἄλλῳ στρατῶν σωτηρίας διδόν-
 ναι καὶ νικῶν. τῶν δὲ ὑπερῶν φαιδονίματι βέλπιον παρὰ τῶν
 γῶν, καὶ τοῖς Παρθῶν ὅσα χεῖρας πολὺς ἀπῶντα παρὰ τῶν
 γῶν. οἱ ὁμοῖοι γὰρ ἐφ' ὅσα τῶν καὶ ληλασίδῳ, οὐ μάχῃ,
 ἐλαμῶν. εἴτα πολλοῖς βέλεσιν ἐπῆ ἠγίασθαι, ἔργῶ μῆτος
 δὲ καὶ νενικηκῶν παρὰ τῶν ὁρῶντες, αὐτῶν δὲ ἔργῶ μῆτος.
 ἐπεὶ δὲ κερδῶν ἠγίασθαι αὐτῶν ἀπὸ λυφῶν πῶν ὅσα κερδῶν
 ἐπέτεντο, καὶ βεβαίως ἐπῆ ἠγίασθαι ἐβδῶν, ὅσα ἐπῆ ἠγία-
 σθαι οἱ φαιδονίματι στυαγαγῶν εἰσω τῶν ὀπλων τοῖς φαι-
 λῶν, αὐτῶν δὲ κερδῶν εἰς γῶν παρὰ τῶν ἠγίασθαι τοῖς φαιδονίματι.
 οἱ δὲ ὅσα ὅσα ὑποσπάζων αὐτῶν τῶν ὀπλα, καὶ κερδῶν ὁ-
 μοῖως ἔτεροῖ. ὁ δὲ ἠγίασθαι πῶν ἠγίασθαι ἐπῆ ἠγίασθαι,
 ὅσα ἠγίασθαι

A atq; his rursus fufis alios submittunt: impruden-
 tes totum penè clade & fuga compleffent exerci-
 tum, nisi properè cum graui armatura Antonius
 ex prima acie hostibus occurriffet, properè etiam
 tertiam legionem per medios fugientes in hostes
 rapiens instantes repressiffet. Cecidere non mi-
 nus tria millia, fauciorum quinque millia in ca-
 ftra reportata. Inter hos Gallus fuit, quatuor fa-
 gittis, quas aduerfo corpore exceperat, traiectus.
 Verùm hic non conualuit ex vulneribus. Cæte-
 ros circumiuit Antonius inuisens, consolatusque
 est eos lachrymarum plenus & dolore percitus.
 B Illi alacres dexteram eius apprehendentes, ora-
 uerunt iret femetipsum curatum, nec sese affli-
 geret. Appellabant eum imperatorem, & modò
 ipse valeret, saluos se dicebant. Nam breui ne-
 que robore neque patientia laboris neque flore
 ætatis præstantiorem alius imperator exercitum
 ea memoria ductasse illo videtur: reuerentia ve-
 rò aduerfus ducem, obtemperantia cum beneuo-
 lentia, & quòd omnes æquè nobiles, obfcuri,
 præfecti, gregarii in honore esse & gratia apud
 Antonium faluti suæ & incolumitati præferrent,
 ne à veteribus quidem Romanis potuit superari.
 C Huius rei complures, vti retulimus, causæ fuere,
 nobilitas Antonii, facundia, candor, munificen-
 tia & magnificentia, in iocis & colloquiis lepo-
 res: tunc verò etiam communicatio cum affli-
 ctis angoris dolorisque, & suppeditatio eius quo
 quisque indigebat, alacriores reddidit valenti-
 bus ægros & vulneratos. At hostes quantum-
 uis fatifcentes & defatigatos adeò crexit ea vi-
 ctoria, ac tantoperè Romanos depexerunt, vt
 etiam pernoctarent ad castra, expectantes tento-
 ria iam iam deserta, & impedimenta se fugien-
 tium direpturos. Prima luce longè plures afflu-
 xerunt, aiuntque equites fuisse non minus qua-
 draginta millia. quòd rex cohortem quoque, quæ
 corpus suum stipabat perpetuò, sicut ad indubi-
 tatam & certam victoriam misiffet. Ipse enim
 nulli interfuit pugnæ. Antonius verò appellatu-
 rus milites, togam pullam, quòd appareret mise-
 rabilior, poposcit. Quod quia prohibuerunt ami-
 ci, progressus est ad concionem habendam palu-
 datus. Laudauit eos qui vicerant: illos qui terga
 dederant, castigauit. quorum superiores animum
 addiderunt ei: hi excusantes se, paratos ostende-
 runt, siue decimare ipsos, siue alio modo statueret
 punire. tantùm rogauerunt, molestiam & mœ-
 rorem animi deponeret. Sub hæc manus ad cœ-
 lum tendens, deos precatus est, Siqua priores for-
 tunæ suæ serenitates diuina inuidia maneret, in se
 vt ea verteret, reliquo exercitui incolumitatem
 tribuerent & victoriam. Postero die agmine pro-
 gressi sunt meliùs septo, inferentibusque se Par-
 this res oblata multum inopinata est. Nam qui
 pergere ad rapinam & prædam, non ad pugnam
 arbitrabantur, quum in multa tela incurrerent,
 valentesque & recentes animis cernerent Roma-
 nos, rursus obtorpuere. Vt verò descendentes ex
 decliuis tumultis adorti sunt Romanos, & len-
 tè digredientes telis instituerunt figere: con-
 uersis signis legionarii leuem armaturam te-
 xerunt armis suis, atque ipsi submittentes in
 genu se obiciebant scuta sua. Qui à tergo ho-
 rum stabant, arma tenebant super hos, ac su-
 per illos pari modo alii. Ea figura tecto affimilis
 ὅσα ἠγίασθαι

speciem præbet theatri, & munimentum est ad ia-
 cula arcenda, quò delabantur, densissimum. At
 Parthi procumbentibus in genu Romanis, fatiga-
 tionem & lassitudinem esse arbitantes, deposue-
 runt arcus, hastisq; arreptis incurrerunt in eos. Ibi
 Romani sublatò clamore subito exilierunt, pilisq;
 cominus ferientes trucidauerūt antesignanos, ac
 cæteros verterunt omnes in fugam. Idem quum
 ageretur sequentibus diebus, parum itineris per-
 fecerunt, & tentauit fames exercitum, quòd pa-
 rum frumentari, idq; non sine certamine, possent,
 & deficerentur molis. Magna enim ex parte reli-
 ctæ fuerant, iumentis partim mortuis, partim æ-
 grotos & faucios ferentibus. Chœnicem tritici At-
 ticam quinquaginta drachmis aiunt venisse. Pa-
 nes hordeaceos ad argenti pondus distrahebant.
 Ad olera verò & radices quum verterunt se, pau-
 ca repetere familiaria. Coacti etiam insolita antè
 gustare, herbam attigerunt quæ adferebat per in-
 faniam mortem. Qui eam sumpserat, nullius alteri-
 us rei meminerat vel notitiam habebat. Vnum
 agebat vt omnem lapidem moueret & verfaret,
 quasi rem efficeret magni momenti. Plenus cam-
 pus fuit humi inclinatorum lapidesq; eruentium
 & transferentium. Postremò bilem vomentes
 emoriebantur, quando vnicum remedium defi-
 ciebat, vinum. Quum expirarent multi, nec Par-
 thi abscederent, tradunt Antonium identidem
 exclamasse, O decem millia admirantem Xeno-
 phontis copias: quòd illi, quum longiore via ex
 Babylone recepissent se, atq; cum hostibus dimi-
 cassent longè pluribus, euassissent incolumes. Par-
 thi autem, quia perrumpere agmen Romanorum
 non valebant, neq; dissipare ordines, frequenter
 verò iam victi fuerant & pulsi, egerunt denuò pa-
 catè cū aquatoribus & frumentatoribus. ac ner-
 uos ostendentes arcuum suorum remissos, retrò
 se abire dixerunt, & hunc finem facere eos conse-
 ctadi, paucos Medos solùm vnus aut alterius ad-
 huc diei iter sequuturos: sed nihil ipfos fatigatu-
 ros, tantum protecturos remotiores vicos. His di-
 ctis salutationes & beneuolentiæ demonstratiõne
 adiunxerunt. vnde perquam alacres redditi sunt
 Romani, atque Antonius eo nuntiato campestria
 potius cupiuit petere, quòd via montana dicere-
 tur arida esse. Quum in eo esset vt id exequeretur,
 venit quidam ex castris hostium, Mithridates no-
 mine, consobrinus Monæsis illius qui ad Antoni-
 um cõfugerat, & tria illa oppida acceperat dono.
 Hic petijt vt aliquis secum colloqueretur qui lin-
 guam Parthicam aut Syriacam calleret. Congres-
 so cum eo Alexandro Antiocheni, cui familiarita-
 tas intercedebat cum Antonio, indicans qui esset,
 & Monæsi hoc beneficium tribuens, rogauit Ale-
 xandrum videretne procul ex aduerso colles con-
 tiguos & excelsos. sub illis, inquit, struunt vobis
 Parthi cum omnibus copijs insidias. Quippe sub-
 iacēt his collibus spatiosi campi & delufos ab ipsis
 vos expectant illuc deflexuros relicta via monta-
 na. Habet hæc quidem vobis consuetam sitim &
 laborem: at illac si pergat Antonius, scito Crassi
 eum manere fortunam. Hæc ille fatus, abscessit.
 Quibus nuntiatis conuocauit Antonius amicos,
 & ducē viæ Mardum, qui eiusdem erat sententiæ.

ὄψιν τε θαυτεκίαν παρέχῃ, καὶ τῶν περὶ ἡμέραν ἐργα-
 νάτων ὅτι πρὸς τὰς αἰσὺς ἀπολιδομένης. οἱ μὲν οὖν
 Πάρθοι πλὴν εἰς γένυ κλίσειν τῶν Ρωμαίων, ἀπαρῶρθεσι
 ἠγρούμενοι καὶ κέματον εἶναι, τὰ μὲν πύξα κατέθεντο, τοὺς δὲ
 κεντῆς ἀφελόντες, εἰς τὴν περὶ ἐμύσαν. οἱ δὲ Ρωμαῖοι
 συναλαλάξαντες, ἐξείφθη ἀέθροισι, καὶ τοῖς ὑποσῖς
 παύοντες ἐκ χερῶν, ἐκ τεινάντε τὸς περὶ τὸς, καὶ ἐπιπύ-
 ῃοντο τῶν δῆλων ἀπόρτων. ἐγένετο δὲ ταῦτα καὶ τῶν ἀλ-
 λαις ἡμέραις, ἕκτι μικρὸν αὐόντων τῆς ὁδοῦ. καὶ λιμὸς ἠ-
 πώτετο τὸ στρατῶν, οἷόν τε βραχὺν ἀφ' ἐμάχης περιζομέ-
 νου, καὶ τῶν πρὸς ἀγέτον σκιδῶν οἷον ἀπορρωῦτος. τὰ γὰρ
 πολλὰ κατελείπετο, τῶν μὲν ἀποθνήσκόντων ὑποζυγίων,
 τῶν δὲ τὸς νοσοῦντων καὶ τραυματίας φερόντων. λέγεται
 δὲ χοῖνιξ Ἀθηκὴ πύραν, πενήτηντα δραχμῶν ὀνίος ἡμέ-
 ρου. τὸς δὲ κριθῖνοις ἀρτίους πρὸς ἀργύριον ἰσάντες ἀπέ-
 δίδοντο. τραπόμενοι δὲ πρὸς λαχῶμα καὶ ρίζας, ὀλίγοις
 μὲν ἐνετύχθον τῶν σιωθῶν, ἀσάκεζομενοι δὲ πειρα-
 σθαι καὶ τῶν ἀγρότων πρὸς τὸν, ἦσαν τοῦ ἰνὸς πύας ὅτι
 θάνατον ἀφ' ἐμαρίας ἀγρούσης. ὁ γὰρ φαγὼν ὁσδὲν ἐμέμνη-
 το τῶν δῆλων, ὁσδὲ ἐγίνωσκεν, ἐν δὲ ἔργον εἶχεν; κινεῖν καὶ
 σφρέφειν πύρα λίθον, ὡς τὴν μεγάλης σπουδῆς ἀξίον ἀφελ-
 ῶν πρὸς τὸν. ἡ δὲ μετὸν δὲ πεδίον κεκυφῶτων χαμάζε,
 καὶ τὸς λίθους περὶ οὐρῶν καὶ μεθισάντων. τέλος δὲ χο-
 λῶν ἐμοιῶτες ἐθνησκον, ἐπεὶ καὶ ὁ μόνον ἀπὸ πατρὸς οἶνος
 ἐξέλιπε. φθειρομένων δὲ πολλῶν, καὶ τῶν Πάρθων οἷον ἀφι-
 σαμένων, πολλάκις αἰαφθῆξασθαι τὸ Ἀντωνίου ἰσπερὸν,
 ὡς μύριοι θάμναζοντα τοῖς μὲν Ξενοφάντος, ὅτι καὶ πλείονα
 καταβαίνοντες ὁδὸν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας, καὶ πολλαπλα-
 αῖοις μαχόμενοι πολεμίοις ἀπεσώθησαν. οἱ δὲ Πάρθοι,
 ἀφελόμενοι μὲν οὐ διωκόμενοι τὸ στρατῶν, ὁσδὲ ἀφελόμε-
 σα τὴν ἄξιον, ἡδὴ δὲ πολλάκις ἠτήμενοι καὶ πεφθῶρες,
 αἷσις εἰρηνικῶς ἀεμίγνυτο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ οἷον περὶ
 ἡμέροις, καὶ τῶν πύων τὰς ἰσπερὶ ἐπὶ δεικνύτες ἀειμύρας,
 ἐλεγον ὡς αὐτοὶ μὲν ἀπίασιν ὀπίσω, καὶ τοῦτο ποιοῦνται πέ-
 ρας ἀμύνης, ὀλίγοι δὲ Μήδων ἀκλουθῶσι ἐπὶ μίας ἢ
 δούτερας ὁδὸν ἡμέρας, ὁσδὲν παρενοχλοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀ-
 πωτέρω κώμας φυλάττοντες. τοῦτοις τοῖς λόγοις ἀσπασμοί
 τε καὶ φιλοφροσύνῃ πρὸς ἡσαν ὡς τε πύρα τὸς Ρωμαῖοις
 ἀθαρσίς ἡμέρας, καὶ τὸ Ἀντωνίου ἀκρούσαντα, τῶν πε-
 δίων ἐφίεσθαι μάλλον, ἀνύδρου λεγόμενης εἶναι τῆς ἀφ' ἣ
 ὄραν. οὕτω δὲ ποιεῖν μέλλοντος, ἦκεν ἀνὴρ ἐπὶ τὸ στρατῶν
 δὸν ἐκ τῶν πολεμίων, ὄνομα Μιθριδάτης, ἀνεψῖος Μοναί-
 σου τῶ παρ' Ἀντωνίου ἡμομέρου, καὶ τὰς βεῖς πόλεις δω-
 ρεαὶ λαβόντος. ἡξίου δὲ αὐτὰ πρὸς ἡγεῖν ἵνα τῶν Παρθῶν
 ἀφελόμενοι διωκόμενοι, ἢ Συριεῖ καὶ πρὸς ἡγόντος Ἀ-
 λεξάνδρου τῶ Ἀντιοχέως, ὅς ἡν Ἀντωνίου σιωθῆς, ὑπει-
 πῶν ὅς εἶη, καὶ Μοναίση τὴν χάλειν ἀπάπλων, ἠρώτησε τὸ
 Ἀλέξανδρον εἰλόφοις σιωχεῖς καὶ ὑψηλοῖς ὁρεῖ πρὸς ὁ-
 ραν. φησαντος δὲ ὁρεῖν, τὸ ἐκείνοις (ἔφη) πύρα πρὸς Πάρ-
 θοι λοχῶσιν ὑμᾶς. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τοῦτων
 ἐξήρηται, καὶ πρὸς δὸκῶσιν ὑμᾶς, δὲ πρὸς τῶν ὑπο-
 αὐτῶν, ἐν αὐτῶν βεῖς φασθαι, πύρα τῶν ὄρων ἀπολείπον-
 τας. ἐκείνη μὲν οὖν ἐχθρὸς ὑμῖν σιωθῆ καὶ πόνον. ταῦ-
 τα δὲ χορῶν Ἀντωνίου ἴσα τὰς Κεσίας τύχας αὐτὸν ἐκδεχόμενος. ὁ μὲν οὕτω φερόσας ἀπῆλθεν. Ἀντωνίου δὲ
 ἀκρούσας, καὶ ἀφελόμενοι, σιωχεῖς τὸς φίλοις, καὶ τὸ ἡμέρονα τῆς ὁδοῦ, Μάρδον, ὁσδὲ αὐτὸν δῆλως φρονοῦντα.

Grauis armatura scutis itidem sese mutuò contegens, iacula excepit. Parthi verò non audebant propius gradum admouere. Ita principijs paulatim progredientibus, flumen in conspectu fuit: atq; vbi instruxit in ripa infestum hostibus equitatum, primos Antonius infirmos transportauit. Iam præliantes quoque securè & quiete potare poterant. vt enim conspexere Parthi flumen, arcus remiserunt, dixeruntq; Romanis vt transmitterent audacter, in cælum virtutem eorum effertentes. Igitur traiecto tranquille fluvio, refecerunt se, inde processerunt haudquaquam Parthis fidentes. Sexto à nouissimo prælio die peruenerunt ad Araxem amnem, quo Media & Armenia disterminantur. Hic altitudine & violentia difficilis visus traiectu, increbuitque rumor subsidere ibi in insidijs hostes, vt transeuntes aggredere. Postquam turò traducti Armeniam iniere, vt situnc terram illam ex pelago conspexissent, adorauerunt eam, atq; in lachrymas se & mutuos complexus præ gaudio effudere. Quia verò iter faciebant per affluentem regionem, vtebanturq; omnibus ex magna inopia effusè, euaserunt hydropici & cæliaci. Ibi recensito Antonius exercitu desiderauit viginti millia peditum & quatuor equitum: qui non interierunt vi omnes hostili, sed supra dimidium eius morbo. A Phraatis vigintiseptem diebus iter fecerunt & Parthos prælijs octo decim fudere. Cæterum non fuerunt victoria hæ integræ vel solidæ, quòd parum neq; vsquequaque infectati hostes fuissent. Qua maximè re constitit Armenium Artauasdem illius belli Antonium effectu fraudasse. Nam si quos ex Media abduxit, equitum sex & decem millia adfuissent pariter ac Parthi instructi ac cum illis assueti pugnare: Romanis pugnantibus, illis in fugam effusos persequentibus, haud valuisse toties recolligere se profligati & denuò repetere pugnam. Quare Antonium omnes infesti ad vindicandum in Armeniam concitabant. At ille consilio vsus, neque prodicionem exprobrauit ei, neque de consueta in eum comitate & honore quicquam, quòd infirmus ab exercitu & omnium rerum esset indigus, detraxit. Post tamen iterum Armeniam ingressus, multis pollicitationibus & inuitationibus induxit Artauasdem ad congressum. ac tunc comprehendit eum, vinctumque deduxit Alexandriam, vbi de eo triumphauit. Qua potissimum re populum Romanum offendit, quòd prima patriæ ornamenta in gratiam Cleopatraz deferret Ægyptijs. Cæterum hæc postmodum consequuta sunt. Tunc verò per grauem iam hystem & perpetuas niues citatum rapiens agmen, octo millia militum in via amisit. Paucis comitatus descendit ad mare, atque in castello inter Berytū Sidonemq; posito (Leuce come appellatur) substitit, vt Cleopatram opperiretur: cuius anxius mora languebat. Itaq; coniecit se statim in vinum & crapulā. intolerans tamē tractus conuiuij exurgebat inter pocula, ac crebrò exiliens speculabatur, quoad illa est in portū delata. Tulit ea militibus magnā vim vestium & pecuniam. Sunt qui distant vestem Antonium ab illa sumptam & pecuniā de suo, vt si illa dedisset, diuississe. Iam regi Medorum dissensio cum Partho Phraorte intercessit,

A οί ὅπλαίται πάλιν ὁμοίως κατερέξαντες ἀλλήλοις τοῖς θυρεοῖς, ἡσυχάζοντες τὰς βολήοντας, ἐπὶ ἐὶ τὸ λυγρὸν σιωπῶντες ἔκειντο. ἡσυχάζοντων ὅκατὰ μικρὸν οὕτως τῶν ποσῶν, ὁ πρῶτος ἐφαίνετο καὶ τὰς ἰπποεῖς ἐπὶ αὐτῶν ὡς ἀπὸ τῆς ἀντωνίου ἐναντίας τοῖς πολεμίοις, διεβίβαζε τοῖς ἀσθενέσι ποσῶν. ἤδη ὅκατὰ τοῖς μαχημένοις ἀδεία καὶ ῥαταγή τῶν πρῶτων ἦν. ὡς γὰρ εἶδον οἱ Παρθοὶ τὸ ποταμὸν, αἱ τε νύκτες ἀνέστησαν, καὶ παρρόντες ἐκέλευον ἀφ᾽ αὐτῶν τὰς Ῥωμαίους, πολλὰ τὴν ὄρεσιν αὐτῶν ἐγκαταμάζοντες. ἀφ᾽ αὐτῶν οὖν καθ᾽ ἡσυχίαν, αὐτὰς ἀεὶ ἐλάμβανον, εἶτα ὠδύοντο, οὐ πόρῳ τοῖς

B Παρθοῖς περὶ τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν τελευτήσαν μάχην ἐπὶ τῷ Ἀράξῳ ποταμῷ ἦσαν, οὐκ ἔχοντα Μηδείην καὶ Ἀρμενίαν. ἐφαίνετο καὶ βαρὴ καὶ τραχύτητι χαλεπὸς. καὶ λέγεται διήλθει, ἐκδρόνους αὐτῶν τὰς πολεμίοις ἐπιθήσασθαι ἀφ᾽ αὐτοῦ ἀδύοις. ἐπεὶ ὅ ἀσφάδης ἀφ᾽ αὐτῶν ἦσαν, ἐπέβησαν τῆς Ἀρμενίας, ὡς ἂν ὄρεσιν ἐκείνῳ ἰδόντες ἐκ πελάγους παρεσκευάσθησαν, καὶ πρὸς δάκρυα καὶ ἀσθενεῖας ἀλλήλων ὑπὸ χροῦς ἐτρέποντο. παρῶντες ὅ ἀφ᾽ ἡσυχίας διδάμοντες, καὶ χροῦν οὐκ ἔχοντες ἀπὸ πολλῆς ἀπορίας, ὑδρευοῖς καὶ κλιμακῶσι κατέπιπτον ἀρρωσθήσαν. ἐν αὐτῷ αὖ ποισαμένους ἐξέτασιν αὐτῶν Ἀντωνίου, ὁ ἄρδισμῶς περὶ τοῖς καὶ τετρακισχιλίοις ἰπποεῖς ἀπολωλότας, οὐ πόρῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἀλλ᾽ ὑπὸ ἡμίσει νοσήσαντας. ὠδύσαντο οὖν οὖν ἀπὸ φροσῶν ἡμέρας ἐπὶ καὶ εἰκοσι, μάχης ὅκατὰ καὶ δεκά Παρθοῖς ἐπέβησαν. αἱ ὅ νύκτες καὶ οὐκ εἶχον, ὅσῳ βεβαίωθησαν, μικρὰς ποιουμένων καὶ ἀτελεῖς τὰς διαζεύξεις. ὅ καὶ μάλιστα κατὰ τὸν Ἰωάννην ὁ Ἀρμενίος Ἀντωνίου, ἐκείνου τῶν πολέμων ὁ τέλος ἀφελόμενος. εἰ γὰρ οὐκ ἀπήγαγον ἐκ Μηδείας ἰπποεῖς ἑξακισχιλίοις καὶ μυ-

D ρίοις παρῶντες, ἐσθλασμένοι ἀφ᾽ ἀπλησίως Παρθοῖς καὶ σιωπῶντες μάχασθαι πρὸς αὐτοῖς, Ῥωμαίων μὲν τοῖς μαχημένοις ὑπερῶν, ἐκείνων ὅ τὰς φθίνοντας ἀερωῶντων, ὅκατὰ ὡς ἡσυχάζοντες ἡπλωμένοι ἀναφέρην καὶ ἀνασπασθῶν ἑσταντάκις. ἀπῶντες οὖν ὄργῃ παράξινον ἐπὶ τὴν ἡμερῶν τῶν Ἀρμενίου τῷ Ἀντωνίου. ὅ ὅ, λογισμῶν χροῦσμένων, οὐτε ἐμῆψατο τὴν ἀσθενεῖαν, οὐτε ἀφείλετο τῆς σιωπῆς φιλοφροσύνης καὶ ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, ἀσθενῶν ὅ φρατῶν καὶ ἀπορῶν γερῶν. ὕστερον μὲντοι πάλιν ἐμβόλων εἰς Ἀρμενίαν, καὶ πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ παρακλήσεις πείσας αὐτὸν εἰσεῖν εἰς χεῖρας, σιωπῶντες, καὶ δέσμιον καταγαγόντες Ἀλεξάνδρειαν ἐξήγαγον. ὅ μάλιστα Ῥωμαίους ἐλύπησεν, ὡς τὰ κατὰ καὶ σεμνὰ τῆς πατρὸς Αἰγυπτῶν ἔχει Κλεοπάτραν χροῦσμένην. ταῦτα μὲν οὖν ὕστερον ἐπαράσθη. τότε ὅ ἀφ᾽ ἡσυχίας ἡμῶν ἡδὴ καὶ νικητῶν ἀπαύσαντες ἐπειρῶντες, ὅκατὰ κισχιλίοις ἀπέβησαν ἐκ τῶν ὁδῶν. αὐτὸς ὅ κατὰ τὸν ὀλιγοῦς ἐπὶ θαλάσῳ, ἐκ χειρὸς ἡμῶν μετὰ τὸν Βηρυτοῦ κειμένον καὶ Σιδωνίου (Λαβική καὶ κληῖται) Κλεοπάτραν ἀφ᾽ ἐμῶν καὶ βροδωοῦσης ἀδῆμοναν ἤλυε, τὰ μὲν εἰς τὸ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι διδοῖς ἑαυτῶν. οὐ κατερέων ὅ κατὰ κείνους, ἀλλὰ μετὰ τὸν πίνοντων αἰσάνους καὶ ἀσπασθῶν πολλὰκις, ἐπιτοκῶν. ἔως ἐκείνη κατέπλησεν, ἐδήθη πολλὰ καὶ χροῦσασθαι καμίζουσα τοῖς φρατῶντες. εἰσὶ ὅ οἱ λέγοντες ὅτι τὴν μὲν ἐδήθη παρ᾽ ἐκείνης λαβῶν, ὅ ὅ ὄργουον

ἐκ τῶν ἰδίων διέπειρῶν, ὡς ἐκείνης διδούσης. ὅ ὅ βασιλεῖ τῶν Μηδῶν ὅ ἀφ᾽ αὐτῶν πρὸς φροσῶν τῶν Μηδῶν, KKKK ij

Ἐξελθὼν δὲ (ὡς φασι) ἔπειτα τὸν Ρωμαίων λαφύρον, ἔπειτα οἰαζόμενος τὴν Μήδω καὶ φόβον ἀφαιρέσειεν τὸν δὲ ἔτι παρὰ
 εὐχολοῖα. δὲ καὶ πέμπων ἐκδίδει τὸν Ἀντώνιον, ἐπαγγέλλομαι
 συμπολεμήσειν μετ' ἐαυτοῦ διὰ μέσους. Ἰσομήδης οὖν ἐπὶ
 ἐλπίδος μεγάλης ὁ Ἀντώνιος, (ὅτι γὰρ ἐδόκει μόνω ἔκαστην ἰσχυρὰ
 εἶναι Παρθοῖς ἀπολιπεῖν, ἰσχυρῶν πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐνδεῶν
 ἐλθόντων, ὅτι οὐκ ἔμελλε παρὰ τὸν ἰσομήδην αὐτῶν, ἰσομήδης μάλιστα
 ἢ δεομένη) παρεσκευάζετο δι' Ἀρμενίας αὐτῆς ἀναβαίνειν, καὶ
 συγγυμνός τῳ Μήδω πρὸς τὸν Ἀντώνιον Ἀρμένῳ, οὕτως κινεῖν
 τὸν πόλεμον. ὅτι ὁ Ρώμη βουλομένης Ὀκταβίας πλεῖστα
 πρὸς Ἀντώνιον ἐπέβλεψε Καίσαρ, ὡς οἱ πλείους λέγουσιν οὐκ
 ἐκείνη ἰσομήδης, ἀλλ' ὅπως ἐλευθερίας καὶ κατὰ
 μεληθεῖσα, πρὸς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἀπολιπέντων ἰσομήδης. Ἰσο-
 μέδης δὲ ὡς Ἀρμενίας ἐδέξατο γράμματα πρὸς Ἀντονίου
 κελθόντος αὐτῆι πρὸς ἰσομήδην, καὶ τὰ πρὸς τὸ ἀναβαίνειν ἐν ἰσο-
 μέδῳ, καὶ πρὸς ἰσομήδην, καὶ νοῦσα τὸ πρὸς φασιν, ὅπως ἐγχα-
 ψε πικρὰ νοσήσει πρὸς κελθόντα περὶ τῶν ἰσομήδης καὶ ἰσομήδης
 πρὸς αὐτόν. ἐκόμενος δὲ πολλῶν μὲν ἐσθῆτα στρατιωτικῶν,
 πολλὰ δὲ ἔσποδ' ἔργα καὶ χρῆματα, καὶ δῶρα τοῖς πρὸς αὐτὸν ἡγε-
 μόσι καὶ φίλοις. ἐκότες δὲ οὕτως, ὅτι ἐκτελείται στρατιωτικῶν δις χι-
 λίοις, εἰς στρατηγικῶν ἀείρας κεκοσμημένους ἐκαστὸν ἐπὶ
 περὶ πλείους. ταῦτα Νίγρος ἴσως Ἀντονίου φίλος ἀποσταλὴς
 παρ' αὐτῆς ἐφασκε, καὶ πρὸς ἐπὶ τὴν ἀξίαν καὶ πρὸς ἐπὶ τὴν
 ἐπαίνοισι. ἀποδομένη δὲ ἢ Κλεοπάτρα τὸ Ὀκταβίας ὁμοίως ἰσο-
 μέδῳ αὐτῆι, καὶ φοβηθεῖσα μὴ τὸν ἰσομήδην τῆι συμμότητι καὶ τῆι Καί-
 σαρος διδάμει πρὸς κτησαμένη δὲ καὶ ἰσομήδην ὁμοίως καὶ
 πρὸς πρὸς Ἀντώνιον, ἀμαχος γήνηται, καὶ κατὰ τὴν πρὸς
 πασι τῶν ἀνδρῶν, ἐσθῆτα αὐτῆι πρὸς ἐπὶ τὸν Ἀντώνιον, καὶ
 τὸν ἰσομήδην λεπταῖς καθήρει διαίτας. τὸ δὲ βλέμμα πρὸς
 ἰόντος ἐκπεπληγμένον, ἀπὸ ἰσομήδου δὲ τῆς ἰσομήδης καὶ ἰσο-
 πεινούμενοι ἔσποδ' ἐφαίνετο. πρὸς ἰσομήδην δὲ πολλάκις
 ὁ Φίλιππος δακρύνουσα, ἰσομήδην δὲ δακρύνων ἀφῆρει καὶ ἀπέ-
 κρυπται, ὡς δὲ βουλομένη λαθάνειν ἐκείνη. ἐσποδ' ἰσομήδην
 ταῦτα, μέλλοντος τῶν ἀνδρῶν ἐκ Συρίας ἀναβαίνειν πρὸς
 τὸν Μήδον. οἱ καὶ ἰσομήδης ἀποδοῦντες ἰσομήδην αὐτῆς, ἐλθο-
 ῦσιν τὸν Ἀντώνιον, ὡς σίληρον καὶ ἀπαθῆ καὶ πρὸς πολλῶν
 τῶν γυνάμων, εἰς ἕνα καὶ μόνον ἐκείνον ἀνηρητημένον. Ὀκτα-
 βίας μὲν γὰρ πρὸς ἰσομήδην ἐνεκα. ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν συγγ-
 γνῆναι, καὶ τῆς γαμετικῆς ὀνομαζομένης Κλεοπάτρας δὲ,
 ἰσομήδην ἀνδρῶν βασιλεύσασαι, ἐρωμένη Ἀντονίου κελ-
 λείσασαι καὶ τῶν ἰσομήδην τῶν φθόνων μὴ ἀπαξιούσιν ἕως
 ὅσον ἐκείνον ἐξέσι καὶ συζῆναι, ἀπελαυνόμενῳ δὲ τούτου μὴ
 πρὸς ἐπὶ τῶν ἰσομήδην. τέλος δὲ οὕτως οὕτως τὸν ἀνδρῶν ἐξέστη-
 ξαν καὶ ἀπερήλυται, ὡς τε δέισαντα μὴ Κλεοπάτρα πρὸς ἰσο-
 μέδην τὸν ἰσομήδην, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῶν ἰσομήδην, τὸ δὲ Μήδον εἰς
 ὡσον ἕτοις ἀναβῆσασαι, καὶ πρὸς ἐπὶ τῶν Παρθοῖν ἐπὶ
 ἰσομήδην. οὐ μὲν ἀλλὰ τῶν ἀναβάς αὐτῆς εἰς Φίλιππον
 πρὸς ἰσομήδην, καὶ λαβὼν ἐν τῶν ἰσομήδην Κλεοπάτρας ἰσομήδην γυ-
 νῆκα, μίαν αὐτῆς τῶν ἰσομήδην ἐπιμικρῶν οὐσαν, ἐκτύχασαι
 ἐπὶ τῶν ἰσομήδην, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τετραμμέ-
 νος. Ὀκταβίας δὲ Καίσαρ ἰσομήδην δακρύνουσα, ὡς ἐπὶ τῶν ἰσο-
 μέδην ἐξ Ἀρμενίας, ἐκείλσε καὶ ἐαυτῶν οἰκείν. ἢ δὲ ὅσον
 ἔφη τὸ οἶκον ἀπολείπειν τῶν ἀνδρῶν. ἀλλὰ καὶ ἐκείνον αὐτόν, εἰ
 μὴ δὲ ἕτερας ἀπὸ τῶν ἐγνοκε πολεμῆν Ἀντώνιον, παρεκάλει τὰ καὶ
 ἐαυτῶν ἑαυτῶν, ὡς ὅσον ἀποδοῦναι κελθόν, εἰ τῶν ἰσο-
 μέδην αὐτοκτετόρων ὁ μὲν δὲ ἐρωτα γυναικῶν, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν ἰσομήδην
 εἰς ἐμφύλιον πόλεμον Ρωμαίους κατέστησε.

A exorta quidem, ut fama est, ex præda Romana: sed
 quæ in suspicionem Medum, & metum, ne regno
 spoliaretur, adduxit. Vnde Antonium per legatos
 accersuit, eiq; auxilium ostendit copiarum sua-
 rum. Antonius igitur magna inflatus spe, (nam
 quæ una res ad debellandos Parthos videbatur ei
 defuisse, quòd minus ab equitatu & sagittarijs fir-
 mus venisset, eam accedere sibi putabat, danti
 magis quàm accipienti beneficium) paravit ite-
 rum per Armeniam pergere, conuentoq; ad Ara-
 xem amnem Medo, tum bellum mouere. Interea
 Romæ instituenti ad Antonium nauigare Octa-
 B uia annuit Cæsar, non, ut plerique tradunt, quò
 illi indulgeret: verùm quò contumelia affecta de-
 spectaq; colorem præberet bello mouendo hone-
 stum. Ut venit Athenas, literæ redditæ ei ab Anto-
 nio sunt, quibus mandauit ibi ut præstolaretur, si-
 gnificans ei expeditionem suam. Illa quanquam
 id ægrè tulit & odorata est prætextû, quæsiuit per
 literas tamen quo mitti vellet quæ attulerat ei. At-
 tulerat autem multam vestem militarem, magnû
 numerum iumentorum, pecuniæ, & munerum
 ducibus amicisq; eius, insuper duo millia delecto-
 rum militum in cohortes prætorias insignibus ar-
 mis exornatorum. Hæc Niger quidam Antonij
 C amicus ab Octauia missus exposuit ei. Addidit
 meritas & cõuenientes laudes. At Cleopatra con-
 ferre secum pedem animaduertēs Octauiam, ve-
 ritatq; ne cum grauitate morum & Cæsaris poten-
 tia placidam adiungens consuetudinem & Anto-
 nij obseruantiam, insuperabilis esset & semel po-
 tiretur viro, deperire simulabat se Antonij amore,
 ac corpus tenui victu deducebat. Obtutus oculo-
 rum eius aduente illo obstupefactus, marcescens
 abeunte & deiectus simulabatur. Molicbatur sub-
 inde videri lacrymari, lacrymas verò quasi illum
 D falsura citò detergebat & occultabat. Hæc agebã-
 tur parante illo profectiõne ad Medû. Inferuient-
 es autē assentatores Cleopatraz increpabant An-
 tonium, ut durum & ferreû, qui immeritò perde-
 ret fœminam ex illo pendentē vno & solo, Octa-
 uiam enim rebus postulantibus fratris gratia iun-
 ctam ei fuisse & nomine frui vxoris: Cleopatram
 verò, tam multorû reginam mortalium, pellicem
 Antonij nominari: neque eam hoc defugere vel
 dedignari nomen, quoad aspicere illum & vnà li-
 ceat viuere. quo si orbaretur, non ducturam ultra
 spiritum. In tantû deniq; molliuerunt & effæmi-
 narunt hominem, ut, verens ne mortem sibi con-
 E scisceret Cleopatra, Alexandriam regrederetur,
 Medumq; in æstatis horam, quamuis nuntiarëtur
 res Parthorum agitari seditione, reijceret. Verun-
 tamen rursus eò profectus adiunxit sibi huius a-
 micitiã, desponsaq; vni ex Cleopatraz filijs vna
 illius filiarum, admodum parvula, reuersus est,
 bello ciuili iam intentus. Porro Octauiam, quæ
 ludibrio haberi est visa, ut redux ex Athenis fuit,
 domum suam iussit Cæsar migrare. Sed negauit
 illa domum se viri relicturam. Orauit etiam eum,
 nisi alijs de causis sumere in Antonium decreuisset
 F arma, ne moueretur rebus suis. nam & infame
 ob mulieris amorem, ob æmulationem alterum
 bello ciuili populum Romanum implicare.

Dicta rebus ipsis magis confirmavit. nam domi illius, ut si praesens sit, habitavit, & liberorum eius non modò ex se, sed ex Fulvia quoque editorum, honestam & magnificam curam egit. Amicos item Antonij, qui ad honores petendos vel negotiorum causa mittebantur, excepit, fuitque ijs praesto ad impetranda à Caesare quae postulabant. Enimverò hisce rebus offecit inuita Antonio. Invidia namq; flagrabat, quod talem foeminam violaret, nec minus ex partitione quam filijs suis Alexandria fecerat, quae tragica, insolens, & nomini Romano habita est infesta. Contracta enim in gymnasium plebe, positusq; pro tribunali argenteo folijs duobus aureis, sibi vno, altero Cleopatrae, filijs humilioribus alijs, primum reginam appellavit Cleopatram Aegypti, Cypri, Africae, & Coelestriae, collega regni Caesariane, qui ex Caesare dicta rore gravidà relinquente Cleopatram existimabatur editus. Deinde suos & Cleopatrae filios reges regum appellavit, & Alexandro Armeniam cum Media & Parthorum regno, quum subactum esset, attribuit: Ptolemaeo Phoeniciam, Syriam, Ciliciam: Simul pueros produxit, cultu Alexandrum Medico, tiara directa & cidari cultum: Ptolemaeu crepidis, chlamyde & causia ornatum diademate redimita. hic enim Alexandri successorum cultus, ille Medorum erat & Armeniorum. Mox quum salutassent parentes pueri, hunc Macedones, illum Armenij stipuere, nam Cleopatra quidem & tunc & aliàs in publicum progrediens, stolam Isis saeram sumebat, atq; novae Isis nomine responsa dabat populis. Haec in senatu Caesar exponens, & crebro ad populum criminans, incendit plebem in Antonium. Contra misit ad illum recriminandum Antonius. Maxima crimina fuerunt haec: Primum, quod extortam Pompeio Sicilia non esset secum partitus. Alterum, quod commodato acceptas ab se non restitisset sibi naues. Tertium, quod imperio collegae abrogato Lepido, redditoq; eo privato, ipse exercitum, prouinciam, vestigalia retineret illi attributa. Denique quod militibus ipsius agros Italiae penè totius diuississet, neq; quicquam reliquisset suis. His respondit Caesar Lepidum se, quod impotenter vteretur imperio, in ordinem coegisse. Quae bello quassisset, participaturum se Antonio, simulatque ille sibi Armeniam. Milites illius in sortem non venire Italiae, quod Mediam & Partham non tenerent, quas Romano imperio strenuè cum imperatore suo praeliati adiunxissent. Haec in Armenia agens accepit Antonius. Extemplo igitur Canidium cum xvi legionibus ad mare descendere imperavit. Ipse trahens secum Cleopatram concessit Ephesum, quod classis vndique cogebatur nauium annumeratis onerarijs octingentarum, ex quibus ducentas Cleopatra & xx millia talentum commeatusque per bellum toti exercitui praebuit. Antonius Domitij & quorundam aliorum consilio praecipit Cleopatrae ut in Aegyptum nauigaret, atq; exitum ibi maneret belli. At illa nouam interprete Octauia timens reconciliationem, induxit ingenti mercede Canidium ut pro se apud Antonium ageret, demonstraretque ei, neque aequum esse summoueri bello mulierem quae tantum conferret auxilij,

ταῦτα ἡλέγρουσα, μάλλον ἐβεβαίου δι' ἔργων. καὶ γὰρ ὄκει τῶν οἰκίαν, ὡς ἄρ' αὐτὸ παρὸντος σκείνου, καὶ τῶν τέκνων οὐ μόνον τῶν ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ Φουλβίας γεγενητότων, καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐπεμελείτο· καὶ τὰς περιτομίας τοῖς ἐπιτέχειν ἵνας ἢ πρῶτα τῶν Ἀντωνίου φίλων ὑποδεχομένη, σιωπῶσα πρὸς τὸν Καίσαρος διηγεῖται. ἀκροῦσα ἡ ἑβλασθε Διὰ τούτων Ἀντωνίου ἐμισέτο γὰρ ἀδικῶν γυναικῶν τοιαύτων, ἐμισήθη δὲ καὶ Διὰ τὴν Διανέμωσιν ἡ ἐποίησαστο τοῖς τέκνοις ἐν Ἀλεξάνδρεια, τετρακκίω καὶ ὑπαρφήφαιον καὶ μισορώμαον φαείσαν. ἐμπλήσας γὰρ ὄχλου τὸ γυμνάσιον, καὶ θέλων ὅτι βήματος τεγευθὲς δύο θεῶν γευστοῖς, τὸ μὲν αὐτῶν, τὸ δὲ Κλεοπάτρα, καὶ τοῖς πασι ἐτέροις ὑπεινοτέροις· πρῶτον μὲν ἀπέφηνε Κλεοπάτρα βασιλιστῶν Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, καὶ Λιβύης, καὶ κρίλης Συρίας, συμβασιλεύοντος αὐτῆ Καίσαρος, ὅς ἐκ Καίσαρος ἐδόκει τῶν πρῶτον γεγενησῶν, Κλεοπάτρα ἔγκυον καταλιπόντος. δεύτερον δὲ τὰς ἑαυτῶν καὶ Κλεοπάτρας υἱοῖς, βασιλεῖς βασιλέων διαγεγρόστας, Ἀλεξάνδρον μὲν Ἀρμενίας ἀπένευμε καὶ Μήδειαν, καὶ τὴν Παρθῶν, ὅταν ὑπαγάγηται. Πτολεμαῖον δὲ Φοινίκου καὶ Συρίας καὶ Κιλικίας. ἅμα δὲ καὶ πρῶτον τῶν παίδων Ἀλέξανδρον μὲν ἑσθῆτι Μιδικῆ, ἡδῶσαν καὶ κίτρα ἐν ὄρει ἐχούσῃ, Πτολεμαῖον δὲ κρητῆσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ ἡγενηματοφόρῳ κεκοσμημένον. αὐτὴ γὰρ ἡ σκῆπη τῆς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου βασιλέων, ἐκείνη δὲ, Μήδων καὶ Ἀρμενίων ἀσπασαμένων δὲ τῶν παίδων τὰς γυνεῖς, τὸ μὲν Ἀρμενίων φυλακῆν ἐπέειπαστο, τὸ δὲ Μακεδόνων. Κλεοπάτρα μὲν γὰρ καὶ τότε καὶ τὸ δῆλον χρόνον εἰς πλήθος ἔδειξαστο, σολῶν ἐπὶ ἑσθῆν ἰσοδὸς ἐλάμβανε, καὶ νέα ἰσοδὸς ἐρημαίτιζε. ταῦτα δὲ εἰς σύγκλητον ἐκφέρων Καίσαρ, καὶ πολλάκις ἐπὶ τῆς δῆμου κατηγήραον, παρῶσιν οὐκ ἐπὶ τῶν Ἀντωνίου. ἐπαύσατο δὲ καὶ Ἀντωνιος ἀντεγκαλῶν ἐκείνῳ. μέγιστα δὲ ἡ αὐτῶν ἐνεκάλει, πρῶτον μὲν, ὅτι Πομπηίου Σικελίας ἀφελόμενος, οὐκ ἐνευμε μέρος αὐτῶν τῆς νήσου. δεύτερον, ὅτι χηρῶν ναῦς παρ' αὐτῶν πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπέπερσε. τρίτον, ὅτι τὸ σωμαφρόντα Λέπιδον ἐκβόλων τὴν ἀρχῆς, καὶ ποιήσας ἀπμιον, αὐτὸς ἐχθρῶν καὶ χῶσαν, καὶ πρῶτον τῶν ἐκείνῳ πρῶτον ἐμνησάσας ὅτι πᾶσιν, ὅτι τοῖς αὐτῶν στρατιώταις ἀπασαν ὀλίγην δεῖν ἰταλίαν καὶ ἀκεκληροῦχηκε, μηδὲν λιπῶν τοῖς ἐκείνου. πρῶτον ταῦτα Καίσαρ ἀπελογεῖτο, Λέπιδον μὲν ὑβρίζοντα καὶ καταπαύσασαι τῆς ἀρχῆς· ἀ δὲ ἐρχετο πολεμήσας, νεμῆσασαι πρὸς Ἀντωνιον, ὅταν κακείνος Ἀρμενίας πρῶτον αὐτόν. τοῖς δὲ στρατιώταις ἰταλίας μὴ μετεῖναι, Μήδειαν γὰρ ἔχῃ καὶ Παρθῶν αὐτοῖς, ἀπ πρῶτον ἐκτέσαστο Ρωμαίους καλῶς ἀγωνισάμενοι μετὰ τῶν ἀποκράτορος· ταῦτα ἐν Ἀρμενίας Διὰ τῶν Ἀντωνίου ἤκρουσε καὶ Καμύδιον δῆλος ἐκέλευσεν, ἐκκαίδεκα τέλη λαβόντα, καταβαίνειν ὅτι ἰταλίας ἔσται. αὐτὸς δὲ Κλεοπάτραν ἀναλαβὼν εἰς Ἐφέσον ἦκε. καὶ τὸ ναυτικὸν ἐκεῖ σιωπῆ πρῶτον ἔσται, οὐκ ἀκρίσια σιωπῆ ὀλιχίσι νῆες, ἂν Κλεοπάτρα παρῆγε Διὰ τῆς ἀκρίσιας, καὶ ἔσται διζμύεια, καὶ ἔσται τῶν στρατῶν πρῶτον πρῶτον πρὸς τὸν πόλεμον. Ἀντωνιος δὲ πεισθεὶς ὑπὸ Δομιτίου καὶ ἵνων δῆλων, ἐκέλευσε Κλεοπάτραν πλεῖν ἐπὶ Αἰγύπτου, καὶ καὶ καραδοκεῖν τὸ πῆ-

λεμον· ἢ δὲ φοβουμένη τῶν δι' Οκταβίας πάλιν αὐτῶν ἀγλύσεις, ἐπέισε πολλοῖς Καμύδιον χηρῶσιν Ἀντωνίου Διὰ λέξασαι πρὸς αὐτῆς, ὡς οὔτε δῆλον ἀπελαύεσθαι τῶν πολέμου γυναικῶν συμβολῶν τῆς διζμύειας διδύσαν,

οὔτε συμφέρον ἀθυμότεροι ποιεῖν τῆς Αἰγυπτίου, μέγα μέρος τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ὄντας. διῆως ὅμηδὲ ὄρεσιν οὐ υἱος τῆς συστρατευόντων βασιλέων ἀπολείποιο τῶν Φοινικῶν Κλεοπάτρα, πολὺ μὲν χρόνον δὲ αὐτῆς κυβερνάσα βασιλείαν ἑσώπιον, πολὺ δὲ ἐκείνη σιωποῦσαν, καὶ μακρὰν ἔχουσα ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον. Ταῦτα (ἔδει γὰρ εἰς Καίσαρα πρῶτα εἰσελθεῖν) εἰκότα· καὶ σιωποῦσαν τῆς δυνάμεων, πλῆθυσαντες εἰς Σάμον, ἐν ἑσώπιον ἦσαν. ὡς γὰρ δὲ βασιλεὺς καὶ δυνάστης καὶ τετράρχης, ἐδυσχερῆσεν καὶ πόλιν ἑσώπιον τῆς μετὰ τὴν Συρίας καὶ Μακάρον καὶ Ἀρμενίας καὶ Λαυραίων, ἀφ᾽ ἑσώπιον πέμπειν καὶ χρομίζον. τὰς εἰς τὴν πόλιν ἑσώπιον, οὕτω πᾶσι τοῖς εἰς τὴν Διόνυσον τεχνίταις ἐπιμαγχεῖς ἢ εἰς Σάμον ἀποδιδόντες· καὶ τῆς ἐκείνων ἑσώπιον ἀπόσης οἰκουμένης εἰς ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον καὶ εἰς ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον, μία ἡσώπιον ἡμέρας πολλὰς κατεπιλείπει καὶ κατελείπειτο, πληροῦσιν ἑσώπιον καὶ χρομίζον ἀφ᾽ ἑσώπιον. σιωποῦσαν ὅτι πόλιν πᾶσα, βουῶν πέμπουσα, καὶ βασιλεὺς διημιλλᾶντο τῆς ἑσώπιον καὶ διημιλλᾶντο τῆς ἑσώπιον. ὡς τε καὶ λόγος διημιλλᾶν, ἡσώπιον ἑσώπιον, κατελείπειν ἐν τοῖς ἑσώπιον νικίοις, οἱ τῆς πόλεως τῆς ἑσώπιον οὕτω πολυτελεῖς ἐοράζοντες. ἡσώπιον δὲ ἀπὸ τούτων, τοῖς μὲν εἰς τὴν Διόνυσον τεχνίταις Πειλοῦ ἐδωκεν οἰκηθῆναι· αὐτὸς δὲ πλῆθος εἰς Ἀθῆνας, πάλιν ἐν παιδείᾳ ἢ καὶ ἑσώπιον. ἑσώπιον τεχνίταις Κλεοπάτρα τῆς Ὀκταβίας ἐν τῇ πόλει ἡσώπιον, (ἡσώπιον γὰρ ἑσώπιον Ἀθῆναιων ἢ Ὀκταβία μέλισσα) πολλὰς αἰελάμβανε φιλοτιμίας τῆς δῆμον. οἱ δὲ, ἡσώπιον αὐτῶν ἡσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον ἐπεμψαν ὅτι τῆς οἰκίας τῆς ἡσώπιον καὶ χρομίζοντες, ὡς εἰς ἡσώπιον Ἀντωνίου, ὡς δὲ πολίτης Ἀθῆναιων. καὶ δὲ κατὰ τῆς αὐτῆς, λόγος ἑσώπιον τῆς πόλεως διεξῆλθεν· εἰς τὴν ἑσώπιον ἐπεμψε τῆς Ὀκταβίας ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλοῦσάς. ἀπελθεῖν δὲ φασιν αὐτῶν, ἡσώπιον τεχνίταις πρῶτα Ἀντωνίου μὲν αὐτῆς ἔχουσαν, ἡσώπιον τῆς ἑσώπιον τῆς Ὀκταβίας, (ἐκείνη γὰρ ἡσώπιον πατεῖ) κλαίουσιν ὅτι διημιλλᾶσαν, εἰ δὲ εἰς μία τῆς αἰσίων τῆς πόλεως καὶ αὐτῆς γερνέειν. ἑσώπιον ὅτι ἑσώπιον ὅτι ἐκείνη δὲ Ἀντωνίου, καὶ μέλλον οἱ Κλεοπάτραν ἑσώπιον, οὔτε καὶ λείπει τῆς Ὀκταβίας οὔτε ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον. Καίσαρ δὲ τῆς πόλεως καὶ τῆς μέγιστος τῆς ἑσώπιον ἀκούσας, ἐσορῶσάς, μὴ τῆς ἑσώπιον ἐκείνη ἀφ᾽ ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον. καὶ γὰρ ἐσώπιον πολλὰ, καὶ τοῖς αἰσίων ἐλύπου αἰ τῆς ἑσώπιον εἰς ἑσώπιον. ἀφ᾽ ἑσώπιον γὰρ οἱ μὲν αἰσίων τῆς τέταρτα τῆς ἑσώπιον, οἱ δὲ ἐσώπιον τῆς κτημάτων αὐτῆς τῆς ὄγδδας ἀποφέρων, κατεβόων αὐτῶν, καὶ ἑσώπιον κατεῖχον ἐκ τούτων ἀπασαν τῆς ἑσώπιον. ὅτι ἐν τοῖς μέγιστος ἀφ᾽ ἑσώπιον Ἀντωνίου τῆς μετὰ τὴν πόλεως ἡσώπιον. καὶ γὰρ ἑσώπιον ἀφ᾽ ἑσώπιον ἑσώπιον ἐδωκε Καίσαρ, καὶ τῆς ἑσώπιον τῆς ἀφ᾽ ἑσώπιον ἐξέλυσε. ἑσώπιον γὰρ ἡσώπιον, ἑσώπιον τῆς καὶ δόντες ἡσώπιον. Τίτος δὲ καὶ Πλάτων Ἀντωνίου φίλοι τῆς ἑσώπιον, ἑσώπιον Κλεοπάτρας ἀφ᾽ ἑσώπιον, (πλεῖστα γὰρ ἡσώπιον ἡσώπιον αὐτῆς εἰς τῆς συστρατείας) ἀφ᾽ ἑσώπιον ἑσώπιον τῆς Καίσαρα, καὶ εἰς τῆς Ἀντωνίου ἑσώπιον ἐγίνοντο μίσηται τῆς γερνέειν ἀφ᾽ ἑσώπιον. ἀπέκριντο δὲ αὐτῶν τῆς ἑσώπιον παρῆνοις καὶ Καίσαρος αἰσίων, ὅτι ἐδωκεν. εἰ δὲ βούλοιο λαμβάνειν, ἐλθεῖν αὐτὸν ἐκείθεν. ἐλαβὼν οὖν ἐλθεῖν καὶ ἑσώπιον μὲν αὐτὸς ἑσώπιον τῆς γερνέειν διήλθε, καὶ παρῆνοις τῆς ἑσώπιον

A neque ex usu eius esse ut frangerentur ea re Aegyptiorum animi, qui virium navalium magnam partem efficerent: neque verò alioqui videro cui sociorum regum prudentia concederet Cleopatra, quæ tantum regnum tam diu gubernauerat sola, atque ex diutino ipsius usu magnas res didicerat tractare. Hæc (nempe in fatiis erat ut reciderent cuncta ad Cæsarem) obtinuerunt; ac coactis copijs nauigauerunt Samum, vbi genio indulgere. Ut enim regibus, dynastis, tetrarchis, gentibus, & ciuitatibus inter Syriam, Mæotin, Armeniam, & Lauria positis, indictum omnibus fuit ut mitterent deportarentque apparatus bellicum: ita erat iniunctum cunctis qui ludicram artem faciebant, Samum occurrere. Ac quum vniuersus pene circumcirca lamentis & gemitibus orbis creparet, vna per multos dies insula tibijs & cantu personabat, vbi referta erant theatra certantibus choris. Iam ad sacrificium singulæ ciuitates boues mittebant, & certabant inuicem conuiujs & muneribus reges: ut sermonibus iactaretur, qui erunt in triumpho victores, quum bellitanti sumptibus celebrent apparatus? His peractis sedes scenicis Priene donauit. Hinc nauigauit Athenas: vbi de integro effudit se in ludos & spectacula. Emulatione autem Cleopatra, Octauix honorum, quos ibi acceperat, (nam Octauiam Athenienses imprimis habebant charam) prosequuta est multis congiarijs populum. Illi inuicem decretis huic honoribus legatos domum ad plebiscitum ei deferendū miserunt, inter quos Antonius fuit, utpote ciuis Atheniensis. Et verò oratione apud eam habuit nomine ciuitatis. Iam Romam misit certos Octauiam qui domo sua pellerent. Exisse memorant eam trahentem secum omnes Antonij liberos præter natu maximum ex Fulvia genitorum. ille enim agebat apud parentem. Plorabat illa & lamentabatur, quòd vna ex belli causis ipsa quoque videretur. Populum verò Romanum miserebat non ita illius, ut Antonij, atque impensius eos qui Cleopatram viderant, neque forma Octauix neque ætatis flore præcellentem. At Cæsar celeritate & mole Antonij apparatus nuntiata, trepidauit, ne bellare illa ætate cogeretur. Etenim multa deficiebant eum, & homines pungebant pecuniæ exactiones. Compulsi enim alij quartam partem fructuum, libertini ipsarum possessionum octauam partem pendere, detrectabant ei. Vnde tumultus totâ occupauit Italiam. Quare numerant in maximis Antonij peccatis belli procrastinationem. Quippe instruendi se Cæsari spatium dedit & tumultum sedandi hominū. Siquidem exacerbabantur dum exprimerentur nummi, expressis & illatis conuiescebant. Titius autem & Plancus, Antonij ex consularibus amici, à Cleopatra suggillati quòd plurimum fuissent aduersati ne bello interesset, perfugerunt ad Cæsarem, & testamentum Antonij detexere, contentorum conscij. Tabulæ depositæ apud virgines Vestales erant, quas poscenti Cæsari denegauerunt illæ tradere: si accipere vellet, ipse veniret, mandauerunt. Illuc ergo profectus accepit tabulas. Ac primum ipse seorsum scripta euoluit, ac loca quædam annotauit reprehensionis patentia.

Aduocato inde senatu, recitauit ea, plerisque id moleste ferentibus. indignum enim videbatur & graue, rationem vt quis redderet viuus postremorum suorum iudicioru. Exagitauit in tabulis illud præcipue quod de funere suo statuerat. Prescripserat enim vt corpus suum, etiam si in vrbe decessisset, per forum elatum Alexandriam mitteretur ad Cleopatram. Caluissius, Cæsaris necessarius, hæc quoq; commissa in Cleopatra gratiam exprobrauit Antonio crimina, donasse eum illi bibliothecas quæ Pergami erant, in quibus ducenta millia erant simplicium voluminum. in conuiuio multis aspicientibus surrexisse atq; illius pedes ex certa sponcione & compacto calasse: Ephesios passum coram se dominam Cleopatram salutare: frequenter responsa dantem tetrarchis & regibus pro tribunali tabellas amatorias accepisse ab ea & lectitasse onychinas & crystallinas. Quum Furnius aliquando, magnæ vir autoritatis atque inter Romanos eloquentissimus, causam quandam ageret, Cleopatram fuisse lectica per forum delatam: Antonium vero, vt eam vidit, exilisse & iudicium reliquisse, dependentemque ex lectica illam deduxisse. Cæterum pleraque horum existimauerunt Caluissium ementitum. At amici Antonii Romæ supplices prensabant populū. Vnum etiam de suo numero miserunt Geminium, rogatum Antoniu, cauere ne abrogaretur sibi imperiu & hostis populi Romani declararetur. Geminus, vt appulit in Græciâ, Cleopatra vt pro Octauia agens suspectus fuit. Quum autem cauillis super cœnam lacesseretur assidue, ac loco mensæ despecto suggillaretur, tolerauit ea, opportunitatem conueniendi expectans Antonii. Iussus quamobrem venisset inter cœnandū expromere, cætera ait sobrii quærare fermocinationem: vnum vero se & sobrium scire & temulentum, omnia recta fore si abcessisset in Ægyptum Cleopatra. Excandescente ad id Antonio, Cleopatra, Bene, inquit, fecisti Gemini, quod sine tormentis veritatem aperueris. At Geminus breui post fugam capessens, Romam se recepit. Complures præterea alios illius amicos expulere Cleopatrae adulescentes, quod contumelias & procacitatem eorum non sustinerent. in quibus M. Syllanus fuit, & Dellius historicus. Hic insidias quoq; timuisse ait se à Cleopatra, idque Glaucum medicum sibi enuntiasse. Offendit Cleopatram, quod in cœna iactasset acidum ipsis infundi, Samentum vero bibere Romæ Falernum. Erat Samentus puer quem habebat in deliciis Cæsar. Vt satis paratus Cæsar fuit, decernitur bellum in Cleopatram, Antonio etiam abrogatur imperium, cuius mulieri arbitrium permisisset. Addidit Cæsar medicamentis Antonium potionatum ne in sua quidem esse potestate. Bellum cum Romanis gesturos Mardionem eunuchum, Pothinum, & tetricem Cleopatrae Iram, Charmiumque, à quibus maxima quæque in imperio Antonii administrarentur. Prodigia bellum hæc memorant antecessisse. Pisaurum, quam deduxerat Antonius conioniam ad mare Adriaticum, quum terra desedisset, haustum est. Ex marmoreis quæ erant Albæ Antonii statuis, vna sudore per multos dies manauit, nec multis detergentibus substitit sudor. Patris, quum ibi ageret, fanum Herculis cõflagrauit.

A ἔπειτα τὴν βουλὴν ἀφροσύνας ἀνεγίνωσκε, τῶν πλείων ἀπιδῶς ἐχόντων. ἄλλοτερον γὰρ ἐδόξεν εἶναι καὶ δεινόν, ὅτι τὴν ἑαυτῆς ζῶντα παρὶ ὧν ἐβουλήθη γινέσθαι μετὰ τὴν τελευτήν. ἐπεφύετο δὲ τῶν γεγραμμένων μάλιστα τὰ παρὰ τῆς Θεφῆς. ἐκέλευε γὰρ αὐτοῦ τὸ σῶμα, καὶ ἐν Ρώμῃ τελευτήσῃ, δι' ἀγροῦ πομπῆθεν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσπάλῃαι. Καλούσιος δὲ Καίσαρος ἐπιπέρος ἐπὶ καὶ ταῦτα τῶν εἰς Κλεοπάτραν ἐγκλημάτων Ἀντωνίου ὡς φερεῖ χαρίσασθαι μὲν αὐτῇ τὰς ἐκ Περγᾶμου βιβλιοθήκας, ἐν αἷς εἴκοσι μυριάδες βιβλίων ἀπλῶν ἦσαν. ἐν δὲ σιῶν δειπνῶ B πολλὰν παρόντων ἀναστάντα τελεῖν αὐτῆς τοὺς πόδας ἐκ Ἰνους ὀρειμοῦ καὶ σιῶν θήκης ἡμομάτης. Ἐφέσιος δὲ ἀναστράσασθαι παρόντος αὐτῆς κούριον τὴν Κλεοπάτραν ἀπαταμάριος. διηκάζοντα δὲ πολλάκις τετράρχαις καὶ βασιλεῶσιν ὅτι βήματος, δελτάεια τῶν ἐρωδικῶν ὀνύχια καὶ χρυσάλινα δειχάσασθαι παρ' αὐτῆς, καὶ ἀναγινώσκειν. Φουρνίου δὲ λέγοντος, ὅς ἂν ἀξιώματος μεγάλου καὶ δεινότητος εἴπειν Ρωμαίων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐν Φορείῳ διὰ τὴν ἀγροῦς χερμίζεσθαι, τὸν δὲ Ἀντωνίου, ὡς εἶδεν, ἀπατηθῆσαντα, τὴν μὲν δίκην ἀπολιπεῖν, ἐκ κρεμαννύμενον δὲ τῆς Φορείου παρὰ πέμπειν C ἐκείνῳ ἀλλὰ τούτων μὲν ἐδόκει τὰ πλείστα καταψύδασθαι Καλούσιος. οἱ δὲ φίλοι τῶν Ἀντωνίου παρὰ ἰόντες ἐν Ρώμῃ, τὸν δῆμον ἰκέτερον, ἕνα δὲ δὲ αὐτῶν ἐπεμψαν Γεμίνιον, δεῖμα μὲν τῶν Ἀντωνίου, μὴ παρὰ εἶδεν αὐτῶν ἀποψηφισθέντα τῆς ἀρχῆς, καὶ πολέμιον Ρωμαίων ἀναστράσθαι. Γεμίνιος δὲ πλῆστος εἰς τὴν Ἑλλάδα, Κλεοπάτρα μὲν ἂν ὑποπίτος, ὡς παρ' Ὀκταβίαν παρὰ τῶν, σκωπτόμενος δὲ παρὰ δεῖπνον αἰεὶ, καὶ κλισίας ἀπίμοις παρὰ πηλακισμῶν, ἰσχυροῦ, καὶ ἐν τῷ ἔξω ἀναμύων κελύσσει δὲ λέγειν ἐφ' οἷς ἦκει παρὰ τὸ δεῖπνον, τὴν μὲν ἄλλῃ ἐφη νήφοντος εἶναι δὲ λέξιν, ἐν δὲ καὶ νήφον ὅτι τὰ καὶ μεθῶν, ὅτι καλῶς ἔξει D πῶτα Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον ἀπαλλαγίσης. παρὰ τῆς τῶν Ἀντωνίου χαλεπήσαντος, ἢ Κλεοπάτρα, Καλῶς (ἔφη) πεποίηκας ὡς Γεμίνιε, τὴν ἀλήθειαν ἀνὰ βασιλείων ἐξομολογησάμενος. Γεμίνιος μὲν οὖν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀποστράς εἰς Ρώμην ἦρχετο. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων φίλων οἱ Κλεοπάτρας κλέακες ἐξέβαλον, τὰς παρὰ ἰνίας καὶ βωμολογίας οὐχ ὑπομύοντας. ὧν καὶ Μάρκος ἂν Σιλανός, καὶ Δέλλιος ὁ ἰσοεικός. ταῦτα δὲ καὶ δεῖσαι φησὶν ὅτι βουλήν ἐκ Κλεοπάτρας, Γλαύκου τῆς ἰατρῆς φερασάντος αὐτῆς. παρὰ ἐκεῖσε δὲ Κλεοπάτρα παρὰ δεῖπνον, εἰπὼν αὐτῆς μὲν ὅτι ἔβουλε εἰσελθεῖν, Σαρμέντον δὲ πίνειν ἐν Ρώμῃ Φαλαερινόν. ὁ δὲ Σαρμέντος ἂν τῶν Καίσαρος παρὰ ἰνίων παιδάριον, ἀδελφία Ρωμαῖοι καλοῦσιν. ἐπεὶ δὲ παρὰ σκῆλας Καίσαρ ἰσχυρῶς, ψηφίζεσθαι Κλεοπάτρα πολέμειν, ἀφελέσθαι δὲ τῆς ἀρχῆς Ἀντωνίου, ἢς ἐξέση γωακί. καὶ παρὰ εἶπε Καίσαρ ὡς Ἀντωνίου μὲν ὑπὸ φαρμάκων ἐστὶ ἑαυτῆς κρατοῖν, πολέμοισι δὲ αὐτοῖς, Μαρδίων ὁ θῆνοχος καὶ Ποθηνός, καὶ Εἰσῆς ἢ Κλεοπάτρας, χυρῶν τε, καὶ Χάρμιον, ὅφ' ὧν τὰ μέγιστα διοικεῖται τῆς ἡγεμονίας. σημεῖα δὲ F παρὰ τῆς πολέμου τὰδε γινέσθαι λέγεται. Γείσασθαι μὲν Ἀντωνίου πόλις κληροῦσια, φησὶ μὲν παρὰ τὸν Ἀδριανόν, χαρμάτων ὑπορράγῃτων κατεπόθη. τῶν δὲ παρὰ Ἀλβαν Ἀντωνίου λίθων ἀδριανῶν ἐνός ἰδρῶς ἀνεπίδυν ἡμέρας

πρὸς τὸν ἀπομακρόντων πινῶν ἐπαύμενος. ἐν δὲ Γάτραις διὰ τὸν ἰδρῶς αὐτοῦ, κερανοῖς ἐνεπρήθη ὁ Ἡρακλῆον. ΚΚΚΚ iiij

καὶ τῆς Ἀθηνῶν γιγαντομαχίας ὑπὸ πύλῳ ὁ Διόνυσος
 ἐκσιαιθεῖς εἰς τὸ θεῖον κατῴκησεν. παρῶν αἰετοῦ ὃ ἑαυ-
 τὸν Ἀντώνιος Ἡρακλεῖ κατὰ γῆρας, καὶ Διόνυσον καὶ τὸν τῆς Βίβλου
 ζῆλον, (ὡς παρ' εἴρηται) Διόνυσος νέος παρῶν αἰετοῦ ὁμοῦμος. ἡ
 δὲ αὐτὴ θύελλα καὶ τοῖς Εὐμήδοις καὶ Ἀτάλου κροσσῶσι
 ὄπιθεν γαμμήδοις Ἀντωνίου, Ἀθηνῶν ἐμπροσθεν, μόνους
 ἐκ πολλῶν αἰετοῦ. ἡ δὲ Κλεοπάτρας ναυαρχίς, ἐκαλῶ-
 το μὲν Ἀντωνιάς, σιμμίον δὲ παρ' αὐτὴν δεῖνόν ἐφάνη. χελι-
 δόνες γὰρ ὑπὸ τῷ πρυμναίῳ ἐνεόθησαν. ἕτεραί δὲ ἐπελ-
 θούσαι καὶ ταύτας ἐξήλασαν, καὶ τὰ νεώτεια διέφθειραν.
 σιμμιόντων δὲ παρῶν τὸν πόλεμον, Ἀντωνίῳ μὲν ἦσαν αἰμα-
 χμοὶ ἦτες οὐκ ἐλάττους πεντακισίων, ἐν αἷσι οὐκ ἴσους πολ-
 λαὶ καὶ δεκῆρεις, κεκοσμημέναι σφοδρῶς καὶ πόρνηρικῶς·
 στρατὸς δὲ μυριάδες δέκα, διχάλιοι δὲ ἰππεῖς ὅτι μυρίοις.
 βασιλεῖς δὲ ὑπὸ ἡγετοῖσι σιμμεμάχου, Βόκχος ὁ Λιβύων, καὶ
 Ταρκύνδης ὁ τῆς αἰῶ Κιλικίας, καὶ Καππαδοκίας μὲν,
 Ἀρχέλαος, Παφλαγονίας δὲ, Φιλαδέλφος, Κομμαγη-
 νῆς δὲ, Μιθριδάτης, Ἀδάμας δὲ, Θράκης. οὗτοι μὲν αὐτῷ
 παρήσαν. ἐκ δὲ Πόντου Πολέμων στρατὸν ἐπέμπε, καὶ Μαγ-
 χος δὲ Ἀραβίας, καὶ Ἡρώδης ὁ Ἰουδαῖος· ἐπὶ δὲ Ἀμύ-
 τας, ὁ Λυκαόνων καὶ Γαλατῶν βασιλεὺς. ἡ δὲ καὶ τῶν τῆς
 Μήδων βασιλείας ἀπεσταλμένη βοήθεια. Καί τρι δὲ νῆες ἦ-
 σαν παρῶν ἀλκὴν πεντήκοντα καὶ δεκάκισται, στρατὸς δὲ οὐ-
 κτὼ μυριάδες, ἰππεῖς δὲ τῶν ἀπὸ πλῆθους ὁ πλῆθος οἷς πο-
 λεμίοις ἦρχον δὲ Ἀντώνιος μὲν τῆς ἀπὸ Εὐφράτου καὶ Ἀρ-
 μηνίας, μέχρι παρῶν τὸν Ἰώνιον καὶ Ἰλλυριοῖς, Καί τρι δὲ
 ἀπὸ Ἰλλυριῶν τῆς ὅτι τὸν ἑσπέρειον ὠκεανὸν κρηκυύσης,
 καὶ τῆς ἀπὸ ὠκεανοῦ πάλιν ὅτι τὸ Τυρρηνικὸν καὶ Σικελικὸν
 πέλαγος. Λιβύης δὲ τῷ Ἰταλίῳ καὶ Γαλατῶν καὶ Ἰβη-
 ρίας μέχρι θηλαῶν Ἡρακλεῖων ἀντιπαρήκουσαι εἶχε Καί τρι
 τρι, τὰ δὲ ἀπὸ Κυρηνῆς μέχρις Αἰθιοπίας, Ἀντωνίος. οὐ-
 τῶ δὲ ἀρα παρῶν ἡγετοῖσι τῆς γυναικὸς ἡ, ὡς τε τῶν περὶ πολ-
 λὸν ἔλαφόν, ἐβόλετο τῶ ναυικῶν τὸ κρείττος εἶ, δεκά Κλεο-
 πάτρας καὶ ταύτας, πληρωμένων ἀπορία σιμμεμάχο-
 μῶν ὁρῶν ὑπὸ τῶν τετραρχῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὲ τὰ
 σης Ἑλλάδος ὀδοιπόρους, ὀνηλάτας, θεμιστάς, ἐφῆδους καὶ
 οὐδὲ οὕτω πληρωμένους τῶ ναῖς, ἀλλὰ τῶν πλείστας ἀ-
 ποδείξαι καὶ μορφοῦς πλεούσας. Καί τρι δὲ οὐ παρῶν ὕψος
 οὐδὲ ὄγκον ὅτι δεικτικῶς πεπηγῆγας ναυσὶν, ἀσφόροις δὲ
 καὶ ταχίαις καὶ πεπληρωμέναις ἀκριβῶς ἐξηρητύμους, ἐν
 Τυρραλίῳ καὶ Βρεντησίῳ σιμμεμάχων τὸν ναυικῶν, ἐπέμπε παρῶν
 Ἀντωνίον, ἀξίων μὴ ἀφαιεῖν τὸν χρόνον, ἀλλ' ἐρχομένη
 μὲν τῶν διωάμεων· αὐτὸς δὲ τῶ μὲν σὺν παρέξει ὄρμους
 ἀκαλύτως καὶ λιμῶνας, ὑποχωρήσειν δὲ τῶν περὶ τῆς
 Ἰταλίας, ἰππου δρόμον ἀπὸ θαλάσσης, μέχρις ἀσφα-
 λῶς ἀποδοῆ καὶ στρατοπεδύσεται. τούτοις ἀντικρῆμαζων
 Ἀντωνίος, αὐτὸν μὲν εἰς μονομαχίαν παρῶν κελῶν, καὶ παρῶν
 ὠν παρῶν τερος· εἰ δὲ φάσκει τὸτο, παρῶν φάραλλον ἡξίου
 τοῖς στρατομάσιν, ὡς πάλαι Καί τρι καὶ Γομπήσις, ἀγα-
 γωνισαομαι. φθάνει δὲ Καί τρι, Ἀντωνίου παρῶν ὁ Ἀκίον
 ὀρμωῶντος, ἐν ᾧ τόπω νῦν ἡ Νικόπολις ἵδρυται, ἀγαλα-
 βῶν τὸν Ἰώνιον, καὶ τῆς Ἡπείρου χωρίον, ὁ Τορυνήκελεῖται,
 καταχρῶν. θορυβημένων δὲ τῶν παρῶν τὸν Ἀντωνίον, (ὕστερὶ γὰρ ὅπερος αὐτοῖς) ἡ μὲν Κλεοπάτρα σκώπτουσα, Τί δει-
 νόν (ἐλεγε) εἰ Καί τρι ὅτι τῆ τορυνήκελεῖται; Ἀντωνίος δὲ, ἀμὰ ἡμέρα τῶν πολεμίων ὅτι πλεόντων, φοβηθεὶς μὴ
 τῶν ὅτι τῶν ἐρήμους ἔλωσι τῶν καίς, οἷς μὲν ἐρέτας ὀπλίστας ὅτι τῶν καταστρωμάτων παρῶν ταξεν ὄψεως ἕνεκα.

A Athenis Liber pater vi venti ex Gigantum pugna
 excussus atque in theatrum est delapsus. Refere-
 bat autem genus suum ad Herculem Antonius,
 & Liberum patrem, vt supra retulimus, amulaba-
 tur vita, & Bacchus minor dicebatur. Idem turbo
 Eumenis quoque & Attali colossos inscriptione
 Antonios Athenis irruens, solos ex multis prostra-
 uit. Nauis Cleopatræ regia Antonias appellata
 fuit. Ostentum in ea mirum accidit. Hirundines
 nidulatæ fuerant sub puppi. Aliæ vero inuolantes
 & has exegerunt & pullos perdiderunt. Post-
 quam ad bellum congressi sunt, habuit Antonius
 naues bellicas non minus quingentas, in quibus
 octo & decem ordinum frequentes erant superbe
 & ad triumphum exornatæ, peditum centum mil-
 lia, duodecim equitum. Reges ei parentes in auxi-
 liis erant Bocchus Africae, Tarcondemus superio-
 ris Ciliciae, Cappadociae Archelaus, Paphlagoniae
 Philadelphus, Commagenae Mithridates, Adallas
 Thraciae. Hi interfuerunt bello. Ex Ponto Pole-
 mon auxilia misit, Maachus item ex Arabia, &
 Herodes iudæus: adhæc Amyntas Lycaonum &
 Galatiæ rex. A Medorum etiam rege iubmissa au-
 xilia. Cæsari naues fuerunt bellicæ ccl, lxxx. mil-
 lia peditum, totidem equitum quot hostibus. Im-
 perabat Antonius ab Euphrate & Armenia vsque
 ad mare Ionium & Illyricum: Cæsar ab Illyrico
 toti tractui qui ad Oceanum occidentalem perti-
 net, ab Oceano rursus ad Thuscum & Siculum
 pelagus Africam, qua Italiae, Galliae, & Hispaniae
 ad columnas Herculis vsque obuertitur, Cæsar te-
 nebat: reliquum à Cyrenis Æthiopia tenus Anto-
 nius. Vsque adeo vero appendix erat hic fœminæ,
 vt quum peditatu longe præstaret, Cleopatræ gra-
 tia robur poneret omne in classe, idque quum vi-
 deret sociorum naualium inopia à præfectis na-
 uium corripere ex afflictissima Græcia viatores, aga-
 fones, mæffores, adolescentulos, ac ne ita quidem
 compleri naues, sed plerasque manere vacuas &
 male ad nauigandum instructas. Cæsar, non ad
 altitudinis vel molis ostentationem pompose æ-
 dificatis nauibus, sed agilibus, expeditis, & egregio
 completis instructus, Tarenti & Brundisii clas-
 sem habebat. Hic misit ad Antonium postulatam
 ne tempus tereret, sed admoueret copias, classi se
 stationes securas & portus præbiturum, terrestri-
 bus copiis de continente Italiæ concessurum equi-
 curriculum à mari, quoad tuto descendisset & ca-
 stra locasset. Antonius contra iactabundus prouo-
 cavit eum, vt solus secum, licet etate ipse foret gra-
 uior, congregaretur. Quod si declinaret, in cam-
 pis Pharfalicis poposcit, sicut pridem Cæsar &
 Pompeius, signa vt secum conferret. Præuertit au-
 tem Cæsar, dum apud Actium in statione est An-
 tonius, quo loco nunc est Nicopolis cõdita, trans-
 misso mari Ionio oppidum Epiri, quæ Toryne vo-
 catur, occupare. Tumultuantibus hic illis qui e-
 rant circa Antonium, (nam pedestres copiae eo-
 rum nondum aderant) irridens Cleopatra, Quid
 miri est, inquit, si in Toryne confidet Cæsar? An-
 tonius, inuehentibus prima luce hostibus, timens
 ne inanes propugnatoribus naues caperent, ad
 speciem instruxit in tabulatis remiges armatos,

remos erigi & suspendi ex utroque nauium late-
 re præcepit, atq; ita in faucibus portus ad Actium
 obuertas in hostem continuit quasi instructas re-
 migio & paratas ad configendum. Ita delusus Cæ-
 sar retro abiit. Aquam insuper magna solertia ope-
 ribus complexus interceptis hostibus, quum loca
 illa circa paucam & vitiosam haberent. Generose
 item egit contra Cleopatras sententiam cum Do-
 mitio. Quum enim febre iam correptus ille mi-
 nutum acatium conscendisset, atque ad Cæsarem
 transfisset, etsi grauitur tulit id Antonius, misit
 ei tamen omnia impedimenta cum amicis & ser-
 uis. Domitius vero, tanquam pœniteret eum quod
 perfidia sua & proditio non esset clam, ilico expi-
 rauit. Desciuerunt reges quoq; Amyntas & Deio-
 tarus ad Cæsarem. Quia vero classis Antonii nihil
 prospere gerebat, neque ad rem ullam mature oc-
 currebat, subactus est iterum terrestres copias re-
 spicere. Canidius quoque, qui præerat legionibus,
 sub ipsum discrimen mutata sententia, autor fuit
 ut Cleopatram remitteret, recedensque in Thra-
 ciam vel Macedoniam, decerneret terrestri Mar-
 te. Quippe Getarum rex Dicomus, magna manu
 ostendebat se ei subuenturum. Neq; vero esse in-
 fame si exercitato bello Siculo Cæsari mari cede-
 ret, sed absurdum si terrestrium certaminum An-
 tonius peritissimus, tot legionum non vteretur ro-
 bore & apparatu, sed distraheret & absumeret in
 classem vires. Verumenimvero extudit Cleopatra
 classe ut bellum decerneretur, circumspiciens iam
 tum fugam, componensque res suas, non vbi ad vi-
 ctoriam consuleret, sed vnde expediret fugam re-
 bus perditis quam facillime. Longa brachia erant
 castrorum ad stationem classis pertinentia, qua
 transire Antonius sine vlla solebat suspicione. Cæ-
 sar autem a seruo edoctus posse illum per brachia
 descendentem occupari, summisit subseffores. Illi
 tantulo modo maturius exurrexerunt, ut corripu-
 erint illum qui antecedebat Antonium, atque hic
 cursu xgre effugerit. Postquam decernere delibe-
 ratum est prælio nauali, reliquas naues extra sexa-
 ginta Ægyptias concremauerunt. Optimas qual-
 que & amplissimas à ttrirmi vsque ad decem ordi-
 num naues compleuit. eo imposuit viginti millia
 peditum & duo sagittariorum. Ibi quendam ordi-
 num ductorem pedestrium certaminum scientem,
 qui complura prælia sub Antonio decertaue-
 rat, corpusque cicatricibus habebat concisum, An-
 tonio præfenti ferunt eiulantem dixisse, Quid, im-
 perator, hisce diffusis vulneribus & gladiis spem
 tuâ profligatis in lignis reponis? Ægyptii & Phœ-
 nices in mari præliantur: nobis permitte terram,
 in qua assueuimus stantes occumbere vel vincere
 hostes. Ad ea nihil respondit, manu tantum & vul-
 tu quasi excitans eum ut bono animo esset, præ-
 teriit omni bona spe deposita. Nempe gubernato-
 res vela, quum ea vellent relinquere, impone-
 re in naues & portare secum cogit, addens faci-
 undum nequis hostium fuga euadat. At illo die
 & proximis tribus grandi vento fluctuans mare
 prælium interpellauit. Quinto die cælo sereno &
 tranquillo mari concurrere. Antonius cum Popli-
 cola in dextero cornu egit, in sinistro Cælius, me-
 diam aciem M. Octavius & M. Iulius obtinere.

A **Τ**ὸς δὲ τῶν νεῶν ἐγείρατο καὶ πτερώσας, ἐξαιτέρωθεν ἐπι-
 τὰς σόμετι παρὰ τὸ Ἀκτιὸν ἀντιπροσέθεν σιωδῶν, ὡς ἐπι-
 ρεῖς καὶ παρεσκευασμένας ἀμύνεσθαι. καὶ Καῖσαρ μὲν ἔτι
 καταπρατηγητὸς ἀπεχώρησεν. ἔδουξε δὲ καὶ τὸ ὕδωρ, διμη-
 χάνως ἐρύμασι ποῖν ἐμπεδισθῶν, ἀφελῆσαι τοῖς πολε-
 μίοις, τῶν ἐν κύκλῳ χειρῶν ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἔχοντων.
 διγνωμότως δὲ καὶ Δομίτιον παρεπέμψεν ὡς τὴν Κλεο-
 πάτρας γνώμην. ἐπεὶ γὰρ ἐκείνος ἦδη πυρέτων μικρὸν
 ἐμβασάχετον, πρὸς Καῖσαρα μετέειπε, βαρέως ἐσθλαὶν
 ὁ Ἀντώνιος, ὅμως πᾶσαι αὐτῷ τὴν ἀποσκιδνῶ, μετὰ τῶν
 B **Φ**ίλων καὶ τῶν πτεροπόντων, ἀπέπεμψε. καὶ Δομίτιος μὲν,
 ὡς ἔφ' ὅτι τὰ μὴ λαθεῖν τὴν ἀπίστην αὐτῆ καὶ παρεδοῖσθαι
 μεταβαλλόμενος, διθύς ἐτελεύτησεν. ἐγγόντο δὲ καὶ βασι-
 λέων ἀποστάσεις, Ἀμύντου καὶ Δημοτάρου, πρὸς Καῖσαρα.
 ὁ δὲ ναυτικὸν ἐπιπορτὴν διεπραξεν, καὶ πρὸς ἀπασαν ὑπε-
 εἶλον βοήθειαν, αὐτὸς ἰδιόκαζον τὰ περὶ πρὸς ἐξέχειν τὴν Ἀν-
 τώνιον. ἔρχε δὲ καὶ Καίδιον τὸν ἀρχηγὸν τῆς περὶ τοῦ μεταβο-
 λῆ γνώμης ὡς τὰ δεινὰ καὶ σιωδούλθε, Κλεοπάτραν
 μὲν ἀποπέμπειν ἀναχωρήσασθαι δὲ εἰς Θράκιον ἢ Μακε-
 δονίαν, περὶ ζουμαχίαν κρῖναι. καὶ γὰρ Δικέμης ὁ Γετῶν βασι-
 C **λ**δὲς ὑποζήτητο πολλὴν στρατὴν βοηθήσειν. οὐκ εἶδ' ὁ αἰσθὼν
 εἰ Καῖσαρ γεγυμνασμένῳ πρὸς τὸν Σικελικὸν πόλεμον ἐκ-
 ἤσθησεν τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δεινὸν εἰ τῶν περὶ τὸν ἀγῶνα
 ἐμπειρότατος ὢν Ἀντώνιος, οὐ χρεῖσται ῥώμην καὶ ὡδα-
 σκιδνῆ τοσούτων ὀπλιτῶν, εἰς ναὺς ἀφαιρέσειν καὶ καταμαλί-
 σκων τὴν δυνάμιν. οὐ μὲν ἀλλὰ ἐξένηκσε Κλεοπάτρα,
 ἀφ' ἧς νεῶν κριθῆναι τὸν πόλεμον. ἦδη πρὸς Φυλίου ὄρω-
 σα, καὶ ἰδενθῆναι τὰ καθ' ἑαυτὴν οὐχ ὅπου πρὸς τὸν νικῶν ἐσθαι
 χρεῖσμος, ἀλλὰ ὅθεν ἀπεισι ῥάστα, τῶν πρὸς τῶν ἀ-
 πολλυμῶν. ἡ δὲ μακρὰ σκέλη κατατεινόμενα πρὸς τὸν
 D **ναύσταμον** τῆς στρατοπέδου, δι' ὧν ὁ Ἀντώνιος εἰώθει πα-
 εἶναι, μηδὲν ὑφ' ὀρώμηνος. οἰκέτου δὲ Καῖσαρ φράσαι-
 τος ὡς διωτὸν εἶναι κατῴντα ἀφ' ἧς τῶν σκελῶν συλλαβεῖν
 αὐτὸν, ἐπέμψεν τοῖς ἐνεδρόμοις. οἱ δὲ ὡς τὸν τοσούτων ἦλ-
 θον, ὡς τε σιωαρπάσαι τὸν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῶν, πρὸς ἐξανα-
 σάντες αὐτὸς δὲ δρόμῳ μάλιστα ὑπεξέφυγεν. ὡς δὲ ναυμα-
 χεῖν ἐδέδοκτο, τὰς μὲν ἄλλας ἐπέστησεν ναῖς, πλείω ἐξή-
 κησα τῶν Αἰγυπτίων, τὰς δὲ ἀείστας καὶ μεγάσας ἀπὸ πρὸς
 E **εἰς** μέγρη δεκῆσας, ἐπλήρη, διμυροῖς ἐμπεδισθῶν ὀπλι-
 τῶν, καὶ δις χιλίοις τοξότας. εἶτα περὶ ζουμάχον ἄνδρα τῶν Κα-
 ξαρῶν λέγροισι, παμπόλλοις ἠγωνισμένοι ἀγῶνας Ἀντω-
 νία, καὶ κατατετεμυμῶν ὁ σῶμα, τὸ Ἀντωνίαν παρῶντος ἀ-
 νακλαύσασθαι, καὶ εἰπεῖν, ὦ ἀντιπρόσωπον, τί τῶν τραυματῶν
 τούτων ἢ τῶν εἰσοικαταγροῖς, ἐξυλοῖς πονηροῖς ἐχέσας ἐλ-
 πίδας; Αἰγυπτῖοι καὶ Φοίνικες ἐπὶ θαλάσῃ μαχέσασθαι, ἡμῶν
 ὁ γὰρ δὸς ἐφ' ἧς εἰώθαμεν ἐσῶτες ἀποδύσκειν, ἢ νικῶν τοῖς
 πολεμίοις. πρὸς ταῦτα μηδὲν ἀπεκρίναμενος, ἀλλὰ τῆ
 χεῖρ καὶ τὰ πρὸς ὅπου μόνῳ ὅς ἐγκελευσάμενος τὸν ἄνδρα
 παρῶν, παρῆλθεν, οὐ χρεῖστας ἔχων ἐλπίδας. ὡς γὰρ τὸς
 κυβερνήτας τὰ ἴστα βούλομενος ἀπολιπεῖν, ἰδιόκαζον
 F **ἐμπεδισθῶν** καὶ χρομίζεῖν λέγων ὅτι δεῖ μηδένα φερόμενον τῶν
 πολεμίων ἀφαιρέειν. ἐκείνου μὲν οὖν τὴν ἡμέραν καὶ
 τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν πρὸς τὸν νικῶν ἐπέλασεν ὁ πύλαρος
 ὡς ἐφεξῆς μετὰ τὴν πρὸς τὸν νικῶν ἐπέλασεν ὁ πύλαρος
 ὡς ἐφεξῆς μετὰ τὴν πρὸς τὸν νικῶν ἐπέλασεν ὁ πύλαρος

τὴν μάχην ἐπέχε, πέμψθη δὲ νημερίας καὶ γαλιώης ἀκλύστου ἡρωδῆος σιωδῶν. Ἀντώνιος μὲν, τὸ δεξιὸν κέ-
 ρος ἔχων καὶ Ποπλικὸς ἄσας. Κοίλιος δὲ, τὸ δινάνυμὸν ἐν μέσῳ δὲ Μάρκος Οκταβίος, καὶ Μάρκος Γρηθίος.

Καίσαρ δ' ἐπὶ τῷ Διώνου παύσας Ἀγρίππῳ, αὐτῷ δὲ δεξιὸν κατέλιπε. τῷ δὲ πεζῶν, τῷ μὲν Ἀντωνίου, Κλαύδιος τῷ δὲ Καίσαρος, Ταύρος δὲ τῷ θαλάσσης ὡρατάξαντες ἡούραζον. αὐτῷ δὲ τῷ ἠγεμόνων, Ἀντώνιος μὲν ἐπεφοίτα πρὸς ἀχρῶσε καπὴρ τὰς γραπῶτας ὡρατάξαντων, ὑποβείθους τῷ νεῶν, ὡς ὅτε ἐκ γῆς ἐδραίοις μάχεσθαι. τοῖς δὲ κυβερνήταις Διακελεύομενος, ὡς ὅτε ὀρμούσας ἀτρέματαις ναυσὶ δέχεσθαι τὰς ἐμβολὰς τῷ πολεμίων, τὴν ὡρὰ τὸ σῶμα διεσχεῖαν φυλάττοντας. Καίσαρι δὲ λέγεται μὲν ἐπὶ σκάπῃσι ἀπὸ τῆς σκίως κύκλω παρῶντι παρὸς τὰς ναῖς, ἀνδρῶντος ἐλαύνων ὅτι ἀπορῆσαι. πυθολύω δὲ τῷ ὡρῶμα, γινώσκοντας αὐτὸν, εἶπεν, Ἐμοὶ μὲν Εὐτυχὸς ὄνομα, τῷ δὲ ὄνομα, Νίκων. διὸ καὶ τοῖς ἐμβολαῖς τὸν τόπον χρῶμα ὕψην, ἔφησε χαλκῶ ὄνομα καὶ ἀνδρῶντος. ὅτι δὲ τὴν τὴν ἄλλῃ ὡρατάξαντες, ἐν πλοῖα παρὸς τὸ δεξιὸν χρῶμαίς, ἐθαύμασεν ἀτρέματαις ἐν τοῖς γενοῖς τοῖς πολεμίοις. ἢ γὰρ ὅτις ἴδω τῷ νεῶν ἐπὶ ἀγκύρας ὀρμούσων. καὶ τὸτο μέγρι πολλοῦ πεπεισμένος, αἰεὶχε τὰς ἑαυτῶ, παρὸς ὅτις τὰς τῷ ἐλαύνων ἀφελώσας. ἔκτι δὲ ἴδω ὡρα, καὶ πνέματος ἀερόματις πελαγίου, διασπαρῆταις οἱ Ἀντωνίου παρὸς τὴν Διακελεύω, καὶ τοῖς ὕψην καὶ μεγέθει τῷ οἰκείων νεῶν πεποιθότες, ὡς ἀπαρῶμαίς, τὸ Διώνου ἐκίνησαν. ἰδὼν δὲ Καίσαρ ἦδη, καὶ ὡρῶματις ἐκρούσατο τὰ δεξιῶ, βουλόμενος ἐπὶ μάλλον ἐκ τοῦ χάλπου καὶ τῷ γενῶν ἔξω τοῖς πολεμίοις ἐπιπαύσασθαι, καὶ παρὸς πλέων δὴ ἡρεσι σκάφῃσι τοῖς ἑαυτοῦ συμπλέεσθαι παρὸς τὰς ναῖς ὑπο ὄγκου καὶ πληρωμάτων ὀλιγότητος ζεγάς καὶ βεραδείας. ζεχολύω δὲ τῷ ἀγῶνος ἐν χερσὶν εἶ, ἐμβολαὶ μὲν ὅτι ἦσαν, ὅσοις ἀναρῆσαι νεῶν (τῷ μὲν Ἀντωνίου, Διαβάρος ῥύμιω ὅτι ἔχουσαν, ἢ μάστιγα ποίε τὰς τῷ ἐμβολῶν πληγὰς ἐνεργεῖς τῷ δὲ Καίσαρος ἑμῶν ἀντιπαρῶν συμφέρεσθαι παρὸς χαλκῶματις φερεῖ καὶ τρεχῆα φυλασσόμενων, ἀλλὰ μὴ δὲ κατὰ πλῆθος ἐμβολὰς διδόναι θαρροῦτων. ἀπεδραύοντο γὰρ τὰ ἐμβολὰ ῥαδίως ἢ παρὸς πῆσαι σκάφῃσι τετραγώνων ζύλων μεγάλων σιδήρω σκυρῆσμένων παρὸς ἄλληλα δεδεμένους) ἢ οὖν πεζομαχίαι παρὸς φερεῖς ὁ ἀγῶν. τὸ δὲ ἀληθῆς φερον εἶπεν, πειρῶμαχία. τρεῖς γὰρ ἅμα καὶ τεσσάρων παρὸς μίαν τῷ Ἀντωνίου σκυρῆσθησαν, γέρροις καὶ δόρασι καὶ κεντοῖς χρωμῶν καὶ πυρροβόλοις οἱ δὲ Ἀντωνίου καὶ καταπέλταις ἀπὸ ζυλίων πύργων ἔβαλλον. Ἀγρίππῳ δὲ ἴατερον κέρως εἰς κύκλωσιν ἐκτείνοντος, ἀντιπάγειν Ποπλικῶν ἀναγκαζόμενος, ἀπερῆθη γὰρ τῷ μέσων. θορυβουμένων δὲ τούτων καὶ συμπλέεσθαι μὲν τοῖς παρὸς τὸν Ἀρροῦτων, ἀκρίτου δὲ καὶ κεντοῖς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας σκυρῆσθησαν, ἀφῆδον αἱ Κλεοπάτρας ἐξήκοντα νῆες ἀφῆσαν ἀερόματις παρὸς ἀπὸ πλοῖω τὰ ἴσια, καὶ δὲ μέσου φάγουσαι τῷ μαχομένων, (ἦσαν γὰρ ὅτις τεταγμένα τῷ μεγάλων, καὶ διεκπίπτουσαι, τρεχῆα ἐποίησαν) οἱ δὲ ἐσπῆται ἡαυμάζοντες ἔθαντο, τὰ πνέματα χρωμῶν ὀραντες ἐπεχούσας παρὸς τὴν Πελοπόννησον. ἐντα δὲ Φαιερον αὐτὸν Ἀντώνιος ἐποίησεν, οὔτε ἀρῶντος, οὔτε ἀνδρῶς, οὔτε ὅλων ἰδίους λογιμοῖς διοικητόμενον. ἀλλ' (ὅσοις πῆσαι εἶπε, τῷ ψυχῶν ἢ ἐραντος ἐν ὅτις οἰκείω σῶματι ζῆν) ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς γυναικός, ὡς ὅτε συμπεφυκῶς καὶ συμμέσθαι φερόμενος. οὐ γὰρ ἔφη τὴν ἐκείνης ἰδὼν ναῶν ἀποπλέουσαν καὶ πνέων ἐκλατόμενος, καὶ παρὸς καὶ ἀπὸ δρας τοῖς ὡρα αὐτοῦ μαχομένοις καὶ θνήσκοντες, εἰς πεντήρη μετεβίβας

A Cæsar sinistro præfecit Agrippam, dexterum ipse retinuit. Copias Antonii terrestres Canidius, Cæsaris Taurus in littore instructas quietas tenuere. Antonius actuaria naui circumuectus & adhortatus est milites, monēs vt ob nauium pondus velut in solo stabiles pugnarent. Gubernatoribus imperauit vt, quasi in ancoris stantibus nauibus, nihil se mouentes incursum hostium exciperent, declinantque iniquitatem loci in faucibus portus. Cæsari memorāt, tenebris adhuc quum egressus tabernaculo esset, in orbem circumeunti ad lustrandā classem, hominem quendam qui agebat asinum, B occurrisse: nomē quærenti, quum eum cognosceret, respondisse hominem, Fortunato mihi nomē est, asino victori. Vnde locū illum rostris nauium post exornans, asini & hominis illius statuam ex ære posuit. Contemplatus reliquam aciem & nauigio ad dextrum cornu vectus, quiescentes in angustiis miratus est hostes. Siquidem stantium in ancoris erat nauium species, idque diu credens sustinuit suas, quæ octo stadiis ab hostibus aberant. Iam hora erat sexta, quum vento ex alto increbescente cunctationem moleste ferentes Antonii milites, nauiumque suarum freti fastigio & amplitudine, sicut inexpugnabili, sinistrum cornu mouerunt. Id Cæsar contemplatus, exultauit, naueque in dextro cornu inhibuit, quo magis ac magis ex sinu & angustiis eliceret hostem, & circumuectus nauigiis suis expeditis dimicaret cum nauibus ob molem & sociorum naualium paucitatem ignauis & segnibus. Vbi ad manus ventum est, haud datæ impressiones fuerunt neque irruptiones nauium, quòd naues Antonii non valerent ob pondus concitari, vnde redduntur potissimum impressionum ictus validi: Cæsaris vero naues nõ tantum ne infestæ fronte cum rostris committerentur firmis & asperis vitarent, sed ne incursum quidem facere auderent in latus. quando comminuebantur facile rostra eorum, qua in naues impingebant tignis ingentibus quadratis, quæ colligata inter se ferro erant, compactas. Erat igitur affimile pedestri prælio certamen, aut, vt verius dicam, murorum oppugnationi. Simul enim tres aut quatuor vnā Antonii cingebant, trugulisque & lanceis & contis & telis ignitis pugnant. Antoniani ingerebant etiam catapultis ex turribus ligneis tela. Porrigente ad circumdādos hostes alterum cornu Agrippa, expandere contra Poplicola suos coactus, à mediâ acie sua est diuulsus. Tumultuante hac, ac cum Arruntio dimicante, nondum autem decreto sed communi adhuc Marte, repente sexaginta Cleopatraz naues conspectæ vela ad discessum in altum dare, ac per medios fugam arripere pugnantes. nam magnis nauibus locati à tergo fuerant, perumpentesque tumultum cierunt. Hostes obstupefacti petentes viderunt secundo vento Peloponnesum. Hic vero patefecit se Antonius nec ducis nec viri nec omnino suo duci consilio, sed, quod ludens quispiam dixit, amanti animam in alieno viuere corpore, raptus à foemina est, vt si cõglutinatus ei foret vnæque moueretur cum ea. nam simulatq; nauē contēplatus est illius vela facientē, omnium oblitus, proditis & desertis illis qui pro ipso certabant atque animam profundebant, conscendit quinq; remē,

Alexandro Syro & Scellio solis comitibus, sequu-
 tusq; est perditam iam & perditurā in super ipsum.
 Illa percipiens eū venire, signū sustulit ex nauī. Ita
 ad eam Antonius delatus & acceptus nauī, neque
 aspexit illam neque aspectus est ab illa. Solitarius
 transit in prorā, atq; ibi tacitus cogitabundusq;
 confedit, ambabus manibus caput tenens. Interea
 Liburnicæ Cæsaris que insequabantur eū, in con-
 spectu fuere. Antonius iusso infestā circummagi na-
 uem, cæteras repulit: Eurycles vero Lacon ferox
 institit, lanceam ex tabulatis nauis minitabundus
 vibrans. Consistente in prora Antonio, & quere-
 te quifnam est hic, Antonium qui cōsecatur? Ego,
 inquit, Eurycles Lacharis filius, Cæsaris fortuna
 patris mei persequens necem. Fuerat Lachares ob
 latrocinii crimē ab Antonio secuti percussus. Ne-
 que tamen irruptionem dedit in nauem Antonii
 Eurycles: sed alteram prætoriam (duæ enim erant)
 rostro percussam contorsit, atque impactam obli-
 quam cepit, simulque ex aliis vnam, qua exquisita
 supellex portabatur. Ut hic abcessit, Antonius ca-
 dem componens se figura, silentium egit. Post-
 quam tres dies transegit in prora solus, seu ira per-
 cuitus seu erubescens illam, appulit ad Tænarum.
 Ibi scemine familiares adduxerunt eos primum ad
 mutua colloquia, deinde ad conuiuia vna incun-
 da & ad concubitum perpulere. Iam naues onera-
 riæ quoque non pauce & amici aliquot ex fuga ad
 eum confluxerunt, profligatam nuntiantes clas-
 sem, sed terrestres copias arbitrari se constare. Ita
 Antonius nuntios ad Canidium misit, imperans
 vt prope per Macedoniam reciperet se cum ex-
 exercitu in Asiam. A Tænaro in Africam transmissu-
 rus, nauem vnam onerariam magna pecuniæ vi,
 magni pretii etiam aureo & argenteo instrumen-
 to regio onustam selegit donauitque amicis, iu-
 bens vt ea partirentur inter se & salutis sue prospice-
 rent. Abnuentes flentesque sane quam placide
 & humaniter consolatus, precatusque vt recipe-
 rent se, dimisit, scriptis ad Theophilum procura-
 torem suum Corinthi literis vt securitatem expe-
 diret illis, absconderetque eos, quoad placare Cæ-
 sare m quiuissent. Hic fuit Theophilus Hipparchi
 pater, eius cuius fuit autoritas apud Antonium
 maxima, & primus ad Cæsarem ex libertis eius
 defecit, ac domicilium suum post contulit Corin-
 thum. Hoc in statu res erant Antonii. Ad Asium
 quum classis Antonii diu fuisset Cæsari oblecta-
 ta, atque grauissime ab insurgentibus in prorā
 infestata fluctibus, tandem hora decima succu-
 buit, neque plus quinque millia cecidere. Naues
 captæ trecentæ, vt ipse in commentariis tradidit
 Cæsar. Haud multi senserant Antonii fugam: at-
 que audientibus res primo visa incredibilis, no-
 uemdecim legionibus peditum integrorū adhuc
 & duodecim millibus equitū relictis capere eum
 fugam, quasi non subinde ambigua vsus fortuna,
 neque sexcentorum certaminum & bellorum fu-
 isset vicibus versatus. Milites eius in desiderio
 quoq; & expectatione erat mox alicunde appari-
 turum. Tantam autem præstiterunt ei fidē & vir-
 tutē, vt & fuga eius patefacta coheserint diebus se-
 pte, missosq; ad se à Cæsare legatos repudiauerint.

A Αλέξανδρου τῆ Σύρου καὶ Σελλίου μόνων αὐτῶ σιμει-
 βαύτων, ἐδίωκε τὴν ἀπολωλεκίαν ἥδη καὶ πωροσπολυδ-
 σαν αὐτόν. ἐκείνη δὲ γνωρισασα σημεῖον ἀπὸ τῆς νεῶς, ἀ-
 νέχε· καὶ πωροσπολυδὲς οὕτω καὶ ἀναληφθεῖς, ἐκείνῳ μὲν
 οὔτε εἶδεν, οὔτε ὠφθη· παρέλθων δὲ μόνος εἰς πωρόσσαν, ἐφ'
 αὐτὸν ἐκάλειτο σιωπῇ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἐχόμενος
 τῆς κεφαλῆς. ἐν τούτῳ δὲ λιβυρινίδες ὠφθησαν διώκου-
 σαί τῶν Καίσαρος· ὁ δὲ ἀπὸ πωροσσαν ἔπιπρέφειν τὴν
 ναὺν κελύσας, τὰς μὲν ἄλλας ἀπέσειλεν· Εὐρυκλῆς δὲ ὁ
 Λάκων ἐπέκειτο σβαρῶς, λόγχῃ ἑνὴν κραδαίνων ἀπὸ
 B τοῦ καταγράματος, ὡς ἀφῆσεν εἰς αὐτόν. ἔπιπραντος δὲ
 τῆ πωρόσσαν τῶν Ἀντωνίου, καὶ, τίς οὗτος (εἰπόντος) ὁ διώκων,
 Ἀντωνίου; Ἐγὼ (εἶπεν) Εὐρυκλῆς ὁ Λαχάρου, τῆ Καί-
 σαρος τύχη τὸν τῶ πατρὸς ἐκδικῶν θάνατον. ὁ δὲ Λαχά-
 ρης ὑπὸ Ἀντωνίου ληστείας ἀγία πειπεσῶν ἐπελεχίθη.
 πλὴν οὐκ ἐπέβαλεν ὁ Εὐρυκλῆς εἰς τὴν Ἀντωνίου ναὺν,
 ἀλλὰ τὴν ἐτέραν τῆς ναυαρχίδων (δύο γὰρ ἦσαν) ταῖ
 χαλκώματι πατάξας πειπεσῶν, καὶ αὐτῷ τε πλα-
 γιᾷ πειπεσῶσαν εἶλε, καὶ τῆς ἄλλων μίαν, ἐν ἣ πολυ-
 τελέσ σκλάβαι τῆς πειπείαι ἦσαν. ἀπαλλαγῆτος δὲ
 C πύτου, πάλιν ὁ Ἀντωνίου εἰς τὸ αὐτὸ γῆμα κατέεισε αὐτόν,
 ἡσυχίαν ἤγε· καὶ τρεῖς ἡμέρας καθ' ἑαυτὸν ἐν πωρόσσαν δια-
 τηθεῖς, εἶθ' ὑπὸ ὀργῆς, εἶτε ἀδούμῳ ἐκείνῳ, Ταμνά-
 ρα πωροσσαν. ἐν ταῦτα δὲ αὐτοῖς αἱ σιμῆται γνωσῆκες
 πωροσσαν μὲν εἰς λόγους ἀλλήλοις σιμῆσαν, εἶτα σιμει-
 πνεῖν καὶ συγκαθῆδεν ἐπεισαν. ἥδη δὲ καὶ τῆς ἐργύλων
 πλοίων οὐκ ὀλίγα καὶ τῆς φίλων ἑνὸς ἐκ τῆς Ἑσπῆς ἠ-
 δροῖζοντο πωροσσαν αὐτοῖς, ἀγέλλοντες ἀπολωλέαι τὸ ναυ-
 πικόν, οἶσαται δὲ τὸ πεζὸν σιμῆσαν. Ἀντωνίου δὲ πωροσσαν μὲν
 D Καίδιον ἀγέλους ἐπέμψεν, ἀναχωρεῖν ἀπὸ Μακεδονίας
 εἰς Ἀσίαν ταῖς στρατῶν κατὰ τάχος κελύσων, αὐτὸς δὲ μέλ-
 λων ἀπὸ Ταμνάρου πωροσσαν τὴν Λιθύου διαίρειν, ὀλίγα δὲ
 μίαν πολὺ μὲν νόμισμα, πολλοὺ δὲ ἀξίας ἐν τῇ στρατῶν καὶ
 χρυσῶν κατασκάσ τῆς βασιλικῶν κερμίζουσαι δὲ ἐξέλομε-
 νος, τοῖς φίλοις ἐπέδωκε, κρητὴν νείμασται καὶ σῶζειν αὐτοῖς
 κελύσας. τῆρουμῶν δὲ καὶ κλαίοντας, ἀμῶν πῶν καὶ
 φιλοφροῦν τῶν ἀμῶν καὶ δεηθεῖς, ἀπέσειλε χρά-
 τας πωροσσαν Θεόφιλον τὸν ἐν Κορίνθῳ διοικητὴν, ὅπως ἀ-
 σφάλειαν ἐκποιήσει, καὶ ἀποκρύψῃ τῶν ἀνδρῶν, ἀρχεῖς ἀπὸ
 ἰλάσασται Καίσαρα διωθῶσιν. οὗτος ἦν Θεόφιλος Ἰπ-
 E παρχου πατήρ τῶ πλῆστον τῶν Ἀντωνίου διωθῶντος, πωροσσαν
 πύ δὲ πωροσσαν Καίσαρα τῆς ἀπελευθέρων μεταβαλομῶν,
 καὶ κατακίσηστος ὑπερῶν ἐν Κορίνθῳ. ταῦτα μὲν οὖν ταῖς
 τὸν Ἀντωνίου. ἐν Ἀσίᾳ δὲ πολὺ ὁ φόλος ἀπὸ τῶν Καίσαρι
 χροῖον, καὶ μέγιστον βλαβεῖς ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ὑψηλοῦ
 κατὰ πωροσσαν ἰσαμῶν, μολίς ὄρεσε δεκάτης ἀπέπειπε. καὶ
 νεκροὶ μὲν οὐ πλείους ἐχόντο πεντακισχιλίων, ἐάλωσαν δὲ
 πειλαχίσιαν ἡνῆς, ὡς αὐτὸς ἀνέγραψε Καίσαρ. ἦσαντο δὲ
 οἱ πολλοὶ πεφθῶτος Ἀντωνίου, καὶ τοῖς πωροσσαν το-
 πωροσσαν ἀπίστος ἦν ὁ φόλος, εἰ δέκα καὶ ἐνῆα τάγματα πε-
 F ζῶν ἀπῆσαν, καὶ διςχιλίους ἐπὶ μυρίους ἰππεῖς ἀπολιπῶν
 οἶχεται, κατὰ τῶν οὐ πολλάκις ἐπ' ἀμφοτέρω τῆ τύχη κα-

χρημῶν, ὅσα δὲ μυρίων ἀγῶνων καὶ πολέμων μεταβολῶν ἐχέγυμνασῶν. οἱ δὲ στρατῶν καὶ πόρον ἑνὴν καὶ
 πωροσσαν εἶχον, ὡς αὐτῶν ποδῶν ἔπιφασσῶν καὶ ποσαύτῳ ἐπεδείξαντο πίσιν καὶ δρετιῶν, ὡς τε καὶ
 τῆς φυγῆς αὐτῶν φαιεσῶν γυρομῶν, ἡμέρας ἐπὶ συμμῆται, πειλορῶντες ἔπιπρεσῶν αὐτοῖς Καίσαρα.

τέλος δὲ τῷ στρατηγῷ Κανιδίῳ, νύκτωρ ἀποδράσας, κα-
 ταλιπόντος τὸ στρατόπεδον, ἤμοιοι πτόμων ἔρημοι, καὶ πρὸς
 δόξαντες ὑπὸ τῷ δρόμῳ, τὰ κρατούσι πρὸς ἐξέρχονται.
 ἐκ τούτου Καίσαρ μὲν ἐπὶ Ἀθηνῶν ἐπέβησε, καὶ ἀφ' ἑλ-
 λῆσι τοῖς ἔλλησι, τὸν πρὸς ἑαυτὸν ἐκ τῷ πολέμου διένειμε
 τῆς πόλεως, πρὸς ἑαυτὸν ἀθλίως, καὶ πρὸς ἐκκεκρυμμένους
 χρημάτων, ἀνδραπόδων, ὑποζυγίων. ὁ γὰρ πρὸς ἑαυτὸν
 ἤμω Νίκαρχος διηγείτο τοῖς πολίταις ἀπὸ μὲν ἀναγκά-
 ζεσθαι τοῖς ὁμοῖοις καταφέρειν μέτενια πυρῶν τετραγμῆνον
 ἔπι τὴν πρὸς Ἀντικύραν θάλασσαν, ὑπὸ μαρίων
 ἔπι λαχνομήδους, καὶ μίαν μὲν οὕτω φορῆν ἐνεγκῆν, τὴν
 δὲ δολιχῆν ἢ δὴ μεμετενημένους καὶ μέλλουσι ἀφραδαί, ἰε-
 νικημῶν Ἀντωνίου ἀγγελεύσῃ. καὶ τὸτο ἀφραδαί τὴν
 πόλιν. ὁ γὰρ τῷ Ἀντωνίου διοικητῶν καὶ στρατιωτῶν φυ-
 γόντων, ἀφραδαί τὸν οἶτον αὐτοῖς. Ἀντωνίου δὲ Λι-
 βύης ἀφραδαί, καὶ Κλεοπάτραν εἰς Αἴγυπτον ἐκ Παρα-
 ποίου πρὸς πέμψας, αὐτὸς ἀπέλαυνεν ἐρημίας ἀφρόνου σι-
 δυσιφίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος, ἔλλω μὲν Ἀριστο-
 κρήτη ῥητορικῶ, Ρωμάῳ δὲ Λουκιλίῳ. πρὸ οὗ δὲ ἑτέρων
 γεγραφαίμ, ὡς ἐν Φιλίπποις ὑπὸ τῷ ἀφραδαί Βρῦ-
 τον, αὐτὸς αὐτὸν, ὡς δὴ Βρούτος ὦν, ἐνεχείρισε τοῖς διώκταις.
 καὶ ἀφραδαί τῷ Ἀντωνίου, ἀφραδαί τὸν πρὸς αὐτὸν καὶ
 βέβαιος ἀφραδαί τῷ ἐχθρῶν κρατῶν παρέμεινεν. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν
 ἐν Λιβύῃ διώκταις ὁ πεταῖς ὁ μὲν ἀπέστησεν, ὁρμήσας ἐ-
 αὐτὸν ἀφραδαί, καὶ ἀφραδαί τῷ Φίλων, καὶ χρο-
 μαίς εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅτε Κλεοπάτραν ἔπιτολμῶσαν
 ἔργω πρὸς ἀφραδαί καὶ μετὰ τῷ γὰρ εἰρηγῶν ἰσχυρῶν τὴν ἐ-
 ρυθῆν ἀπὸ τῆς κατ' Αἴγυπτον θαλάσσης, καὶ δωκεῖν Ἀ-
 σίδω καὶ Λιβύῃ οὐκ ἔστι ἢ σφίγγεται μάλιστα τοῖς πελάγεσι,
 καὶ βραχυτέρος ὁδὸς ἐστὶ, πειραχσίων σαδίων ὄντων, ἐνε-
 χείρισει ἀφραδαί τὸν ὄλον, ὑπὸ πρὸς ἀφραδαί, καὶ ἀφραδαί τῷ
 ναῖς εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον μετὰ χρημάτων πολλῶν καὶ
 δωκέμεως, ἔξω κατὰ τῆν, ἀφραδαί τὸν δουλείαν καὶ πό-
 λεμον. ἐπεὶ δὲ τῷ πρὸς ἀφραδαί τῷ νεῶν οἱ πρὸς
 τὴν Πέτραν Ἀραβίαν κατέκαυσαν, ἐπὶ δὲ Ἀντωνίου τῷ
 Ἀκλίῳ στρατῶν ὅτε συμμῆν, ἐπαύσατο, καὶ τῷ ἐμβολὰς
 ἐφύλατῆν. Ἀντωνίου τῷ πόλιν ἐκλιπῶν καὶ τῷ μὲν τῷ
 Φίλων ἀφραδαί, οἰκησὶν ἕναλον κατεσκεδάσεν αὐτῷ πε-
 εἰ τὴν Φάρον, εἰς τὴν θαλάσσαν ἕνωμα πρὸς ἀφραδαί. καὶ δὴ
 ἡ αὐτῷ φυγῆς ἀφραδαί, καὶ τῷ Τίμωνος ἀφραδαί καὶ ζη-
 λῶν βίον ἐφραδαί, ὡς δὴ πεπονητῶ ὁμοῖα. καὶ γὰρ αὐτὸς ἀφραδαί
 τῷ πρὸς Φίλων καὶ ἀφραδαί, ἀφραδαί τῷ πρὸς ἀφραδαί
 ἀφραδαί καὶ δεσχερῶν. ὁ δὲ Τίμων, ὡς Ἀθηνῶν, ὅς καὶ
 γέροντες ἡλικία μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλε-
 μον, ὡς ἐκ τῷ Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτωνος δραματῶν λα-
 βῆν ἐστὶν. (κωμωδεῖται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὡς δεσχερῶν καὶ μι-
 σάν, δεσχερῶν) ἐκκλίνων τῷ καὶ δωκεῖν ἀφραδαί ἐν τευξίν,
 Ἀλκιβιάδου νεόν ὄντα καὶ φραδαί ἡ ἀφραδαί καὶ κατεφίλη
 πρὸς ἀφραδαί Ἀπηνάμου τῷ φραδαί, καὶ πρὸς ἀφραδαί τὴν
 ἀφραδαί, φιλῆν ἔφη τὸν νεανίσκον, εἰδὼς ὅτι πολλῶν Ἀθηνῶν
 κακῶν ἀφραδαί ἐσοῖτο. τὸν τῷ Ἀπηνάμου μόνον, ὡς ὁμοῖον αὐ-
 τῷ καὶ ζηλῶν τὴν δωκεῖν, ἐστὶν ὅτε πρὸς ἀφραδαί καὶ ποτε τῆς
 τῷ φραδαί οὐσης ἰορτῆς, εἰσῶντο καὶ αὐτοῖς οἱ δύο. τῷ δὲ
 Ἀπηνάμου φραδαί, ὡς καλὸν ὡς Τίμων, τὸ συμπόσιον ἡμῶν, εἶχε σὺ (ἐφη) μὴ παρῆς. λέγεται τῷ, Ἀθηνῶν
 ἐκκλινῶντων, ἀφραδαί ὅτι τῷ βῆμα, ποιῶσαι σιωπῆν καὶ πρὸς ἀφραδαί μετὰ τῷ ἀφραδαί. εἶπα εἰπεῖν,
 Ἐστὶ μοι

A Denique ubi dux noctu profugit Canidius & ca-
 stra reliquit, ab omnibus derelicti, proditque à
 ducibus suis, aggregauerunt se ad victorem. Hinc
 nauigauit Cæsar Athenas, ac Græcis placatus ci-
 uitatibus afflictis & exutis pecunia seruitiisque &
 iumentis, superans ex bello frumentum distri-
 buit. Commemorabat proauus noster Nicar-
 chus, ciues nostros modum prænitum tritici o-
 mnes humeris deferre coactos ad prætextum An-
 ticyræ mare, flagellisq; ad maturandum conci-
 tatos, atque vnum onus sic portasse; alterum men-
 sum iam sublaturis victum Antonium allatum fu-
 isse, idque conseruasse ciuitatem. Extemplo enim
 procuratoribus & militibus Antonii fugam arri-
 pientibus frumentum ipsos partitos. Porro Anto-
 nius in Africam delatus, præmissa in Ægyptum
 ex Parætonio Cleopatra, coniecit se semel in
 solitudinem cum duobus amicis palans & va-
 gans, Græco Aristocrate rhetore & Lucilio Ro-
 mano. de quo alio loco scripsimus acie, Philippen-
 si, quo spatium haberet Brutus effugiendi, tradidit
 sese, ut si Brutus esset, insequentibus, & quod
 conseruatus ab Antonio esset, fidum ei firmum-
 que vsque ad extrema tempora permanis-
 se. Postquam præfectus copiis Africanis desciiuit ab eo,
 institit sibi manus inferre: verum interpellatus ab
 amicis, delatusque Alexandriam, Cleopatram of-
 fendit opus aggressam audax & grande. Isthmum,
 qui mare rubrum dirimit ab Ægyptio, qui etiam
 distinguere Asiam & Africam putatur, qua maxi-
 me ab utroque stringitur pelago & coarctatur, ut
 non plus trecentis stadiis pateat in latum, adorta
 est traicere classem, demissisque in sinum Arabi-
 cum cum magna pecuniæ vi copiis & nauibus se-
 des quærere remotas, seruitutem & bellum refu-
 giens. Cæterum quia primas naues quæ subuehe-
 bantur, Arabes Petræi inflammauerunt, & Anto-
 nius exercitum Actiacum existimauit adhuc inte-
 grum esse, destitit cœpto, atque ostia Nili stationi-
 bus sepsit. At Antonius relicta vrbe & amicorum
 consuetudine, domiciliū sibi in mari ad Pharū ex-
 truxit proiecto in altum aggere, atq; ibi extorris ab
 hominibus egit. Vitā ferebat se imitari & æmulari
 Timonis, quod res suæ eodem loco essent. Quippe
 violatum se ab amicis suis, atq; ingratitude eor-
 um expertū, ideo omnibus diffidere & ab omni-
 bus abhorrere hominibus. Fuit Timon ciuis Athe-
 niensis, vixitq; circa bellum Peloponnesiacum, ut
 est colligere ex Aristophanis & Platonis comædi-
 is, in quib. perstringitur ut inimicus & os for generis
 humani. Hic quū declinaret & reiceret omnium
 hominum congressum, Alcibiadē iuuenem & au-
 dacem sedulo, salutabat & exosculabatur. Stupen-
 te Apemanto causamq; requirente, diligere ait se
 adolescentem quod multorū eum populo Athe-
 niensi malorum aliquando autorem sciret fore. V-
 num admittebat interim Apemantū, ut germanū
 sui & eiusdem vitæ sectatorem. Quum aliquando
 inferiarū solemne esset, cōuiuabantur hi duo inter
 se soli, ac quū dixisset Apemantus, Quam est, Ti-
 mon, egregium nostrū conuiuū! Siquidem tu, in-
 quit, non adsis. Fertur in concione populi Atheni-
 ensis conscendisse suggestū, silentio autē & expe-
 ctatione propter rei nouitatē magna facta dixisse,

Εστὶ μοι

Est mihi exigua, Athenientes, area, in qua adole- A
uit ficus, ex ea multi iam ciues se suspendere. quia
vero hunc locum statui inaedificare, nolui prae-
mittere quin id publice praenuntiarem, quo, si
quibus vestrum visum erit, priusquam execetur
ficus, suspendat se. Defuncto illo & Halis iuxta
mare humato, abluit vnda praetextum littus, ac
circumfusa monumentum eius reddidit homi-
nibus inaccessum & iniuium. Id inscriptionem
hanc habuit,

*Hic recubans abrupta anima infelice quiesco.
Nomen non queras: mala pestis per de scelestos.*

Atque hoc epigramma ab illo ferunt adhuc su-
perstite factum. Illud vero quod circumfertur, est
Callimachi,

*Timon Misanthropus ego hic iaceo. Sed enim
hac tu*

Transi, dira precans, ac modo praeereas.

Haecenus de Timone pauca de multis. At Anto-
nio legionum Actiacarum amissarum ipse nunti-
um Canidius attulit. Mox Iudaeum Herodem cum
aliquot legionibus & cohortibus accepit ad Cesa-
rem transisse, & alios item defecisse dynastas, ne-
que quicquam ultra foris manere in fide. Nihil
eum horum tamen commouit, sed quasi libenter
sibi abiiceret, ut simul & curam, tabernaculum il-
lud marinum, quod nominabat Timonium, reli-
quit: acceptusque a Cleopatra in regiam, conuertit
ciuitatem ad comestiones poculaque, & se ad
donatiua. Cleopatrae & Caesaris filium inter eph-
ebos ascripsit. togam puram & virilem Antyllo de-
dit suo ex Fulvia filio. quamobrem agitauerunt
conuiuia per multos dies comestionesque & festum
Alexandrini. Illi conuentum istum Inimi-
tabilis vitae dissoluerunt, atque aliam institue-
runt nihilo deliciis, luxu, splendore, illo inferio-
rem, quem Commorientium dixere. nam amici
eorum qui volebant commori nomina dabant,
transigebantque tempus per voluptates in coe-
narum orbibus. Porro Cleopatra variagenera
collegit venenorum lethalium. quorum singula
ut periclitaretur, quod minimum doloris sen-
tum inferret, obtulit rerum capitalium custodiis.
Ut animaduertit quae lethum repraesentarent, ea
mortem cum dolore maturare, leniora defici ce-
leritate, transit ad experiendum bestias. Aspicie-
bat quum alia aliis admoueretur. Tractabat id
quotidie, atque in omnibus penes vnicum inue-
nit aspidis morsum circa contractionem mem-
brorum vel gemitum, grauem soporem & torpo-
rem inducere cum faciei molli sudore & sen-
suum stupore facile elanguescentium, & aegre fe-
rentium, sicut qui somno merfi alto sunt, ex-
pergefieri & excitari. Simul ad Caesarem legatos
in Asiam misere. Petebat Cleopatra liberis suis
regnum Aegypti: ille Athenis postulabat, si non
daretur in Aegypto, ut priuato liceret vitam a-
gere. Amicorum ob transitiones penuria &
diffidentia praceptor filiorum eius Euphronius
missus legatus est. nam Laodicensis Alexas, qui
Timagenis opeta Romae innotuerat Antonio, F
& plurimum Graecorum polluerat, fueratque
machinamentorum in Antonium Cleopatrae
violentissimum, atque inhaerentium animo eius
pro Octauia consiliorum expugnator, missus fuit
ad retinendam Herodis regis transitionem.

Εἴ τι μοι μικρὸν οἰκόμενον ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ συκὴ τις
ἐν αὐτῷ πέφυκεν, ὅς τις ἤδη συχοὶ τῆς πολιτῆς ἀπήγξα-
το. μέλλων οὖν οἰκοδομῆσαι τὸν τόπον, ἐβουλήθην δημοσίᾳ
προεγγεῖν, ἵνα δὴ ἄρα πῖες ἐθέλωσιν ὑμῶν, πρὶν ἐκκροτῆσαι
συκὴν, ἀπάγξωνται. τελευτήσαντος δ' αὐτῆς καὶ ταφέντος Ἀ-
λίου παρὰ τὴν θάλασσαν, ὥλισθε τὰ προύχοντα τῶ ἀγλα-
δοῦ καὶ κόμα πρὸ ἐλθόν, ἄβατον καὶ ἀπερσπελάσει ἀνδρῶ-
πων πεποίηκε τὸν τάφον. ἡ δ' ὅτι γεγραμμένον,

Εἴθ' ἂν ἀπορρήξας ψυχῆ βαρυδάμονα κείμην.

Τοῦτομα δ' οὐ πύσοιθε, κακί' ἢ κακῶς ἀπόλοιθε.

καὶ τὸτο μὲν αὐτὸν ἐπὶ ζῶντα πεποίηκεναι λέγρουσι· ὃ δ' ὡς
φειδύμων, Καλλιμαχὸν ὄντι,

Τίμωνα μισαῖ, δεσποσ ἐσοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,

οἰμώζειν εἴπας πολλά, παρέλθε μόνον.

ταῦτα μὲν ὡς Τίμωνος ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα. τὰ δ' Αἰτω-
νίῳ Καίδιῳ τε τῆς ἀποβολῆς τῆς ἐν Ἀκτίῳ διωάμεων
αὐτῷ γὰρ ἦλθε, καὶ τὸν Ἰσδαῖον Ἡρώδιον, ἐχοῖτα ἰνά τῶ
ματῶν, καὶ ἀσείρας, ἠκούσε Κάισαρι πρὸς κεχωρημένα· καὶ
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως διώξας ἀφίσταται, καὶ μὴ δὲν ἐπὶ συμ-
μῶν τῆς ἐκτός. οὐ μὲν διεπέραξέ τι πύτων αὐτὸν, ἀλλὰ

ὡς ὅτ' ἄσμενος δ' ἐλπίζειν ἀποτεθειμένος, ἵνα καὶ ὃ φρονί-
ζειν, τὴν μὲν ἔναλον ἐκείνῳ διαγται ἡ Τίμωνα ἰὸν ὠνόμα-
ζει, ὅς ἐλίπειν ἀναληφθεὶς ὃ ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας εἰς τῶ
βασιλεία, πρὸς δεῖπνα καὶ πόπυς καὶ ἀφρομαῖς ἔτρεφε τὴ
πόλιν, ἐγγράφον μὲν εἰς ἐφήβους τὸν Κλεοπάτρας παῖδα
καὶ Κάισαρος, ὃ δ' ἀπὸ φρονί καὶ τέλειον ἰμάτιον Ἀντύλλῳ
τῷ ἐκ Φουλβίας πρὸς εὐθείας ἐφ' οἷς ἡμέρας πολλὰς συμπό-
σια καὶ κῶμοι καὶ θαλαῖα τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατεῖχον.
αὐτὸ δὲ τὴν μὲν τῆς ἀμμητοβίων ἐκείνῳ σὺνοδον κατε-
λυσαν, ἑτέρας δὲ συνέταξαν, ὅσδ' ἐν τῷ λειπομῶν ἐκείνης

Δ' ἀβρότη καὶ τρυφῆς καὶ πολυτελείας, ἡ συναποθανε-
μῶν ἐκάλω. ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανε-
μένους ἑαυτοῦς, καὶ διήγον ἑπαρτωῦτες ἐν δεῖπνων πρὸς ὀ-
δοῖς. Κλεοπάτρα δ' Ἐφρομαῖαν θανασίμῳ συνῆγε πρὸς το-
δαπὰς διωάμεις, ὡς ἐκείνης δ' αὐτῶν ἐλέγχουσα, πρὸς ὀ-
βαλλε τοῖς ὅτι θανάτῳ φροσφύμενοις. ἐπεὶ δὲ ἐώρατ' αὐτὴ μὲν
ὠκυμῶρος τὴν ὄξυτην τῶ θανάτου δι' ὀδυῶν ἐπιφροσύ-
σας, τῶ δὲ πρὸς ὀδοῖς τῶν ὄξυτ' αὐτῶν ἐχούσας, τῆς θηλείαν ἀ-
πεπειρατο, θρωμῆς αὐτῆς ἑτερον ἑτέρῳ πρὸς φροσφύτων.
ἐποίει δ' καὶ τὸτο καθ' ἡμέραν καὶ χροδὸν ἐν πᾶσι μόνον ὀ-
E
ειοκε δ' ὄνημα τῆς ἀσπίδος, ἀνθ' ἀσασμοῦ καὶ φροσφύμῳ
κέρων ὑπὸ ὄνη καὶ καταφροσφύμῳ φελκῆμῳ, ἰδρῶτι μα-
λακῶ τῶ πρὸς ὀδοῦ καὶ τῆς ἀφροσφύμῳ ἀμαυρώσει, πα-
ραλυομῶν ῥαδίως, καὶ δεσχεραμῶν πρὸς τῶ ὄξυτ' αὐτῶν
σεις καὶ ἀνακρίσεις, ὡς ὅτ' οἱ βαθέως κατεδύδοντες. ἀμα δ'
καὶ πρὸς Κάισαρος πρὸς εἰς ἐπεμπον εἰς Ἀσίαν, ἡ μὲν
ἀγρομῆ τῶ ἐν Αἰγύπτῳ τοῖς πασι δ' ἐχλῶ, ὃ δὲ ἀξίαν
ἀθλίωσιν (εἰ μὴ δοκῆι πρὸς Αἰγύπτῳ) ἰδίωτης κατὰ βίω-
ται. φίλων δ' ἀπορία καὶ ἀπίστια ἀφ' αὐτῶν ἀθρομῶν, ὃ τῆς
παίδων διδάσκαλος ἐπέμφθη πρὸς εἰς εὐφροσφύμῳ. καὶ
F
γὰρ Ἀλέξας ὁ Λαοδικεὺς γνωριθεὶς μὲν ἐν Ρώμῃ ἀφ' ἑ
μαχῶν, καὶ πλείστον ἑλλῶν διωηθεὶς, θρωμῶν δὲ τῆς
Κλεοπάτρας ἐπὶ Ἀντώνιον ὄργανον ὃ βιασθετον, καὶ τῆς
ὑπὸ ὀκταβίας ἰσαμῶν ἐν αὐτῷ λογιμῶν ἀφ' ὀδοῦ
ἐπέμφθη μὲν Ἡρώδιον τὸν βασιλέα τῶ μετὰ βολῆς ἐφ' ὄξυ

αὐτὸν δὲ καταμείνας, καὶ παρθοῦς Ἀντωνίου, ἐτόλμησεν εἰς ἑὸν ἔλθειν Καίσαρος, Ἡρώδη πεποιθώς. ὤνησε δὲ αὐτὸν ὁ δὲν Ἡρώδης, δὲ δὲ ὄντως εἰρηθεὶς καὶ χρημαθεὶς εἰς τὸ ἑαυτῷ πατρίδα δίσμιος, ἐκείνη Καίσαρος κελύσαντος ἀνηρέθη. ἑαυτῷ μὲν Ἀλέξας ἐπὶ ζῶντι δίκην Ἀντωνίου τῆς ἀπίστιας ἐξέτισε Καίσαρ δὲ πύς μὲν ἑστέρῃ Ἀντωνίου λόγους ἐκλυέμετο, Κλεοπάτραν ἢ ἀπεκρίνατο μηδένος ἀμαρτήσεως ἢ ὀπιεικῶν, ἀειλοῦσαι Ἀντωνίου, ἢ ἐκβαλοῦσαι. σιωπέμεν δὲ καὶ παρ' αὐτῶν πᾶσι τῶν ἀπελευθέρων, Θύρεον, ἐκ αἰήτων ἀνδρῶν, ὁ δὲ ἀπιθάνως αἰετῶν ἠγεμόνος νέου Δραχεδέντα πρὸς γυναικὰς σφοδαρά, καὶ θαυμαστὸν ὅσον ἐπιχάλλει φρονοῦσαν. οὗτ' ἐπιθάνων αὐτῇ μακρότερον ἢ ἄλλων, καὶ ἡμιμόρφος Δραφερόντως, ἑσπῶντοια τῶν Ἀντωνίου παρῆσχε, καὶ συλλαβῶν αὐτὸν ἐμασίγησεν, εἴτα ἀφῆκε πρὸς Καίσαρα γράψας ὡς ἐν τρυφῶν καὶ ἀειφροῶν παρῆξυμένον αὐτοῖς ἀπαρῆξυτο. ἑσπῶντοια ὄντα. Σὺ ἢ εἰ μὴ φέρεις ὁ παρῆμα (ἐφη) μετρίως, ἐχέεις ἐμὸν ἀπελευθέρων ἰππῶν χον, τῶντοι χρημασας μασίγησον, ἵνα ἴσον ἔχωμεν. ἐκ τούτου Κλεοπάτρα μὲν ἀπολυομένη τῶν αἰτίας καὶ ἑσπῶντοιας, ἐπερίπλεον αὐτῷ ἀειθῶς. καὶ τῷ ἑαυτῆς γημέλιον ἑσπῶντοια Δραχεροῦσα καὶ τῶν τύχαις ἀρεπῶντοιας, τῷ ἐκείνησπῶσαι ἑσπῶντοια ἀπολυομένη λαμβάνουσα καὶ πολυτέλειαι, ἐσπῶσαι, ὡς τε πολλοὺς τῶν κληυθῶν ὅτι ὁ δειπνον, πένητας ἐλθόντας, ἀπελευθέρων πλουσίοις. Καίσαρα ἢ Ἀγρίππας ἀνεκαλεῖτο πολλάκις ἀπὸ Ρώμης, γράφων, ὡς ἢ ἐκείνησπῶσαι τῷ παρῆσπῶσαι αὐτῶν ποθουμένων. ἑσπῶσαι ἀναβολῆν ὁ πόλεμος τότε. ἑσπῶσαι χημῶντος παρῆσπῶσαι, ἀδῆσπῶσαι ἐπῆσαι Δραχεροῦσα, οἱ δὲ στρατηγῶν Δραχεροῦσα, ἀδῆσπῶσαι Πηλεσίου, λόγους ἑσπῶσαι Σέλθουχον ἐκ ἀχούσης τῆς Κλεοπάτρας, ἢ ὅκείνησπῶσαι γυναικὰς καὶ παῖδας Ἀντωνίου κτεῖναι παρῆσπῶσαι αὐτῇ ὅκείνησπῶσαι ἐχρῶσαι καὶ μνήματα κατεσπῶσαι σμῆνα ἀειθῶσαι εἰς τε χάλκος καὶ ὕψος, ἀ παρῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι τῶν αὐτῆς ἰσίδος, ἐσπῶσαι τῶν βασιλικῶν συνεφῆσαι τῶν πλείσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι χρῶσαι ἀγῶσαι, σμῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι μαρμαρίτιω, ἐσπῶσαι, ἐλέφασπῶσαι, κτεῖναι μῶσαι ὅτι πᾶσαι δὲ δῶσαι πολλῶσαι καὶ σπῶσαι, ὡς τε δεισπῶσαι ἀει τῶν χημῶσαι Καίσαρα, μὴ τραπεζομένη πρὸς ἀπῶσαι ἢ γυνὴ Δραχεροῦσα καὶ καταφλέσπῶσαι τῶν πλοῦτοι, ἀει πῶσαι ἐλπίδας αὐτῇ Φιλανδρῶσαι πρὸς πέμπειν, ἀμῶσαι τῶν στρατῶσαι πορῶσαι ὅτι τὴν πόλιν ἰδρῶσαι ὅκείνησπῶσαι ἀει τῶν ἰππῶσαι ἀδῆσπῶσαι ἑσπῶσαι ἐξελθῶν ἠγῶσαι λαμβάνουσαι, καὶ ἑσπῶσαι τῶν Καίσαρος ἰππῶσαι ἐποιήσαι, καὶ καταδίασπῶσαι ἀδῆσπῶσαι τῶν στρατοπέδου. μαγαλιωμόρμος δὲ τῇ νίκη, παρῆσπῶσαι εἰς τῶν βασιλεία, καὶ τῷ Κλεοπάτρα κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὀπλοῖς καὶ τὸν ἠγῶσαι ἐσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι τῶν στρατῶσαι τῶν συνεφῆσαι. ἢ δὲ ἀδῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι καὶ κράνος ἐδῶσαι. ἐκείνησπῶσαι οὐκ ἀδῆσπῶσαι λαβῶσαι ταῦτα, Δραχεροῦσα νυκτὸς νυτομόλησεν ὡς Καίσαρα. πάλιν δὲ Ἀντωνίου ἐπέμπε, Καίσαρα μονομαχῶσαι πρὸς λαοῦμοις. ἀποκρῶσαι ἀδῆσπῶσαι δὲ ἐκείνου, πολλὰς ὁδοὺς Ἀντωνίου παρῆσαι θανάτου, συμφροῦσπῶσαι ὅτι τῶν ἀδῆσπῶσαι μάχης ὅκείνησπῶσαι ἀδῆσπῶσαι θανάτου, ἐγῶσαι καὶ γῶσαι ἀμῶσαι καὶ χῶσαι τῶν ἀδῆσπῶσαι ὅτι χῶσαι. καὶ τῶν δειπνον (ὡς λέγεται) τοῖς οἰκέταις ἐκείνησπῶσαι ἀδῆσπῶσαι καὶ ἀδῆσπῶσαι ἀδῆσπῶσαι αὐτόν. ἀδῆσπῶσαι γὰρ εἰ τῶν ποιήσαι αὐτοῖς, ἢ ἀδῆσπῶσαι ἐσπῶσαι ὀπρηθῶσαι, αὐτὸς δὲ κείσπῶσαι σκελετὸς καὶ ὁ μηδὲν χημῶσαι. τοῖς δὲ φίλους ὅτι πῶσαι Δραχεροῦσα ὀρῶσαι, ἐφη μὴ ἀδῆσπῶσαι ὅτι τῷ μάχης, δὲ ἢ ἀδῆσπῶσαι θανάτου ἀδῆσπῶσαι μῶσαι ἢ ἀδῆσπῶσαι ζῆσαι καὶ νίκη.

A Cæterum restitit apud eum prodito Antonio, sustinuitq; Herode fretus in Cæsaris venire conspectu. At nihil ei profuit Herodes: verum confestim vincetus atq; in patriam suam in cõpedibus deportatus, ibiq; Cæsaris iussu necatus est. Has Alexas viuo adhuc Antonio pependit perfidiæ pœnas: Cæsar reiectis Antonii postulatis, Cleopatraz respondit nihil benignitatis ei, si sustulisset vel eiecisset Antoniũ, defuturum. Misit etiam vna libertum suum Thyreũ, hominẽ haud insulsum: qui oratione sua iuuenis imperatoris nomine missus inflatũ mulierem ac mire formæ causa tumidam posset mouere. Hic prolixiore oratione quam alii cum ea agens, & supra modum honoratus ab ea suspicionẽ mouit Antonio. Itaq; corripuit eum & flagellis cecidit, inde remisit ad Cæsare, scribens insultatione & superbia illius se fuisse iritatum, qui esset ob erumnas iritabilis. Id tu si fers, inquit, ini- que, habes libertum meũ Hipparchum. hunc suspensum flagellato, vt par feramus. Mox quo dilueret Cleopatra crimina & suspensiones illius, coluit eum mirifice, ac die suo natali summissẽ & presentĩ fortuna acto natalẽ illius summo splendore & magnificentia celebravit, vt multi ad cœnam inuitati, qui accesserant inopes, opulenti discesserint. Porro Cæsare literis ex vrbe scriptis subinde reuocauit Agrippa, temp. significas eius presentiam postulare. Vnde habuit bellũ in presentia, dilationẽ. Hyeme transacta mouit iterũ in Antonium per Syriam, & duces eius per Africam. Pelusio capto, rumor fuit oppidum illud non inuita Cleopatra fuisse Cæsari a Seleuco traditum. At Cleopatra dedit Antonio ad supplicium vxorẽ illius & liberos. Conditoria habebat & monumenta eximio artificio & fastigio extructa, quæ solidis tẽplo adiecerat. Eo ex regis thesauris pretiosissima quæq; congescit, aurũ, argentũ, smaragdũ, vnionem, ebenũ, ebur, cinamomum. postremo magnam vim tedarũ & stuppæ. Vnde metuens illis opibus Cæsar, ne eas despondens animum perderet illa & concremaret, ostendit ei assidue, dum cum exercitu ad vrbe contendit, benignam spẽ. Vt confedit ad Hippodromũ, erumpens infestus Antonius certauit strenue, atq; equitatum Cæsaris profligauit, effusumq; egit vsque ad castra. Hac elatus victoria, ingressus est regiam, & Cleopatraz in armis osculatus est: atq; eum qui fortissime dimicauerat, commendauit illi. Cleopatra præmiũ ei auream lorica & galeam donauit. Iste vero his acceptis transit nocte ad Cæsarem. Porro pro-uocauit denuo per nuntios Antonius Cæsarem, vt solus secum certaret. qui respondit, Vias Antonio multas patere ad interitum. Quare confiderans non posse quam in prælio mori se honestius, deliberauit simul terra marique Cæsarem adoriri: atque inter cœnandum, vt fertur, imperauit seruis vt propinarent & exciperent epulis se liberalius, incertum esse idem nefacturi postridie essent, an aliis dominis ministraturi: ipse vero extinctus iaceret & exanimis. Amicos ob hæc quum cerneret illacrymari, non ducturum ait se ad pugnam, ex qua mortem gloriofam potius quam salutem & palmam speraret se qua siturum.

Circa noctis illius conticinium fama est, quum silentium & mœstitia ex metu & expectatione euentus teneret ciuitatem, repente omnis generis organorum exauditam symphoniam, strepitumque turbæ cum clamore Bacchico & tripudiis Satyricis, velut sacris Liberi patris choro non sine ingenti tumultu erumpente: concessiffic hanc turbam, quæ ingens esset, media ferme vrbe ad portam quæ foras ad hostes ducebat, atq; ea euassisse. Visum est autem prodigiū hoc reputantibus, à deo quem præcipue effingere, & ad quem consueuerat se accommodare, esse Antonium destitutum. Simulatque diluxit, peditatum ipse in tumulis pro vrbe collocauit. Classem vero in altum prouectam atque in hostem spectauit pergentem. Constitit ibi præstolans, vt successum eius cerne- ret. Classici postquam remigio appropinquaue- runt aduersæ classi, salutauerunt Caesaris milites. Quibus salutem reddentibus, descuerunt ad il- los: atque ex omnibus nauibus vna effecta classis urbem infesta petiit. Dum id contemplatur An- tonius, extemplo desertus est ab equitibus, qui transitionem fecere. Peditatu fuso, recepit se in urbem, proditum se à Cleopatra vociferans iis in quos illius causa sumperat arma. Quæquum iram eius & desperationem formidaret, confugit ad monumentum, catarractasque demisit claustris & repagulis firmatas, ac misit ad Antonium nun- tium defunctam se esse. Id credens ille, & se- cum loquutus, Quid ultra moraris Antoni? vni- cam fortuna & reliquam eripuit tibi trahendi spiritus causam: cubiculum ingreditur, laxans- que & aperiens lorica, Non crucior, inquit, Cleopatra, quia te sum orbat, (mox enim istuc adero) sed quod tantus imperator superari animi celsitudine deprehensus sum à femina. Erat ser- uus ei fidus Eros nomine. Hunc iam pridem ora- uerat, si res postularer, vt interficeret ipsum. Tunc exegit promissa. Ille districtum enses extulit quasi illum icturus: verum auerso vultu intere- mit semetipsum. Quo ad pedes suos collapsus: Antonius, Macte Eros, inquit, qui, quod non sus- tinuisti mihi ipse facere, quid faciendum sit do- ces. Ita ventrem fodit, atque in lectulum demittit se. Ictus non fuit is qui maturaret mortem. Vnde cursu sanguinis, postquam decubuit, inhibito re- fostillatus, orauit assistentes vt se confoderent. illi eiecerunt se ex cubiculo, vociferante & discer- ciante se Antonio, dum Diomedes scriba venit à Cleopatra, iussus eum in monumentum ad illam deportare. Quam vt cognouit viuere, seruis im- perauit ardentem, vt tollerent se, ac manibus ad ianuam ædificii est gestatus. Non referauit Cleo- patra fores, sed ex fenestris spectantes testes & fu- niculos demisit. his anæxum Antonium traxit in altum ipsa & duæ mulieres, quas in monu- mentum solas secum duxerat. Nihil aiunt fuisse illo spectaculo, qui adfuere, lamentabilius. Quip- pe sanguine oppletus & animam agens traheba- tur, manusque versus illam porrigebat, & anni- tebatur sustollere se. Neque enim id mulieribus factu procliuè erat: sed magno labore Cleopatra manibus incubens & prona facie, apprehēdit vin- culum, excitantibus eam qui infra stabant, & vic- cē eius anxiiis. Vt eum hoc modo accepit & depo- suit in lectum, repleta eum lamentans dilacerauit, uolūptat. δὲ αὐτὸν οὕτως, καὶ καθέκλινασα, ἀπεεργήξατο τοὺς πύπλους ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῆς

A ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ λέγεται μετ' ἄλλης ἡμέρας, ὅτι ἡσυχία καὶ κα-
τηφεία τῆς πόλεως ἔχε φόβον καὶ παρρησίαν τῆς μέλλοντος
ούσης, ἀφ' ἰδίων ὀργάνων τε πρυτανειῶν ἐμμελεῖς φωνὰς
ἀκροθιῶν, καὶ βολῆς ὄχλων μετὰ θύσασιν καὶ πηδῆσεων
σατυρικῶν, ὡς παρ' ἱάσον πινός οὐκ ἀπορύβη ἐξελαύνοντος. εἶ
ἢ τὴν ὀρμὴν ὁμοῦ π' ἔχε τῆς πόλεως μέσης, ὅτι τὴν πύλιν
ἔξω τῶν τετραμενέων παρὸς τὴν πολεμίου, καὶ ταύτῃ τὸν
θύρῳσον ἐκπεσεῖν πλείστον ἡρόμενον. ἔδδεικε ἢ τοῖς ἀναλογι-
ζομένοις ὅτι σημεῖον ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον, ὃ μάλιστα
συνεξομοῖον καὶ συνοικεῖον ἑαυτὸν διετέλεσεν. ἅμα ἢ ἡμέ-
B ρα τὸν πέζον αὐτὸς ὅτι τῆς πόλεως λείπον ἰδρύ-
σας, ἔθετο τῆς ναὺς ἀνημένας, καὶ τῆς τῆς πολεμίων παρρη-
σιᾶς καὶ παρρησίας, ἔργον τι παρ' ἐκείνων ἰδεῖν, ἡσύ-
χαζεν. οἱ δὲ, ὡς ἐγγύς ἔγγοντο τῆς κώπης ἠσπασατο τῆς
Καίσαρος ἐκείνων τε αἰτασασαμένων μετεβάλλοντο, καὶ
πάσης ἅμα τῆς ναυτῶν ὁ στόλος εἰς ἡρόμενος ἐπέπλει παρὸς
τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς πόλεως. τὸ Ἀντώνιος ἰδὼν, ἀπελείπει μὲν
ἀδύς, ἔπειτα ἢ ἰππέων μεταβαλλομένων, ἠτήηται δὲ τοῖς πε-
C ζοῖς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πόλιν, ἔπειτα Κλεοπάτρας παρρη-
σιᾶς βραδύς οἱς δὲ ἐκείνῃ ἐπολέμησεν. ἢ δὲ τὴν ὀρμὴν αὐτῆς
φοβηθεῖσα καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ οὐραίου, εἰς τὸν τάφον κατέφυγε, καὶ τοῖς
καταρράκτας ἀφῆκε, κλείδους καὶ μοχλοῖς καρτεροῖς ὄν-
τας. παρὸς δὲ Ἀντώνιον ἐπεμψε τοῖς ἀπαγγελσιῶν, ὅτι τε-
D σθηκε. περὶ τούτων δὲ ἐκείνος καὶ εἰπὼν παρὸς αὐτὸν, Τί ἐπι-
μέλλεις Ἀντώνιος; τὴν μόνον ἢ τὴν τύχην καὶ λοιπὴν ἀφῆκε τῆς φι-
λοφυξίης παρρησίας εἰς ἡλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ τῆς θύρας
καὶ τῆς ἀλυσῶν καὶ ἀφῆκε, ὅτι Κλεοπάτρα (εἶπεν) οὐκ
ἄχρηστος ἐστὶν ἐξ ἡμέρας αὐτῆς γὰρ εἰς ταύτῃ ἀφῆκε, ἀλλ'
ὅτι γυναικὸς ὁ τληχρότος ἀνδραγαθῶν ἀτυχία πεφύρασμα
λειπόμενος. ἢ δὲ τῆς οἰκείτης αὐτῆς τῆς, Ἐρως ὄνομα. τὸν
D οὐκ πολλοὺς παρρησιαστικῶς, εἰ δὲ ἴσῃσιν, ἀπέλθῃ αὐτὸν, ἀπῆται
τὴν ἑσπέρην, ὃ δὲ, ἀπασάμενος ὁ ξίφος, ἀέσχετο μὲν ὡς
παύσων ἐκείνον, ἀποτρέψας δὲ τὸ παρρησιῶν ἑαυτὸν ἀπέ-
κτεινε. περὶ τούτων δὲ αὐτῆς παρὸς τοὺς πόδας, ὁ Ἀντώνιος, Εὐγε
(εἶπεν) ὡς Ἐρως, ὅτι μὴ δυνήσῃς αὐτὸς, ἐμὲ ποιεῖν ὁ δὲ διδά-
E σκει, καὶ πάσης ἀφῆκε τῆς κριλίας ἑαυτὸν ἀφῆκε εἰς τὸ κλι-
νίδιον. ἢ δὲ οὐκ ἀνδραγαθῶς ἢ πληγῆ. δὲ καὶ τῆς φορῆς τῆς
αἵματος, ἐπεὶ κατεκλίθη, παυσάμενος ἀναλασῶν, ἔδειπε τῆ
παρόντων ὅτι σφάττειν αὐτὸν. οἱ δὲ ἐφύρην οὐκ τῆς δωμα-
τίου, βραδύς καὶ σφραδίζοντος ἀγρῶ οὐκ τῆς Κλεοπάτρας
ἦκε Διομήδης ὁ γραμματεὺς, κερμίζειν αὐτὸν ὡς ἐκείνῃ
εἰς τὸν τάφον κελυθῶν. γοῖς οὖν ὅτι τῆς, παρρησίας ἐκ-
λθῶσιν ἀεὶ οὐκ τοῖς ἑσπέραις τὸ σῶμα, καὶ ἀφῆκε τῆς
παρρησίας τῆς θύρας τῆς οἰκῆματος. ἢ δὲ Κλεοπάτρα
τῆς μὲν θύρας οὐκ ἀπέσχε, οὐκ δὲ θυρίδων πινῶν φαιεῖσα,
σειραῖς καὶ καλώδεσ κατὰ τῆς καὶ τούτοις ἐπαφάντων τὸν Ἀν-
τώνιον, ἀπέλκεν αὐτῆ καὶ δύο γυναικας, αἱ μόναις ἐδέξατο
μετ' αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. ὅθεν ἐκείνου λέγουσιν οἱ ἐξ-
περὶ ἡμέρας οἱ παρρησιαστικῶν ἡμέρας. περὶ τούτων γὰρ
αἵματι καὶ δυσθανατῆς εἶλκετο, τῆς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἑ-
F κείνῃ καὶ παρρησίας οὐ γὰρ ἢ γυναικῶν ῥάδιον ὅτι ἔρ-
ρον, ἀλλὰ μόναις ἢ Κλεοπάτρα τῆς χεῖρας ἐμπεφυκῆα
καὶ καθέκλινασα τῆς παρρησίας, τὸν δεσμὸν ἀελάμ-
βανεν, ὅτι κελυθῶν τῆς κατὰ τῆς αὐτῆ καὶ σιωπη-
νῶντων. δὲ αὐτὸν οὕτως, καὶ καθέκλινασα, ἀπεεργήξατο τοὺς πύπλους ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῆς

deinde vrbs tā pulchræ miraculo ductum, tertio amici gratia Arii. Hoc honore Cæsar Ariū dignatus est, multosq; precibus eius condonauit alios: quorū fuit Philostratus vnus, dicēdi ex tempore illius ætatis sophistarū promptissimus, verum immerito in Academiam irrepebat. Quapropter execrans mores illius Cæsar, reiciebat preces eius. Ille barba cana promissa affectabatur attratus à tergo Arium, hunc versum semper repetens,

Sapiens salus sapienti erit, modo is sapit.

Id vbi Cæsar audiuit, vt Arium inuidia magis quā metu exolueret Philostratū, ignouit homini. Ex Antonii liberis Antyllus Fuluia natus, quē pdidit pædagogus Theodorus, interfectus est. Obtruncantib. eū militibus detraxit ei pædagogus quam collogerebat, pretiosissimā gēmam, eamq; insuit zone suæ. Id inficiatus & cōpertus quum esset, in crucem est actus. Cleopatraz liberi cum nutritiis custoditi & liberaliter habiti. Cæsariōnem, qui ex Cæsare dictatore prognatus ferebatur, miserat mater cum magna pecuniæ summa per Æthiopiā in Indiam. Hunc alter similis Theodoro pædagogus Rhodon induxit ad regrediendum, tanquam vocaret eum Cæsar ad regnum. Deliberante de eo Cæsare perhibent Arium dixisse,

Cæsaris in multis nomen non expedit esse.

Eum post sub Cleopatraz mortem extinxit. Antonium multis regibus & ducibus petentibus funerare, non ademit corpus Cæsar Cleopatraz: sed illis manibus est humatus splendide & regaliter, omniaque ei, quibus vti voluit, permissa. Extanto simul mœrore & dolore (nam peccus eius ex verberibus inflammatum & exulceratum fuerat) febre correpta id velamentum arripuit læta, quasi ideo temperatura cibo & vitam libere positura. Medicum habebat familiarem Olympum, quem prodita ei veritate consiliarium & adiutorem ad tabem sibi inducendam adhibuit, vt ipse scriptum reliquit Olympus, qui edidit harum rerum historiam. Odoratus rem Cæsar, obiecit minas & terrores de liberis. quibus illa sicut machinis expugnata est, permisitque corpus suum omnibus pro arbitrio curare & alere. Venit etiam paucis diebus post ipse ad eam appellandam & consolandam. Iacebat forte illa in tōro sordide. Quo ingresso, vna velata tunica exiit, abiecitque se ad pedes eius, capite & facie mire frædata, tremula voce atque oculis tabidis. Multe quoque vibices in corpore eius conspiciabantur. Breui nihilo videbatur corpus eius animo habere melius. At gratiæ illę & formæ confidentia non erat semel extincta: sed ex ea licet ita affecta elucebat intrinsecus aliquatenus, & cum vultus motibus effulgebat. Quum eam iussisset Cæsar decumbere, & iuxta assedisset, attigit illa nonnullam excusationem, ea quæ facta essent in vim & metum Antonii deflectens. quam confutante in singulis Cæsare ac coarguente, diuertit protinus ad misericordiā exposcendam & ad preces, quasi sūmopere cōcupisceret viuere. Postremo numeri thesauri breuiariū, quod habebat, tradidit ei. Quū Seleucus, vnus procuratorū, argueret eā quod recōderet & supprimeret nōnulla: exiliens & in capillū huius inuolās, multis plagis os eius contudit.

τοῖς τῶν χρημάτων ἀναγραφῶν ἔχουσα προσέδωκεν αὐτῆ. Σελδύκῃ δὲ πῖος τῆ βίβλῳ ἐπιπέπων ἐλέγχοντος ὡς εἶνα κρύπτεισασα καὶ ἀνακλέπτουσαι, ἀναπηδήσασα, καὶ τῶν τεχνῶν αὐτῆ λαβομένη, πολλὰς ἐπέφορει τῶν προσώπων πληγῶν.

A δὲ πρῶτον, τὴν πόλεως θαυμάζων δὲ κάλλος, καὶ δὲ μέγεθος· τρεῖσιν δὲ, Ἀρείων τῶν ἐταίρων χειρὸς ἰσχυρῶς. ταύτης δὲ τὴν τιμῆς ἔτυχε Ἀρείος τῶν Καίσαρος, καὶ τῶν ἄλλων ἐζητήσατο συχρῶς. ὡν εἰς αὐτὸν Φιλόστρατος, αὐτῆ εἰπεῖν μὲν ἐξ ἐπιτρομῆς τῶν τότε σοφιστῶν ἰσχυρῶς, εἰς τοῖς δὲ μὴ προσεχῶν τῶν εἰς αὐτὸν τῆ Ἀκαδημία, δὲ καὶ Καῖσαρ αὐτῆ βδελυθῶς μῶς τῶν ἔργων, οὐ προσίετο τῶν δεισιεῖς. ὁ δὲ πῶγνα πολὺν καθεῖς, καὶ φαῖον ἰμέπον ἀεβαλλόμενος, ἐξόπιδεν Ἀρείων παρηκλῆθει, τῶν αἰετῶν ἀναφθεγγόμενος, Σοφοὶ σφῶς σάξουσι, αἰετῶν σοφοί. πυθόμενος δὲ Καῖσαρ, καὶ τῶν φθῶν μαῖλλον Ἀρείων ἢ τῶν δέους Φιλόστρατον ἀπαλλάξαι βεβλήμενος δὴ ἦκε. τῶν δὲ Ἀντωνίου παιδῶν, ὁ μὲν ἐκ Φυλβίας Ἀντύλος, ὑπὸ Θεοδώρῃ παιδαγωγῶν τῶν ἀδελφῶν ἀπέθανε καὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῆ τῶν γραπτῶν ἀποτεμνόντων, ὁ παιδαγωγὸς ἀφελὼν ὄν ἐφόρει τῶν τῶν τραχίλων πολυπρόσπετον λίθον, εἰς τῶν ζώνων κατέρραφεν. Ζηνησίμῳ δὲ καὶ Φωρεσίῳ ἀεσαυρῶσιν. τὰ δὲ Κλεοπάτρας παιδία Φεσυρέμῳ μὲν τῶν τρεφόντων ἐλθῶν εἶχε διαταί. Καίσαρινα δὲ τῶν ἐκ Καίσαρος εἶς ἡ λεγόμενος ἢ μὲν μήτηρ ἐξέπεμψε μετὰ χρημῶν πολλῶν εἰς τῶν Ἰνδικῆν δι' Αἰθιοπίας· ἔτερος δὲ παιδαγωγὸς ὅμοιος Θεοδώρῳ, Ρόδων, αἰετῶν ἐπέμπεθαι, ὡς Καῖσαρ αὐτὸν ἐπὶ βασιλείαν καλεῖσθαι. Βεβαλλόμενος δὲ Καῖσαρ, Ἀρείων εἰπεῖν λέγουσιν, Οὐκ ἀγαθὸν πολυχρημαεῖν. τῶν μὲν οὖν ὑπερῶν ἀπέκτεινε μὲν τῶν Κλεοπάτρας τελευτή. Ἀντωνιον δὲ πολλῶν αἰτημάτων θάψαι καὶ βασιλείων καὶ γρατῶν, ὅσα ἀφείλετο Κλεοπάτρας τῶν σώμα. Καῖσαρ, ἀλλὰ ἐτάπειτο τῶν ἐκείνης χερσὶ πολυτελῶς καὶ βασιλικῶς, πᾶσι ὡς ἐβέλετο χρῆσθαι λαβῶσιν. ἐκ δὲ λύπης ἀμα τοσαύτης καὶ ὀδυῖνης (ἀμφὲν λέγουσιν γὰρ αὐτῆς πῆ τῶν τυπόμενης καὶ ἠλκωτο) πυρετῶν ἐπιλαβόντων, ἠγάπησε τῶν προσφασί, ὡς ἀφεζόμενος ἔσθῃς εἶχε τῶν τοῦ καὶ τῶν ἀλύσασα τῶν ἀκαλύτως θάψαι. αὐτῆ δὲ ἰατρῶς αὐτῆ συνήθης, Ὀλυμπιος, ὃ προσέσασα τῶν ἀληθῆς, ἐχρηστο συμβεβῶν καὶ συνεργῶ τῆς καθεύσεως, ὡς αὐτὸς ὁ Ὀλυμπιος εἶρηκεν, ἰσοεῖαι πῆ τῶν προσφῶν τῶν ἐκδεδικῶς. ὑπονόσας δὲ Καῖσαρ, ἀπειλᾶς μὲν πῆς αὐτῆ καὶ φόβους τῶν τῶν τεχνῶν προσέβαλεν, οἷς ἐκείνη κατὰ τῶν μηχανήμασιν ὑπερέπειτο, καὶ παρεδίδεν τῶν σώμα θεραπείων καὶ τρέφειν τοῖς χρῆμασιν. ἦκε δὲ καὶ αὐτὸς, ἡμέρας ὀλίγας ἀναλαπῶν, ὅ τῶν ἰσχυρῶς αὐτῆ καὶ παρηρησῶν. ἢ ὅτι ἔτυχε μὲν ἐν σβάδι καπακλειμένη ταπεινῶς εἰσιόντι δὲ αὐτῆ μονοχῶν, ἀναπηδήσασα προσέτιπαι, δεινῶς μὲν ἐζηρωμένη κεφαλῶν καὶ προσώπων, ὑπερῶς δὲ τῆ φωνῆ, καὶ συντετηκῆ τῶν ὄψεσιν. αὐτῆ δὲ πᾶλλὰ καὶ τῆς τῶν ὄφρων ἀκτίας κατὰ φωνῆ καὶ ὄλων εἶδεν ἐδόκει τῶν σώμα τῶν ψυχῆς ἐχθρὸν βέλπιον. ἢ μὲν τοῖς καὶ ἐκείνη καὶ τῶν ὄρων ἰταμὸν ἐκατέσβεστο πδρυτάπασιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔργων ἐξελκείμην, ἐνδεδέν ποθεν ὄξυλαμπε καὶ συνεπεκφαίνετο τοῖς κινήμασι τῶν προσώπων. κελύσαντος δὲ τῶν Καίσαρος αὐτῶν καπακλειθῆναι, καὶ πληροῖοι αὐτῆ κατὰ σῶμα, ἢ ἴατο μὲν πῆνος διαχορογίας, εἰς αἰάγκην καὶ φόβον Ἀντωνίου τὰ πεπαραγμένα τρεπῶσης· εἰσαμῶν δὲ τῶν ἐκείνων αὐτῆ δὲ Καῖσαρ, ἐξελκείμην τῶν καὶ, τῶν οἰκτον μεθρημῶσασα καὶ δῆσιν, ὡς δὲ τῶν μέλισσα τῶν τῶν ἐπιεχομένη. τέλος δὲ τῶν πλη-

.. τῷ Καίσαρος μειδιῶντος, καὶ καταπαύοντος αὐτῷ, Ἄλλ'
 .. οὐδὲν (εἶπεν) ὡς Καῖσαρ, εἰ σὺ μὲν ἤξιώσας ἀφικέσθαι πρὸς
 .. ἐμὲ καὶ πρὸς εἰπεῖν ἔγωγε πρὸς ἡσασαν, οἱ δὲ δουλοῖμου κατηρ-
 .. ροῦσιν, εἴ τι τῶν γυναικείων ἀπέδωκεν ἑαυτῇ δὴ πρὸς
 .. θεν ἢ τάλαια χροῖον, ἀλλ' ὅπως Ὀκταβία καὶ Λιβία τῇ σῆ
 .. μικρὰ δούσα, δι' ἐκείνων ἴλεώ σου τύχοιμι καὶ πρὸς ἄλλους.
 .. πύτοις ὁ Καῖσαρ ἠδέετο, πρὸς τὰ παρὰ αὐτῷ φιλοφρονεῖν οἰο-
 .. μένος, εἰπὼν οὖν ὅτι καὶ ταῦτα ὅπιτι ῥέπει, καὶ ἄλλα πάσης ἐλ-
 .. πίδος αὐτῇ χεῖρ ἔλαμψε, ὡς ἔπειτα ἀπὸν ἔξηπατη-
 .. κέναι μὲν οἰόμενος, ἔξηπατημένος δὲ μάλλον. ἰὼ δὲ Κορηλίου
 .. Δολβελέμας ἔπιφαινήσαστος ἐπὶ τοῖς Καίσαρος ἐπαύσετο.
 .. οὗτ' εἶχε πρὸς τὴν Κλεοπάτραν ἑαυτῶν, καὶ τότε χει-
 .. ζόμενος αὐτῇ δεηθείς, κρύφα πέμψας ἐξήγειρεν ὡς αὐτὸς
 .. μὲν ὁ Καῖσαρ ἀναζήτησι περὶ τῆς Συρίας, ἐκείνῳ δὲ
 .. μετὰ τὴν τέκνων ἀποπέλειν εἰς τρίτῳ ἡμέρῃ ἐγνώκεν· ἡ δὲ
 .. ἀκούσασα ταῦτα, πρὸς μὲν ἐδέηθη Καίσαρος, ὅπως αὐ-
 .. τῷ ἐάσει χάρις ἐπειγέειν Ἀντωνίῳ, καὶ συγχωρήσαστος, ὅτι
 .. τὸν πατρὸς καμιάσεια καὶ πρὸς ἐπεσούσα τῇ σαρῶ μὲν τὴν σιωπῆ-
 .. θων γυναικῶν, ὧς φίλε Ἀντωνίε, (εἶπεν) ἔθαπτον μὲν σε
 .. πρὸς ἐπιχειροῦν ἐλθῆς, ἀπένδω δὲ νῦν ἀχμαλώτος
 .. οὐσα καὶ φερούμεν ἡμῖν κατεπίσ μὲν θρήνοις ἀκίσεια
 .. ὅ δὲ δούλον τῷ τοῦ σώμα, καὶ τηρούμενον ὅτι πῶς καὶ σὺ θελάμ-
 .. βος ἄλλας δὲ μὴ πρὸς ἀέρου τιμῆς ἢ χάρις· ἀλλ' αὐταῖ σοι
 .. τελῶσαι, Κλεοπάτρας ἀφροσύνης. ἔπειτα μὲν γὰρ ἡμῶν ἔ-
 .. θεν ἀλλήλων διέστη, καὶ διωδύμενον τὴν θανάτω ἀφαι-
 .. ψασθαι πῶς τόπος· σὺ μὲν ὁ Ρωμαῖος, ἐπὶ ταῦτα κείμενος,
 .. ἐγὼ δὲ ἡ δὲ στήνος, ἐπὶ ἰταλία, ποσὸν τὸ σῆς μεταλαβούσα
 .. χάρις μόνον. ἀλλ' εἰ δὲ πῶς τὸ ἐκείθεν ἀγκυλὴ καὶ δυνάμεις (οἱ γὰρ
 .. οἱ ταῦτα πρὸς ὁδοῦ καὶ ἡμῶν) μὴ πρὸς ζῶσαν τὴν σεαυτῆ γυ-
 .. ναῖκα, μηδὲ εἰ ἐμοὶ πρὸς ἰδέσθαι θελα μὲν ὁδοῦ μόνον σεαυτοῖ, ἀλλ'
 .. εἰ ταῦτα με κρύφον μετὰ σεαυτῶν καὶ σὺ ταῦτα φον. ὡς ἐμοὶ μὲν
 .. εἶων κακῶν οἴων, ὅσδεν ἔγωγε μέγα καὶ δεινὸν ἔστιν ὡς ὁδοῦ καὶ
 .. οὗτ' ἔχει ὅσον σὺ χάρις ἐξήκα ποιῶντα ὁδοῦ καὶ ἡμῶν, καὶ
 .. φεφασα καὶ καταπαύσασθαι τὴν σαρῶν, ἐκέλευσεν αὐτῇ λου-
 .. ἔσθαι καὶ ἀφροσύνης καὶ κατακλιθεῖσα, λαμπερῶν ἀείσον
 .. ἡείσα καὶ πῶς ἡκεῖν ἀπὸ ἀγροῦ κίση πινὰ καμίζων. τῶν δὲ φυ-
 .. λακῶν ὁ πρὸς πωθαινομένων, ἀνίξας, καὶ ἀφελὼν τὰ
 .. θελα, σὺ καὶ πρὸς πρὸς τὸ ἀγγεῖον ἐδείξε, θαυμασάτων δὲ τὸ
 .. κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, μειδύσας παρεκάλει λαβῆν. οἱ δὲ, πῶς
 .. φεφασατες ἐκέλευον εἰσενεγκῆν. μὲν δὲ τὸ ἀείσον ἡ Κλεοπά-
 .. τρα, δὲ λπν ἔχουσα γεγραμμένη καὶ κατασεσημασμένη,
 .. ἀπέειλε πρὸς Καίσαρα, καὶ τὸς ἄλλους ἐκποδῶν ποιησα-
 .. μένη, πλὴν τῶν δυοῖν ἐκείνων γυναικῶν, τὰς ἡμέρας ἐκλήσε.
 .. Καῖσαρ δὲ λύσας τὴν δέλτον, ὡς ἐπέτυχε λιτῆ καὶ ὁδοῦ καὶ
 .. δεομένης αὐτῆς σὺν Ἀντωνίῳ θάψαι, ταχὺ συνῆκε τὸ πε-
 .. πρὸς ἡμῶν καὶ πρὸς μὲν αὐτὸς ὤρμησε βοηθεῖν, ἐπειθα-
 .. ποῖς σκεφόμενος καὶ πῶς ἐπέμψεν. ἐγρήσει δὲ ὅξυ τὸ πά-
 .. ρο. δρομὸν γὰρ ἐλθοῖτες, καὶ πῶς μὲν φυλάσσοντα ὅσδεν ἡδη-
 .. μέρους καταλαβόντες, τὰς δὲ ἡμέρας αἰοῖζαντες, ἄρῳ αὐ-
 .. τῷ τεθνηκυῖα, ἐπὶ χροῖ καὶ κατακλιθεῖσα κλίση, κεκοσμη-
 .. μένη βασιλικῶς. τῶν δὲ γυναικῶν ἡ μὲν Εἰρας λεγομένη
 .. πρὸς τοῖς ποσὶν ἀπέθισκεν, ἡ δὲ Χάρμιον, ἡδὴ σφαιρο-
 .. μένη καὶ κρηβαροῦσα, κατεκόσμη τὸ ἀφροσύνη πρὸς τὴν
 .. κεφαλῶν αὐτῆς. εἰπόντος δὲ πῶς ὄργη Καλα ταῦτα Χάρ-
 .. μιον· Κάλλις μὲν οὖν (εἶπεν) καὶ πρὸς ποῖτα τῇ ποσὺτων ἀπορῶν βασιλέων. πλέον δὲ ἔδεν εἶπεν, ἀλλ' αὐτῶ πρὸς
 .. τὴν κλίση ἔπεισε. λέγεται δὲ τὴν ἀσπίδα καμιάσεια σιωπῆς σὺ καὶ ἐκείνοις καὶ πῶς θελοῖς ἀφροσύνην ὅπιτι καλυφθεῖσαι.

A Subtridente Caesare atq; illam reprimente, Anne
 graue, inquit, Caesar est, quum tu inuisere me hoc
 in statu & appellare sis dignatus, a seruis me meis
 deferri, siquid reposui muliebri, no mihi sane mi-
 seræ mundū: sed quo pauca munera Octaviae &
 Liviae tuæ feram, vt placatum te per illas & cle-
 mentiorē habeam? His gauisus est Cesar, omnino
 illā existimans teneri cupiditate vitæ. Igitur Ca-
 sar, vbi ostendit & hæc ei concedere se, cæteraq;
 supra omnē spem cū ea acturū, digressus decepit-
 se arbitratur se eam, at magis deceptus ipse est.
 Cornelius Dolabella erat nobilis iuuenis inter
 Cesaris amicos: hic Cleopatras cupidus, precanti
 tunc hoc dedit beneficii, vt per internuntiu clam
 ei significaret Cesarē ipsum pedibus decessurum
 per Syriā, ipsam vero cum liberis statuisse post tri-
 duū in Italiam mittere. Quo intellecto, primum
 Cesarē orauit vt sibi inferias dare permitteret An-
 tonio. Annuente illo, vbi ad monumentū est per-
 lata, incumbens cū familiaribus mulieribus in tu-
 mulum, Nuperte, inquit, liberis adhuc manibus,
 chare Antoni, funeraui, nunc parento captiua &
 custodia, ne planctibus & lamentationibus sug-
 gillem seruire hoc corpus, quod ad triumphum
 de te feruatur. Alios honores vel iusta ne expecta-
 ueris, verum hæc tibi a Cleopatra, quæ abducit-
 tur, sunt nouissima. Viuos nos nihil distraxit,
 nūc vero morte videmur commutaturi loca: tu
 vt Romanus hic iaceas, infelix ego hic in Italia,
 hæctenus modo patriæ particeps tuæ. At siquid
 istic numina valent & possunt, (nam nostrates
 nos dii prodidere) noli deferere viam tuam con-
 iugem, neque in me permittere triumphum du-
 ci de te, sed hic me tecum abde & cōde. nam mihi
 ex infinitis malis nihil tam graue vel acerbū est,
 quam breue hoc tempus quod te sine vixi. His e-
 ditis lamentis, postquā coronas & oscula tumulo
 tulit, precepit sibi parari balneum. Lota accubuit
 & splendida est epulata. Tum cistam quidam rure
 veniens attulit. Percunctantibus quid ferret, fa-
 tellitibus, aperiens & auferens folia cophinum
 plenum ficorum ostendit. Mirantes speciem &
 magnitudinem, arridens, inuitauit vt sumerent.
 Illi nihil suspicati, iusserunt ficos eum intro fer-
 re. Sub prandium tabulas, quas scriptas & confi-
 gnatas habebat, misit Cleopatra ad Cesarē.
 tum omnibus eiectis reliquis præter duas illas
 fœminas, obdidit fores. Solutis tabulis Cesar vt
 obsecrationes & questus legit, precantis vt apud
 Antonium conderetur: intellexit ilico quid ge-
 stum esset. Ac primum institit illuc ipse accurre-
 re, deinde spectatum propere misit quid rei esset.
 verum momento transactum cum illa fuerat.
 Nam cursu illuc profecti, & stationem nihil
 offendentes sensisse, referata ianua defunctam in-
 uenerunt, & in aureo iacentem lecto, regio cul-
 tu exornatam. Ex mulieribus eis, Iras nomi-
 ne ad pedes eius expirauerat, Charmium iam la-
 psabunda & capite grauata componebat diade-
 ma, quo redimitū erat caput eius. Ibi quum qui-
 dam fremens dixisset, Hæcine pulchra Char-
 mium? Puleherrima sane, inquit, decentiaq; regū
 propaginem tam multorū. Nihil amplius loquu-
 ta iuxta lectum ibi concidit. Perhibent aspidem
 inter ficos illos illatam, foliisque fuisse intectam.

Ita enim iussisse Cleopatram, ut ignorantis corpus bestia inuaderet: ut tollens de ficis conspexit eam, dixisse Cleopatram, Nempe hic illa est, brachiumque nudatum morfui prae buisse. Alii in clusam hydriae aspidem atq; ita fuisse autumant asseruatam, fusoque aureo ipsam laceffentis & stimulantis arripuisse Cleopatrae brachium. Sed veritatem nouit nemo: quando venenum quoque gestasse proditum est eam in nouacula caua, eamque recondisse coma sua. Verum nec macula in corpore extitit, neque aliud veneni vestigium. Neque vero bestia illa intus comparuit. Tractus aliquos eius tantum iuxta mare, quo cubiculum spectabat & fenestras erant, aiunt deprehensos. Nonnullis brachium quoque Cleopatrae notas duas ex punctione visum est habere tenues & exiles: quibus credidisse Caesar videtur. Siquidem in triumpho eius imago translata est ipsius Cleopatrae & aspidis mordicus brachio affixa. Haec eo modo feruntur gesta. Caesar quamuis molestiam traxit ex illius decessu, animum tamen eius generosum est admiratus, & corpus condi apud Antonium splendide & regaliter iussit. Sortitae sunt & mulieres funus iussu eius honorabile. Excessit Cleopatra annos nata vndequadraginta, quorum duos & viginti regnavit, imperavit cum Antonio amplius quatuordecim. Antonium alii sex, alii tres & quinquaginta annos aiunt vixisse. Stauae Antonii deiectae sunt: Cleopatra, loco non morte. Impetrauit amicus eius Archibius a Caesare mille talentis, ne cum Antonianis conuellerentur. Antonius sobolem ex tribus vxoribus septem liberorum reliquit. Ex his stirpis maximus Antyllus a Caesare vnus est interfectus. Reliquos accepit Octauia, quos cum suis eduxit. Ex Cleopatra susceptam Cleopatram lepidissimo regi Iuba collocavit, Antonium ex Fulua in tantum euexit ut quam primum locum apud Caesarem Agrippa, Liuae filii secundum tenerent, tertius esset & numeraretur Antonius. Ex Marcello illa filias duas, vnicum filium Marcellum habebat. Hunc simul adoptauit & generum fecit Caesar. Alteram filiam Octauia Agrippae nuptum dedit. Quum Marcellus breui post has nuptias interisset, neq; Caesari generum, cui fideret, ex caeteris amicis promptum esset deligere: sermonem Octauia mouit Caesari, ut Agrippa ipsius filiam dimissa duceret sua. Inducto Caesare primo, inde Agrippa, receptam suam Antonio nuptui dedit, Caesaris filiam duxit Agrippa. Duarum quae supererant Antonii & Octauiae filiarum, alteram in matrimonio habuit Domitius Aenobarba, alteram castitate & forma celebrem Antoniam Drusus Liuae filius priuignus Caesaris. Ex his procreati Germanicus & Claudius. quorum Claudius post imperavit. Ex Germanici liberis Caius, cuius nobile infamia nec diuturnum fuit imperium, cum filia & vxore est interemptus. Agrippina, quae filium ex Aenobarba L. Domitium habebat, nupsit Claudio Caesari. Hic adoptauit Domitium, quem Neronem Germanicum dixit. Is imperans nostra memoria interfecit genitricem suam, vecordiaque & amentia pene Romanum evertit imperium, ab Antonio in successione numero quintus.

A οὐτω γὰρ τὴν Κλεοπάτραν κελύσσουσα μὴ δὲν αὐτῆς ἐπιτραπέζης τὰ σώματα πωρροπεσιῶν ὁρῶν. ὡς ὁ ἀφαιροῦσα τὸ σίκων εἶδεν, εἰπεῖν, Ἐνταῦθα ἡ ἀρετὴ τοῦ καὶ βραχίονα πωρροπεσιῶν τὰ δὴ γυμνάσαν. οἱ δὲ τρεῖς αὐτῆς ἐν ὑδρία τὰ ἀσπίδα κελύσσουσα φάσκειν ἡλεκατὴ δὲ τὴν χρυσὴν τὴν Κλεοπάτρας ἐκκαλεῖται αὐτῶν καὶ ἀφαιροῦσα, ὁρῶν μὴ ἔσσαν ἐμφυῖαι τὰ βραχίονα. ὁ δὲ ἀληθὲς ὁμοίως εἶδεν. ἐπεὶ καὶ φάρμακον αὐτῶν ἐλέγητο φορεῖν ἐν κρησίδι κρησίδι, τὴν ὁ κρησίδα κρύπτειν τῆς κρήνης. πλὴν οὐτε κηλὶς ἐξέλιξσε τὸ σῶμα τοῦ, ἔτε ἄλλο φάρμακον σημειῖον. ἔμω ὁμοίως ὁρῶν.

B ἐν τῷ ὄφθῳ, συρμοῖς δὲ πινὰς αὐτῆς πωρροπεσιῶν, ἡ δὲ δωμάτιον ἀφαιροῦσα, καὶ θυεῖδες ἦσαν, ἰδεῖν ἐφασκόν. ἐνιοὶ δὲ, καὶ τὸν βραχίονα τῆς Κλεοπάτρας ὁφθαλμοῦ δύνου γυμνάσαν. λεωφάσκει ἀμυδράς. οἱς ἔοικε πτεροῦσα καὶ ὁ Καίσαρ. ἐν γὰρ τὰς θριάμβου τὴν Κλεοπάτρας αὐτῆς εἶδωλον ἐκμίξεν, καὶ τῆς ἀσπίδος ἐμπεφυκίας. ταῦτα μὲν οὕτω λέγουται ἡγεῖσθαι. Καίσαρ δὲ, καὶ τὸν ἀφαιροῦσα ἐπὶ τῆς τελευτῆς τῆς γυναικὸς ἐτάμασε τὴν δὲ θυεῖσαι αὐτῆς. καὶ ταφῆσαι ὁ σῶμα σὺν Ἀντωνίῳ λαμπρῶς καὶ βασιλικῶς ἐκέλθουσαν. ἐν τῷ ὄφθῳ καὶ τὰ γυνάμα κηδείας ἔτυχεν, αὐτῆς πωρροπεσιῶν.

C ζαίτος. ἐπελῶθη δὲ Κλεοπάτρα μὴ ἐνὸς δέουσα πτεροῦσα. ἐπὶ βιώσασα, καὶ τῶν δύνου καὶ εἰχρῶ βασιλεύσασα, στωρῶσα ὁ πλείω τῶν δεκαπενταίων. Ἀντωνίον δὲ οἱ μὲν εἶς, οἱ δὲ τρεῖς τὰ πενήκοντα ὑπεβάλλειν φασίν. αἱ μὲν οὖν Ἀντωνίου κελύσσουσαν εἰχρῶς, αἱ δὲ Κλεοπάτρας καὶ τῶν ἄλλων ἐμειναι, Ἀρχαῖος πινὸς τῶν φίλων αὐτῆς χίλια τάλαντα Καίσαρι δόντος, ἵνα μὴ ὁ αὐτὸ τοῖς Ἀντωνίου πάθωσιν. Ἀντωνίου δὲ θυεῖσαι δόλοισι πινὸς ἐκ τεινῶν γυναικῶν ἐπὶ παῖδας, ὁ πωρροπεσιῶν Ἀντυλλος ὑπὸ Καίσαρος ἀηρέθη μόνος. τῆς δὲ λοιποῖς Οὐκαβία πωρροπεσιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐαυτῆς ἐφαιροῦσα. καὶ Κλεοπάτραν μὲν τὴν ἐκ Κλεοπάτρας, v. Palmer.

D ἰδοὺ τὰς χρυσῆσιν βραχίονα σιωφίσιον. Ἀντωνίον δὲ τὸν ἐκ Φυλακίας οὕτω μέγαν ἐποίησεν, ὡς τε τὴν πωρροπεσιῶν καὶ τῶν πηλῶν, Ἀγρίππου, τὴν δὲ δόλοισι τῆς Λιβίας παιδῶν ἐχόντων, τρεῖς ἔτι καὶ δοκεῖν Ἀντωνίον. ἐκ δὲ Μαρχέλλου δυνῶν αὐτῆς θυγατέρων οὐσῶν, ἐνὸς δὲ ὑπο Μαρχέλλου, τῶν μὲν αἵμα παῖδα καὶ γαμβρὸν ἐποίησεν Καίσαρ, τῶν δὲ θυγατέρων Ἀγρίππας τὴν ἐτέραν ἔδωκεν. ἐπεὶ δὲ Μαρχέλλος ἐτελεύτησεν νεόγαμος κρησίδι, καὶ Καίσαρ γαμβρὸν ἐποίησεν πινὸς ἐκ τῶν ἄλλων φίλων ἐλέαζ, λόγον ἡ Οὐκαβία πωρροπεσιῶν ὡς καὶ τῶν Καίσαρος θυγατέρων λαβεῖν Ἀγρίππην, ἀφέντα τῆς αὐτῆς. παιδῶν τῶν Καίσαρος πωρροπεσιῶν, εἶτα Ἀγρίππας, τὴν μὲν αὐτῆς δόλοισι σιωφίσιον Ἀντωνίῳ, τὴν δὲ Καίσαρος Ἀγρίππας ἐγημῶν. δόλοισι πινὸν δὲ τῶν Ἀντωνίου καὶ Οὐκαβίας δυνῶν θυγατέρων, τῶν Δομίτιος Αἰνὸβαροῦς ἐλαβε, τῶν στωρροπεσιῶν καὶ καλλεῖ πωρροπεσιῶν Ἀντωνίῳ, Δροδοῦς ὁ Λιβίας ὑπο, πωρροπεσιῶν τῶν Καίσαρος. ἐκ τῶν ἐγμῶν Γερμανικὸς καὶ Κλαύδιος. ὡν Κλαύδιος μὲν ὑπερῶν ἦρξεν τῶν Γερμανικῶν παίδων, Γάιος μὲν, ἄρξας ὁπτιφαικῶς ἐκ πολλῶν γυμνασίων, ἀηρέθη μὲν τέκνα καὶ γυναικῶς. Ἀγρίππας δὲ τὸν δὲ Αἰνὸβαροῦς Λόδοιον Δομίτιον ἔχουσα, Κλαυδία Καίσαρι σιωφίσιον. καὶ τῶν ἄλλων τῶν αὐτῆς Κλαύδιος, Νέρονος Γερμανικὸν πωρροπεσιῶν. ὁμοίως ἄρξας

ἐφ' ἡμῶν, ἀπέκτεινε τὴν μητέρα, καὶ μικρὸν ἐδέσσειν ὑπὸ ἐμπληξίας καὶ πωρροπεσιῶν ἀναβίβηαι τὴν Ρωμαίων ἡγεμονίαν, πέμπτος δὲ τῶν Ἀντωνίων καὶ δριβμόν δὲ ἀδοχῆς γυμνασίων.

Επει τοίνυν μεγάλας παρ' αμφοτέρων ἐγένοντο μεταβο-
 λαι, παρ' ἑνὸς τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐπιφαιείας σφ-
 πώλη. ὅτι τὰ μὲν ἰσχυρὰ καὶ παρὰ τὴν ἰσχυροτάτην, μέ-
 γιστον ἰσχύσαντος Ἀντιγόνου τῶν δευτέρων, καὶ παρ' ἑνὸς τῆς Δημή-
 τριον ἐν ἡλικίᾳ γυνάσται, τὰ πλεῖστα τ' Ἀσίας ἐπελήθοντος καὶ
 κρατήσαντος Ἀντωνίου ὁ γεραιότερος μὲν ἄλλως, ἀπολέμενος ὁ
 καὶ μέγα μηδὲν εἰς δοξασίαν καὶ ἀγαλιπόντος γυρόμενος πα-
 ρ' ἑνὸς, ὅτι τὴν Καίσαρος ἐπὶ λήθησιν ἀρχὴν ὁδὸν αὐτῶν κατὰ
 γῆρας παρ' ἐκείνουσαν ἐλθεῖν, καὶ τοῖς ἐκείνου παρ' ἐκείνου
 αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ποσὸν ἰσχυρὸν, ἐκ
 μόνων τῶν παρ' αὐτὸν ὑπαρχόντων ὁρμήμενος, ὥστε δύο
 μοίρας τὰ σύμπαντα ποιησάμενος, τὴν ἑτέραν ἐλέσθαι καὶ
 λαβῆναι, τὴν ἐπιφαιετέραν ἂπὸν δὲ αὐτὸς, ὑπαρέτας τε
 καὶ ὑπὸ στρατήγους Παρθοῖς τε νικῆσαι πολλάκις, καὶ τὰ
 παρ' ἑνὸς τὸν Καίσαρον ἐδὴν βαρβάρων μέγιστος τῆς Κασιῆς ὡ-
 σαζήσασθαι μὲν τῆς μεγέθους αὐτῶν, καὶ δι' ἀκα-
 κῶς ἀκούει. Δημητρίῳ μὲν γὰρ ὁ πατὴρ ἠγάπησε τὴν Ἀν-
 τιπατρὸς Φίλλαν, ὡς κρείττονα, σπουδαίοντα παρ' ἡλικίαν, Ἀν-
 τιπῶν δὲ ὁ Κλεοπάτρας γάμος ὀνειδὸς ἦν, γυναικὸς ὑπερ-
 βαλλομένης δυνάμει καὶ λαμπρότητι πᾶσι πᾶσι Ἀρ-
 σάκου, τὴν καὶ αὐτὴν βασιλεῖς. ἀλλ' ἕταρ ἐποίησε μέγιστον
 ἑαυτὸν, ὥστε πῶς ἄλλοις μείζονων ἢ ἐβόλετο δοκεῖν ἄξιος. ἢ
 μὲντοι παρ' αὐτῶν ἀφ' ἧς ἐκλήσαντο τ' ἀρχὴν, ἀμειψίως
 ἐπὶ τῆς Δημητρίου, κρατεῖν καὶ βασιλεύειν αἰθερῶν εἰσι-
 σμένων κρατεῖν καὶ βασιλεύειν αἰθερῶν ἢ δὲ Ἀντωνίου,
 χαλεπὴ καὶ τυραννικὴ, καὶ ἀδουλομένη τ' Ἐρωμένη δὴ μόνον,
 ἀρπὴ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὑπὸ Καίσαρι μοναρχίαν. ὁ δὲ οὖν
 μέγιστον αὐτῶν καὶ λαμπρότατον ἦν τῶν εἰρησμένων, ὁ παρ' ἑνὸς
 Κασσιον καὶ Βερύτων πόλεμος, ὅτι τὰ τῶν πατερίδων καὶ τοῖς
 πολίταις ἀφελῆσαι τ' ἐλθεῖν αἰσθάνεται, ἐπολεμήθη. Δημητρίου
 δὲ, καὶ παρ' ἑνὸς τῆς ἐλθεῖν αἰσθάνεται, ἐλθεῖν αἰσθάνεται τὴν Ἐλ-
 λάδα, καὶ τ' ἑνὸς τῶν πόλεων ἀξέλαυνων τὰς φερούσας διετέλεσεν ἔχ-
 ὡς παρ' Ἀντωνίου, ὅτι τοῖς ἐλθεῖν αἰσθάνεται τὴν Ῥώμην ἀπέ-
 κτεινεν ἐν Μακεδονίᾳ, σπουδαίοντος ἐν πόλει ὅτι τ' ἐπαρκα-
 λῶν Ἀντωνίου, ὁ φιλόδοξος καὶ μεγαλόδοξος, ἐν ᾧ το-
 σὸν ὑπερβαίνει Δημητρίου, ὥστε γεραιότερος τοῖς πολεμίοις
 ὅσα τοῖς φίλοις ὁδὸν ἔδωκεν Ἀντωνίου. καὶ τοῖς πρὸς αὐτὸν καὶ
 παρ' ἑνὸς καὶ ἐλθεῖν αἰσθάνεται Βερύτων ἐκείνος ὁδοκίμησεν. ὁδὸν
 ὁ καὶ τοῖς ἀποθανόντας τῶν πολεμίων πᾶσι ἐκνήδυσεν, καὶ
 τὴν ἀλόντας Πτολεμαίῳ μὲν χρημάτων καὶ δωρεῶν ἀπέπεμ-
 ψεν. ὕβρις μὲν δὲ τυχεῖς ἀμφοτέρων, καὶ παρ' ἑνὸς ὑφ' ἑαυτοῦ
 αἰσθάνεται καὶ ἀπολαύσει. ὁδὸν αὐτῶν δὲ πῶς ὡς Δημητρίου
 ἐν ὑπερβαίνει καὶ σπουδαίοντος ὄντα παρ' ἑνὸς καὶ ὁδὸν
 ἔχου, ἀλλὰ τῆς παρ' ἑνὸς τῆς ὁδοῦ ἐπισημῶς τὰς ἡδονὰς, καὶ τὴν
 Λάμειαν ὡς παρ' ἑνὸς τῆς μὲν ἀπὸ τῆς πᾶσι καὶ νυσάτων ἐποι-
 εῖτο ὁδοῦ γῆν. ἐν ᾧ τ' ὁ πόλεμος παρ' ἑνὸς αἰσθάνεται ἔχου
 ὁδὸν καὶ τὸν, ὁδὸν μύρων ὁδὸν δὲ ὁδὸν ὁδὸν ὁδὸν γῆν
 ἐκείνου αἰσθάνεται ὅτι τὰς μάχας ἐκ τῆς γυναικῶν πᾶσι παρ' ἑνὸς,
 καὶ τῶν δὲ τὴν δάσους καὶ τὰ βασιλεία καὶ παρ' ἑνὸς, Ἀμ-
 φίπολος Ἀρεος αἰετοῦ, καὶ τ' ἑνὸς ὑπερβαίνει, ἐγένετο, καὶ δι' ἡδον-
 ἡν ἢ παρ' ἑνὸς ἔχου ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ. Ἀντωνίου ὁ, ὡς παρ' ἑνὸς
 τῆς γῆρας ὁδοῦ τῆς ἑαυτοῦ τῆς ἑαυτοῦ τῆς ἑαυτοῦ τῆς ἑαυτοῦ
 ὁδοῦ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τὴν λεοντῶν ἀποδύουσαν, οὕτω πολλάκις
 Κλεοπάτρα παρ' ἑνὸς τῆς ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ, σπουδαίοντος,
 ἀφ' ἑνὸς τῆς ἑαυτοῦ τῆς ἑαυτοῦ ἐκ τῶν χερῶν καὶ στρατείας

Quia vero magnis vterq; rerum vicissitudini-
 bus usus est, primum potentiam & claritatem
 consideremus paternam Demetrio & prepara-
 tam fuisse. Fuit enim Alexandri successorum An-
 tigonus præpollentissimus, Demetrioque non-
 dum adulto pleraq; Asiæ obiuit atque in potesta-
 tem suam redegit. Antonius, patre genitus cætera
 quidem probo viro, sed imbelli, & à quo parum
 ad nomen parandum accepit momenti, non du-
 bitavit ad Cæsaris aspirare imperium nihil ad i-
 psam generis propinquitate pertinens, atq; in elab-
 oratorum ab illo irrepsit successionem: tantum-
 que solis suis fretus præfidiis valuit, ut orbem vni-
 uersum in portiones partitus duas, alteram selegit
 & sumpserit præcellentiore, absens ipse per
 ministros & legatos suos subinde fuderit Parthos,
 gentesque barbaras Caucasum circumiectas vsq;
 ad mare Caspium summouerit. Testantur magni-
 tudinem eius vel illa quæ eum reddunt infamem.
 Demetrio enim pater præclare agi putavit, si Phi-
 lam Antipatri præter ætatem ut præstantiorem do-
 sponderet: Antonio Cleopatæ labi fuerunt nu-
 ptiæ, fœminæ opibus & splendore natalium, si ab
 Arsace discesseris, suæ ætatis reges antecellentis.
Adeo autem se effecit ipse grandem, ut aliis fortuna
 dignus quæ ipse vellet maiore haberetur. Con-
 siliium tamen & institutum quo imperium pepe-
 rit, irreprehensibile Demetrii, ut dominaretur &
 regnaret apud homines seruire assuetos & regna-
 riquærentes: tetrum Antonii & tyrannicum, quod
 in seruitutem redegit populum Romanum, qui
 modo ex Cæsaris dominatu effugerat. Quod igitur
 maximum in rebus eius gestis & splendidissimi-
 mum est, bellum contra Cassium & Brutum susce-
 ptum, id gestum est ad extorquendum patriæ &
 ciuibus suis libertatem. Demetrius vero, & ante
 quam in fortunas extremas est delapsus, non ces-
 savit liberare Græciam & præsidia ex urbibus abi-
 gere: vbi contra Antonius, quod liberatores popu-
 li Romani oppressisset in Macedonia, est gloria-
 tus. Vna autem in Antonio laudatur munificencia
 atque in donis magnificentia. in qua hætenus e-
 minet Demetrius, ut plura largitus sit hostibus,
 quam donauerit amicis Antonius. Et quidem ex
 eo quod funerari Brutum iussisset magnifice, glo-
 riam ille parauit: at hic cunctos qui ceciderant hu-
 mauit hostes, captiuosq; ad Ptolemæum cum re-
 bus suis & muneribus remisit. Impotentes rebus
 secundis ambo, in deliciasque & luxum effusi. Sed
E non intenas Demetrium voluptatibus & conui-
 uis immersum rerum gerendarum neglexisse oc-
 casionem. Vbi otio abundaret, indulgebat volu-
 ptatibus, Lamiamq; sicut fabulosam illam plane,
 quum ludere & dormire quæreret, pro oblecta-
 mento habebat. Enimvero in belli apparatibus
 non habebat hasta eius hederam, neq; vnguentū
 renidebat galea, neq; delibutus & comptus ad præ-
 lia ex sinu mulierum procedebat: verum sopiens
 Bacchi chorum compefcentiq; Bacchanalia,

Affecula Martis profani,

Ut ait Euripides, fiebat: neq; per voluptates vel so-
 cordiam impedit vsquam. Antonium vero, sicut
 in picturis Herculi videmus subtrahi ab Omphale
 clauam, leoninamq; detrahi: ita frequenter exar-
 matum ac detractum induxit Cleopatra, ut amissis
 è manibus magnis rebus atq; expeditionibus ne-

cessariis, oscitaret luderetq; secum circa Canopi & Taphosiridis littora. Postremo ut Paris, quum profugisset ex praelio, in illius se sinum abdidit. Imo victus confugit in thalamū Paris, Antonius Cleopatram confectans fugit & proiecit victoriam. Ad hæc non lege vetante Demetrius, sed more à Philippo & Alexandro inter reges Macedonum vsurpato, plures, sicut Lyfimachus & Ptolemæus, duxit vxores, quotquot autem duxit, honorem habuit omnibus. Antonius primum, quod erat apud Romanos inauditum, duas simul accepit vxores. Deinde ciuem & iustam vxorem expulit domo, quo peregrinæ & illegitimæ indulgeret. Vnde ex matrimonio huic summa mala, illi nullum euenit. Piaculum tamen ex lasciuia contractum nullum tantum Antonii facta, quantum Demetrii habent. Quippe scribunt historiographi tota arce arceri canes solere, quod præcipue hoc animal ineat in aperto. At Demetrius in ipsius penentralibus Mineræ cum scortis consuevit, & vrbanas matronas stuprauit complures. Quod vero minime conueniendum existimes esse cum deliciis & voluptatib. vitium sæuitiam, id Demetrii lasciuiz adest: qui pro nihilo duxit, imo coegit, formosissimum & castissimum puerum Atheniensem, ut stuprum effugeret, misere vitam profundere. Breui semetipsum Antonius per incontinentiam, Demetrius alios læsit. Vice versa aduersus parentes suos præstitit se Demetrius vsquequaq; irreprehensibilem: Antonius auunculum dedit, ut interficeret Cicero-nem: rem per se execrabilem atq; immanem: ut vix in eo ignoscas Antonio, si salutis auunculi Cicero-nis cædes merces fuisset. At periuria & perfidiz vtriusq; , quod hic Artabazum vinxit, ille obtruncavit Alexandrum: velamentum in Antonio habet confessum. nam desertus ab Artabazo in Media & proditus fuit. Demetrium multi memorant ad factum suum falsis colorandum causis insimulasse illum qui ab ipso fuit violatus, nō pœnas persequutum à violatore. Palmarum suarum vicissim ipse effector Demetrius fuit: contra Antonius, ubi non adfuit, pulcherrimas maximasq; per legatos suos retulit victorias. Imperium vero amisit sua culpa vterque, non pari tamen modo: sed superior destitutus, quod defecissent ab eo Macedones: hic, destituens suos. fugit enim desertis illis qui dimicabant pro ipso. Itaque crimen est Demetrii, quod reddiderit in tantum infestis sibi milites suos: Antonii, quod paratam tantam beneuolentiam atq; fidem deseruerit. Exitum certe neutrius commendes: improbandus Demetrii tamen magis: siquidem in manus sustinuit hostium venire, & in custodia vsuram facere triennii passus est, vino & ventre pecudum modo cicuratus. Antonius timide quidem & lamentabiliter turpiterq;: prius tamen quam corpus suum in potestatem venit hostis, exitum sibi conciliauit.

A δμασίαις, ἐν τῷ παλαιῷ Καίωβον καὶ Ταφόσειν ἀκταῖς ἀλύειν καὶ παύζειν μετ' αὐτῆς. τίλος δὲ ὡς ὁ Πάειος ἐκ τῆς μάχης ἀποδραῖς εἰς τὴν ἐκείνης κατεδύετο χάλκους, μάλλον δ' ὁ μὲν Πάειος ἠτήθει ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸν θαλάσσιον, Ἀντώνιος δ' Κλεοπάτραν διώκων, ἐφ' ἧν καὶ παρήκατο τὴν νίκην. ἐπὶ Δημήτειος μὲν οὐ κεκωλυμένος, ἀλλ' ἀπὸ Φιλίππου καὶ Ἀλέξανδρου γερωνῶς, ἐν ἔθῃ τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν ἐγάμει γάμοις πλείονας, ὡς ἄρ' Ἀισίμαχος καὶ Πτολεμαῖος ἔγραψεν ὅτι μὴ ὅσας ἔγημεν Ἀντώνιος δ' ἄριστον μὲν ὁμοῦ δύο γυναικῶν ἠγάγετο, ἄριστον μὲν Ἰωμάειον τεττο-
B μμηδόν, ἔπειτα τὴν Ἀσπίδα καὶ διχαίως γαμήθεισαν Ἰξήλασεν, τῆ ξένη καὶ μὴ κατ' νόμους στυγούση χειρὶ Ἰομάδος. ὅθεν καὶ ἐκ γάμου τῆ μὲν οὐθέν, τῆ δὲ τὰ μέγιστα τῶν κακῶν ἀπήνητησεν. ἀσέβημα μὲν τοσοῦτον δι' ἀσέλγεια οὐθέν τῆς Ἀντωνίου παρ' ἔσσην, ὅσον τῆς Δημητρεῖς παρ' ὅσσην. οἱ μὲν γὰρ ἰσοειχίφασιν, καὶ τῆς ἀκροπόλεως ὅλης εἶργασθαι τῆς κινώας, ἄρ' ὅτι μὴ ἐν ἐμφατῇ μέγιστα ποιεῖσθαι τὸ τὸ ζῆλον. ὁ δ' ἐν αὐτῇ τῆ παρ' ἑαυτῷ τὴ τε πόρνας στυγῶν, καὶ τῶν ἀσέων κατεκόνθησε πολλὰς. καὶ οὐ τις ἀν' ἠκιστα τῆς πιασῆς βυφάσ καὶ ἀπολαύσεις οἷοιτο μετέχειν κακῶν, τῆς ἀμώτητος, τὸ τὸ ἐστὶ τῆ
C Δημητρεῖς φιληθονία, παρ' ἰδόντος, μάλλον δ' αἰαγέσαντος οἰκιδῶς ἀποθανεῖν τὴ καλλίστην καὶ σωφρονέστατον Ἀθηναίων, Φύροντα δ' ἐκασθεραδύωσιν. στυγρόντι δὲ εἰπεῖν, Ἀντώνιος μὲν ἑαυτὸν ἄρ' ἑαυτῷ ἀκροάσας, Δημήτειος δ' ἄλλοις ἠδίκησε. παρ' ὅσσην μὲν τοῖς γυνεῖς ἀμειψίον ἑαυτὸν εἰς ἀπὸ τῆ παρ' ἑαυτοῦ ὁ Δημήτειος Ἀντώνιος δ' τὸν ἀδελφὸν τὴ μὴ ἔξεδωκεν, ὅτι τῆ Κικέρωνα ἀποκτείναι, παρ' ἑαυτῷ καὶ ἑαυτὸν μισθὸν καὶ ὄμιον, ὡς μόνις Ἀντώνιον ἐπ' αὐτῆ στυγρόντι τυχεῖν, εἰ σωτηρίας τῆ τῆίου μισθὸς καὶ ὁ Κικέρωνος θάνατος. ἀτόνικω ὅτι πῶρθησαν ἀμφοτέρω καὶ παρεσπόνθησαν, ὁ μὲν
D Ἀρτάβαζον συλλαβῶν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνας, Ἀντωνίω μὲν ἔχει τὴ παρ' ἑαυτῷ ὁμολογοῦν μὲν ἀπελείφθη γὰρ ἐν Μήδιδι παρ' Ἀρτάβαζου, καὶ παρ' ἑαυτῷ Δημήτειον δ' πολλοὶ λέγουσι ψευδεῖς ἀπίστας ἐφ' οἷς ἔδρασε πλασάμνον κατηγρεῖν, ἀδικηθέντα ὅκ ἀδικήσαντα ἀμειψάσθαι. πάλιν δ' ὅτι τῆ μὲν κατ' ὁρῶν μᾶλλον ἀδύρηνος ὁ Δημήτειος γέρονε, καὶ τῆ γὰρ ὁ Ἀντώνιος ἐν οἷς ἐπαρῶν, καλλίστας καὶ μεγίστας δ' ἔξ ἑρατηγῶν ἀηρεῖτο νίκης. ἔξ ἑπέσον δ' ὅτι παρ' ἑαυτῶν ἀμφοτέρω μὲν δι' αὐτοῖς, ἐ μὲν ὁμοίως ἀλλ' ὁ μὲν, εἶκαταλιπὼν, (ἐφθῆς, ἀπέστησαν γὰρ αὐτῷ Μακεδόνες) ὁ δ' ἔκαταλιπὼν, (ἐφυγε γὰρ τῆς ἑαυτῷ κινδυνόσθαι) ὡς τε ὁ μὲν ἔκρημα (εἰ) δ' ἐκρημα εἶω παρ' αὐτὸν ἀπὸ τῆ ἀσῆ τῆς μαρτυρίας δ' ὅτι παρ' ἑαυτῷ ἀσμένικω ὄνοισι τοιαύτω καὶ πῆσιν εἶκαταλιπὼν. τὸ δ' ἄνατον ὅσσην μὲν ὅσσην ἐπαμείσθαι, ψεκτὸς δ' ὁ Δημητρεῖς μάλλον ἀχμαλώτης τε γὰρ ἑαυτῷ εἶκαταλιπὼν καὶ κατ' ἑαυτῷ, ἑαυτῷ ἐπικερδᾶναι πεισθῆσαι, οἷον καὶ γὰρ ἐπὶ κατ' ἑαυτῷ τῆ ἀσῆ, χειρὸς τῆς γηρόμους. Ἀντώνιος δὲ δει-
 λῶς μὲν καὶ οἰκτρῶς καὶ ἀπίμπος, οὐ μὲν ἀλλὰ παρ' ἑαυτῷ τῆ κίεον γηρόσθαι τὸν παλῆμιον τῆ σώματος, ἑαυτὸν ἔξ ἑαυτῷ.